

52

A/L 1997

தமிழ்

புதிய பாடத்திட்டத்திற்கான

திருவடி சூட்டுப்படலம்

(கம்பராமாயணம்)

Pre

தொகுப்பு

S. S. Anandan

B. A. (Hons), Dip - i n - Edu, S. L. P. S, I. S. A

கிடைக்கும் இடம்

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

340, செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு 11

தொலைபேசி இல: 422321

தீருவடி சூட்டுப்படலம்

(கம்பராமாயணம்)

உள்ளே

பக்கம்

முன்னுரை

02

கதைச் சுருக்கம்

03

பாடற் பகுதி

19

முன்னுரை

க. பொ. த. உயர்தர வகுப்பிற்கான புதிய தமிழ் மொழிப் பாடத்திட்டத்தில் ஒரு பகுதியாக இடம் பெறுவது கம்பராமாயணத்தில் இடம் பெறுகின்ற திருவடி சூட்டுப்படலம். மாணவ குழாத்தினரின் நலன் கருதி இதற்கான கதைச் சுருக்கத்தினையும் சேர்த்துள்ளேன். எனது இப் பணிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்துதவிய நண்பர் திரு. மு. இலங்கைக்கோன் அவர்களுக்கும் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை உரிமையாளர் அவர்கட்கும், இதனை அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய கௌரி அச்சகத்தாருக்கும் என் அன்புடனான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

●●● எண்	பெப் 894-81107
வர எண்	1539 34090
மறுமட்டை கட்டுதல்	மறுமட்டை கட்டுதல்

அன்புடன்

S. S. ஆனந்தன்

12, ரோகினி வீதி
வெள்ளவத்தை.

திருவடிகூட்டுப்பலம்

சமயம்
அடையாளங்கள் ஏட்டுத்த
வேண்டாம்

கதைச்சுருக்கம்

பரதனைக் கண்டதும் பரத்வாஜர் ஷேம சமாசாரம் விசாரித்து விட்டு, “பரதனே, நீ ஏன் ராஜகாரியத்தை விட்டு விட்டு இங்கே வந்தாய்? உன் பொறுப்பு அயோத்தியில் அல்லவா இருக்கிறது? எனக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம் தோன்றுகிறது. இளைய மனைவியின் பேச்சைக் கேட்டுத் தசரதன் ராமனைப் பதினான்கு வருஷம் காட்டில் வசிக்கும் படி ஆணையிட்டதனால், அவன் தம்பியையும் மனைவியையும் அழைத்துச் சென்று வனத்திலிருக்கிறான். உன் ராஜ்ய பரிபாலனத்துக்கு இன்னும் கொஞ்சம் இடையூறு இருக்கிற தென்று எண்ணினாயா? அதை நீக்குவதற்காக ஏதாவது இன்னும் யோசனையா?” என்று கேட்டார்.

இந்த மொழிகள் முனிவர் வாயினின்று வர, பரதன் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. பேச்சுக் குழறிப் போயிற்று.

“ஐயோ, நான் செத்தேன்!” என்றான். “தாங்களே என்னைச் சந்தேகித்து விட்டீர்களா? வேண்டாம். என்னைப் பெற்றவன், நான் எங்கேயோ இருந்த சமயத்தில், எனக்குத் தெரியாமலும், என் சம்மதம் கொஞ்சமும் இல்லாமலும் செய்துவிட்டதை என்பேரில் சுமத்தலாகாது. எப்படியாவது ராமனுக்குச் சமாதானம் சொல்லி, அயோத்திக்கு அழைத்துப் போய், அவனை அரசனாக்கி அவனுக்கு நான் ஆயுள் முழுவதும் அடிமையாக இருந்து சேவை செய்ய வேண்டுமென்றல்லவா வந்திருக்கிறேன்! ராமன் இருக்குமிடம் தங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு, அவனைப் பிரார்த்தித்து அழைத்துப் போக வந்திருக்கிறேன். என்னை இப்படிச் சொல்லாதீர்கள்!” என்று பரதன் அழுதான்.

அதன்மேல் பரத்வாஜர், “பரதனே, உன் உள்ளத்தின் சுத்தம் எனக்குத் தெரியும். ரகு வம்சத்தில் பிறந்த நீ வேறு எப்படியிருக்க முடியும்? ராமனிடத்தில் உனக்குள்ள பக்தி எப்போதும் உறுதியாக இருந்து, உன் கீர்த்தி வளர்ந்து ஓங்குவதற்காகவே நான் இவ்வாறு கேட்டேன். வருத்தப்பட வேண்டாம். சக்கரவர்த்தித் திருமகன் சித்திரக் கூட மலையில் இருந்து வருகிறான். இன்று இங்கே தங்கி நாளை

மந்திரிகளுடன் அவ்விடம் போவாயாக. இந்த ஆசிரமத்தில் இன்று தங்குவதற்கு ஒப்புக்கொண்டு என்னை மகிழ்ச் செய்வாய்!” என்றார்.

“சுவாமி, தாங்கள் எனக்குச் செய்த அர்க்கியம், பாத்யம் இவை போதாவா? எல்லா அதிதி பூஜையும் பெற்றுப் பெரிய விருந்தும் உண்ட மாதிரி அடியேன் திருப்தியடைந்து விட்டேன்” என்றான் பரதன்.

வனத்தில் வசிக்கும் ஏழைத் தவசிக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது என்று அரசுகுமாரன் எண்ணுகிறான் என்பதைப் பரத்வாஜர் தெரிந்து கொண்டு புன்சிரிப்புச் சிரித்து, “அப்படியில்லை, உன் பக்திக்கும் பதவிக்கும் தக்க உபசாரம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்லி, “உன் சேனை பரிவாரம் எல்லாரும் ஏன் தூரத்தில் நின்று விட்டார்கள்? ஏன் நீ அவர்களை அழைத்து வரவில்லை?” என்று கேட்டார்.

பரிவாரங்களோடு ரிஷிகளுடைய ஆசிரமத்தின் அருகில் போகக் கூடாது என்கிற நியம்ப்படி அவ்வாறு செய்தேன். என்னுடன் வந்திருக்கும் கூட்டம் மிகப் பெரிது. அது இங்கே வந்தால் உங்களுக்குப் பெரிய தொல்லையாக இருக்கும்” என்றான் பரதன்.

“அப்படியில்லை, எல்லாரையும் வரச்சொல்லி உத்தரவிடுவாய்!” என்றார்.

அவ்வாறே பரதனும் தன் பரிவாரத்துக்குச் சொல்லியனுப்பினான்.

பரத்வாஜர் தம் ஹோமசாலைக்குச் சென்று, மூன்று தரம் மந்திரத்தோடு நீர் அருந்தி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு “ஏ விசுவசன்மாவே! ஏ மயனே!” என்று தேவாகர சிற்பிகளைக் கூவிய ழைத்தார். “பரதனுக்கும் அவன் பரிவாரத்துக்கும் நான் விருந்து செய்ய விரும்புகிறேன். அதற்கு வேண்டியனவெல்லாம் நடைபெற வேண்டும்” என்றார் பரத்வாஜர்.

மயன், வருணன், குபேரன், அக்னி முதலிய தேவர்களை வர வழைத்து, “உங்கள் உதவியைக் கொண்டு பரதனுக்கு நான் அதிதி பூஜை செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றார்.

அற்புதமான நிகழ்ச்சி நடந்தது. முன் விசுவாமித்திரருக்கு வசிஷ்டர் செய்த விருந்து போல் பரத்வாஜரின் ஆசிரம வனத்தில் நடந்தது. ஆனால், அப்போது விசுவாமித்திரர் நடத்தியது போல் பரத்வாஜர் ஆசிரமத்தில் ஒரு விவகாரமும் கலகமும் நடைபெறவில்லை. எல்லாருக்கும்

தகுந்த விடுதிகள் ஸ்னானாதி விஷயங்களுக்கு சௌகரியங்கள், சந்தனம், புஷ்பம், அன்னபானாதிதிகள், பணியார வகைகள் அப்ஸரஸுகளின் நிருத்தியம், கந்தவர் சங்கீதம் எல்லாம் நினைக்க முடியாத தெய்வீகீதியில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு எல்லாரும் மெய்மறந்து அனுபவித்தார்கள். பரதனுடைய சேனையிலுள்ள படை வீரர்கள்மகிழ்ச்சி மயக்கத்தில் 'இனி நாம் தண்டகாரணியம் போக வேண்டியதில்லை. அயோத்திக்குத் திரும்பப் போவதில்லை. இங்கேயே இருந்து விடுவோம்' என்று எண்ணினார்கள். பரத்வாஜருடைய விருந்து தினந்தோறும் நடக்கும் என்று எண்ணி விட்டார்கள்! கூத்தாட்டவையானது ஆட்டம் முடிந்ததும் மறைவது போல், காலையில் எல்லாம் மறைந்து போகும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

எல்லையில்லாத சம்பத்தையடைந்த ஒரு மகாராஜன், மற்றொரு மகாராஜாவுக்கும் அவன் பரிவாரத்துக்கும் தன் ராஜதானியில் நடத்தும் ஒரு பெரிய விருந்தைப் போல், பரத்வாஜர் வசித்த ஆசிரம வனத்தில் விடுதிகள், வாகனங்கள், பணியாட்கள் உள்பட எல்லாம் ஒருகணத்தில் உண்டாயின. அனைவரும் எல்லைமீறி அனுபவித்தும் மெய்மறந்தும் தூங்கி விட்டார்கள்.

மறுநாள் காலை முனிவர், "இவ்விடத்திலிருந்து இரண்டரையோசனை தூரத்தில் மந்தாகினி நதி ஓடுகிறது. அதன் கரையில் ஜன சஞ்சாரமற்ற பெரிய காடு இருக்கிறது. தெற்கே சித்திரகூடமலை இருக்கிறது. மலைக்குக் கீழ் வனத்தில் ஒரு பர்ணசாலையில் ராம லக்ஷ்ணர்களும் சீதையும் வசித்து வருகின்றார்." என்று சொல்லி, அங்கே போகும் வழியையும் விளக்கிச் சொன்னார்.

பரதனும் பெரும் பரிவாரமும் பரத்வாஜர் சொன்ன வழியைப் பிடித்துச் சென்றார்கள். சித்திரகூட மலையும் தெரிந்தது. ஓர் இடத்தில் இலேசாகப் புகை கிளம்புவதையும் கண்டார்கள். அதுவே சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஆசிரமம் என்று ஊகித்துக் கொண்டார்கள். உடனே பரிவாரத்தில் பெரிய மகிழ்ச்சி கோஷம் கிளம்பிற்று. அனைவரையும் அங்கேயே நிறுத்தி விட்டுச் சுமந்திரன், வசிஷ்டர், பரதன் மூவர் மட்டுமே புகை தெரிந்த இடம் நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இலக்குமணனின் ஆத்திரம்

நடந்து போன அனர்த்தங்களை எப்படியாவது நல்ல முடிவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று பரதன் இவ்வாறு ஊரைவிட்டு வனம் நோக்கி சென்று கொண்டிருக்க, சித்திர கூடத்தில் இருந்த ராம லக்ஷ்மணர்களும் சீதையும் பர்ணசாலையில் சந்தோஷமாகவே காலங் கழித்து வந்தார்கள்.

‘லக்ஷ்மணனும் சீதையும் பக்கத்திலிருக்க எனக்கு என்ன குறை’ என்று எண்ணினான் ராமன்.

மலையின் கம்பீரமும், வனத்தின் அழகும், பஷிகளின் மதுரமான பாட்டும் விளையாட்டும் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. ஊரையும், உறவினரையும் விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தை ஒருவாறு மறந்தான்.

“சீதா, அதோ பறவைகள் விளையாடுவதைப் பார்! மலைப் பாறைகளைப் பார்! அவற்றில் தாதுக்கள் நீலமும், மஞ்சளும், சிவப்பு மாக எப்படி மின்னுகின்றன! வனத்தில் செடிகளையும் கொடிகளையும் பார்! புஷ்பங்களைப் பார்! நாம் என்னவோ எண்ணினோம். இந்த வனவாசம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது! என்னைப் போன்ற பாக்கியவான் யார்? இந்த மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கம், தந்தையின் ஆணையை நிறைவேற்றும் பெரிய லாபம் ஒரு பக்கம். தந்தைக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடமையைச் செய்து தீர்ப்பதோடு, தம்பி பரதனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும் மகிழ்ச்சியையும் அடைந்தேன்.”

இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு ராமன் தன் துக்கத்தை அகற்றியும், சீதைக்கு உற்சாகம் உண்டாக்கியும், பிரதிக்கூறையை நிறைவேற்றியும் வந்தான்.

மலையிலிருந்து சில சமயம் சீதையுடன் மந்தாகினி ஆற்றுக்குப் போவான். அங்கே இருவரும் ஸ்நானம் செய்வார்கள். நதியின் அழகை அனுபவிப்பார்கள். “மணல் குன்றுகளைப் பார்! அன்னங்களும் பறவைகளும் தாமரைக் கொடிகளிடையில் விளையாடுவதைப் பார். ஆற்றின் அழகு உன் அழகைப் போலவே இருக்கிறது, காதலி! என்பான் ராமன்.

“இந்த நதிக்கரை எவ்வளவு மனோகரமாக இருக்கிறது! மிருகங்கள் இறங்கி, நீர் குடிக்கும் துறையில் ஜலம் சிவந்து எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது! இதற்குச் சமானம் குபேரனுடைய செளகந்திக ஸரஸும்

இல்லை அதோ பார்! ரிஷிகள் நீராடுகிறார்கள். சிலர் சூரியனை உபாசித்து நிற்கிறார்கள். புஷ்பங்கள் மரக்கிளைகளினின்றும் நீரில் விழுவதைப் பார். அதோ முத்துக்களை வாரி எறிவதுபோல் மந்தாகினி துள்ளிக் குதித்து விளையாடி வரும் அழகைப் பார். பட்டணவாசத்தைவிட, இந்த வனவாசம் எவ்வளவோ இன்பமாக இருக்கிறது. இது நம்முடைய பாக்கியம். ரிஷிகளும் சித்தர்களும் இங்கே நதியில் தினமும் நீராடுகிறார்கள். இந்தக் காட்சி நமக்கு நகரத்தில் கிடைக்குமா? இந்த மலையே நம்முடைய அயோத்தி. கூட்டம் கூட்டமாகப் பறக்கும் இந்தப் பஷிகளும், வன விலங்குகளுமே நம் பிரஜைகள். இந்த மந்தாகினியே நம்முடைய ஸரயூ நதி. லக்ஷ்மணனும் நீயும் என்னுடன் இருக்கும் போது வேறு என்ன வேண்டும்? ஆற்றில் மிருகங்கள் ஒன்றையொன்று பார்த்து, பயமின்றி நீர் குடித்து வருவதைப் பார்த்தால் எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறது! இந்த நதியில் நீராடி இங்கே கிழங்கும், பழங்களும் புசித்து, உன்னுடன் காடும் மலையும் சுற்றி மகிழ்ச்சியடையும் போது, நான் அயோத்தியை யாவது ராஜ பதவியையாவது ஏன் நினைக்க வேண்டும்?”

இவ்வாறு சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஜானகியுடனும், தம்பி லக்ஷ்மணனுடனும் ஆற்றங்கரையிலும் மலையிலும் வனத்திலும் சஞ்சரித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாகக் காலங்கழித்து வந்தான்.

மலைச் சாரலில் ஓர் இடத்தில் நிம்மதியாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். திடீர் என்று தூரத்தில் தூசி கிளம்பி ஆகாயமளாவி நின்றது. அத்துடன் பெரிய ஜன சமுத்திரத்தின் கம்பீரப் பேரொலியும் கேட்டது. பரதனுடைய சேனை காட்டில் பிரவேசித்ததன் காரணமாகப் பிராணிகள் பயந்து, இங்கு மங்கும் கூட்டமாக அலைந்து கொண்டிருந்ததையும் ராமன் பார்த்தான்.

லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துச் சொன்னான் ராமன்.

“தம்பி ஏதோ பெரிய கோஷம் கேட்கிறது. யானைகளும், காட்டெருமைகளும், மான்களும் நாலாபக்கமும் ஓடுகின்றன. என்ன விஷயம் என்று நன்றாகப் பார்! யாராவது அரசகுலத்தார் வேட்டையாட வந்திருக்கிறார்களா? அல்லது சிங்கம், புலி இவற்றின் காரியமா என்று பார்த்துச் சொல்வாய்?” என்றான்.

உடனே லக்ஷ்மணன் மிக உயர்ந்த ஓர் ஆச்சா மரத்தின் மேல் ஏறினான். நான்கு பக்கமும் நன்றாகப் பார்த்தான். வடதிசையில் பெரிய தொரு சதுரங்க சேனை வந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். மரத்தின் மேலிருந்தே ராமனுக்கு எச்சரிக்கை செய்தான்.

“அண்ணா, ஒரு பெருஞ்சேனை துவஜங்களைப் பறக்க விட்டுக் கொண்டு - தேர்ப்படை, யானைப் படை, குதிரைப் படை, காலாட்படை

எல்லாமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றது. அபாயம்! உடனே நெருப்பை அணைத்துவிட்டு, சீதையை அழைத்துச் சென்று மலைக்குகையில் பத்திரமாக இருக்கச் செய்துவிட்டு, கவசம் பூண்டு, வில்லும் அம்பும் எடுத்து யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாவோம்!" என்றான்.

"அப்பனே, நன்றாகப் பார்த்துச் சொல். இந்தப் படை எந்த அரசனுடையது என்று தேர்க்கொடியைக் கவனித்துப் பார்!" என்றான் ராமன்.

அவ்வாறே பார்த்தான் லக்ஷ்மணன். பார்த்துவிட்டு ஒரே கோபாவே சமாகிவிட்டான்.

"அண்ணா ராஜ்யத்தை, பெற்றதோடு நிற்காமல், நம்மை எதிர்த்துக் கொல்லவும் வருகிறான் பரதன். தேரில் திருவாத்திக் கொடி காற்றில் ஆடுவது நன்றாகக் காணப்படுகிறது. இன்று கைகேயி மகன் என் கையில் அசுப்பட்டு விட்டான். அவனை விடப்போவதில்லை. அறநெறியி லிருந்து விலகிய இவனைக் கொல்வதில் என்ன பாவம்? இந்தச் சேனையை இங்கிருந்து எதிர்க்கலாமா? அல்லது மலைமேல் ஏறி நின்று எதிர்ப்போமா? நமக்கு இவன் செய்த கொடுமைக்கு இன்று பழிவாங்கி விடலாம். நம்மைக் கொல்ல வரும் பகைவனைக் கொல்வதில் என்ன பாவம்?—முதலில் இவனல்லவோ அதருமத்தில் இறங்கிறான்? அவனை எதிர்த்துக் கொல்வது தருமமேயாகும். இவனை வதம் செய்து விட்டுத் துராசையில் வீழ்ந்த இவன் தாயின் எண்ணத்தை இன்று முற்றிலும் அழித்துத் தீர்ப்போம். இந்த வனத்தில் ரத்த வெள்ளம் ஓடச் செய்யப் போகிறேன். யானை ஓடித்த பெரிய மரம் போல் இன்று பரதன் வீழ்வான். இந்தச் சேனையை நிர்மூலமாக்குவோம். இந்தக் காட்டிலுள்ள பிணம் தின்னும் மிருகங்களுக்கு நிறைய உணவு கொடுப்போம்."

இவ்வாறு லக்ஷ்மணன் கோபத்தில் தன்னையும் மறந்து பேசினான்.

"லக்ஷ்மணா, பரதனே நேரில் வருகிறான் என்கிறாய். அப்படி யானால் நம்முடைய வில்லுக்கும் அம்புக்கும் சுத்திக்கும் என்ன வேலை? தந்தையின் ஆணையை அழித்தும், பரதனைக் கொன்றும் ராஜ்யம் சம்பாதித்து நாம் என்ன பிரயோஜனத்தைப் பெறுவோம்? பந்து மித்திரர்களை அழித்து விட்டுச் சம்பாதிக்கும் சொத்தானது விஷம் கலந்த பணியாரத்தைப் போலாகும். என்னத்துக்காக ராஜ்யம் அல்லது தனம் சம்பாதிக்க விரும்புகிறோம்? யாருக்குச் சுகமும் சந்தோஷமும் தந்து அதனால் நாமும் சந்தோஷம் அடையலாம் என்று சம்பாதிக்கிறோமோ அவர்களை அழித்துவிட்டு, அந்தப் பொருளை நாம் அடைவதில் என்ன பயன்? அதர்ம வழியில் சம்பாதிக்கும் ராஜ்யம் நமக்கு வேண்டாம். லக்ஷ்மணா, நீயும் பரதனும் சத்துருக்களும் என்னுடன்

அனுபவிக்க முடியாத சுகம் எனக்கு வேண்டாம். இது நிச்சயம்.”

மேலும் சொன்னான். “நான் சொன்னதைக் கவனித்துக் கேள். பரதன் இப்போது இங்கே ஏன் வருகிறான் என்பதை நான் அறிவேன். அவன் எள்ளளவும் தருமம் தவறாதவன். நம்மில் யாருக்காவது அவன் எப்போதாவது தீமை செய்ததுண்டா? ராஜ்யத்தை எனக்குக் கொடுத்து விடுவதற்காகவே அவன் வருகிறான். கைகேயியைக் கோபித்துத் தந்தைக்கும் ஏதோ சொல்லிச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு என்னைத் திருப்பி அழைத்துப் போவதற்காக வந்திருக்கிறான் என்பது நிச்சயம். பரதனை நான் அறிவேன். நீ அவனைப் பற்றிக் கோபாவேசமாகப் பேசியதெல்லாம் அதருமம். அப்படிப் பேசலாகாது, ராஜ்யத்தைச் சம்பாதிக்கவா ஆசைப்படுகிறாய்? அப்படியானால் சொல். பரதன் வந்ததும் அவனுக்குச் சொல்கிறேன். ‘லக்ஷ்மணனுக்கு ராஜ்யம் வேண்டுமாம். அவனுக்குக் கொடுத்து விடு’ என்று நான் இப்படிச் சொன்ன மாத்திரத்தில் பார், ‘எடுத்துக் கொள்’ என்று உனக்கு உடனே தந்துவிடுவான், சந்தேகமில்லை” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் ராமன். லக்ஷ்மணன் வெட்கத்தால் உடல் குறுகிப் போனான்.

“ஒருவேளை நம்முடைய தந்தை சக்கரவர்த்தியே நம்மைப் பார்க்க வந்திருக்கலாம்” என்றான் லக்ஷ்மணன்.

இத்தனை சேனையும் ஆர்பாட்டமும் யுத்தத்துக்குத்தான் இருக்கும் என்று முதலில் எண்ணினான். ராமன் சொன்னதைக் கேட்டதும், அது அசம்பாவிதம் என்கிற தீர்மானத்துக்கு உடனே வந்தான். மற்று என்ன காரணம் இருக்கக் கூடும் என்று யோசித்து, ஒருவேளை தசரதனே வந்திருக்கலாம். அவனுடன் இந்தச் சேனையும் பெரும் பரிவாரமும் வருவது சகஜமே என்று சமாதானம் பண்ணிக் கொண்டான்.

தான் பரதனைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சுக்கள் தகாதவை என்று உணர்ந்து, வெட்கப்பட்டு இம்மாதிரித் தடுமாற்றமாகப் பேசினானோ என்று உரையாசிரியர்கள் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள்.

லக்ஷ்மணன் வெட்கப்பட்டுப் போனான் என்பதையறிந்த ராமன், “அப்படியுமிருக்கலாம்! வனவாசத்தில் கஷ்டப்படுகிறோமென்று எண்ணிச் சக்கரவர்த்தி நம்மையும், முக்கியமாகச் சீதையையும் ஊருக்கு அழைத்துப் போக வந்திருக்கலாம். ஆனால் மன்னனுடைய வெண்கொற்றக் குடையைக் காணவில்லையே! தந்தை வந்திருந்தால் அது இருக்குமே! எப்படியாயினும் சரி, நீ சாந்தமடைவாய்” என்றான்.

லக்ஷ்மணன் ராமச்சந்திரன் உட்கார்ந்திருந்த, இடத்திற்கு அருகே போய்க் கைகூப்பிய வண்ணம் நின்றான்.

சேனையைத் தொலைவில் நிறுத்திவிட்டு, புகை கிளம்பிய

இடத்தைச் சரியாகப் பார்த்து வரப் பரதன் சில ஆட்களை அனுப்பினான். சற்று நேரம் கழித்து, அவர்கள் சமாசாரம் கொண்டு வந்தார்கள். அதுவே பரதவாஜர் குறிப்பிட்ட இடம். அங்கே காணப்படும் பர்ணசாலை ராமனுடைய பர்ணசாலை என்பது நிச்சயம் என்று தெரிந்தவுடன் பரதன் புறப்பட்டான்.

தன் மேல் வந்த பழியை நினைத்துப் பயந்து, இன்னது செய்ய வேண்டியது, இப்படிச் சொல்லவேண்டியது என்று யோசித்துக் கொண்டே போனவன், ராமன் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் எல்லாம் மறந்து விட்டான். புல்தரையில் உட்கார்ந்திருந்த ராமனைக் கண்டதும், ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து அண்ணன் இருந்த இடம் நோக்கி ஓடினான்.

துக்கம் மேலிட்டுக் கண்களில் நீர் பெருக, ஒன்றுமே பேச முடியாமல் "அண்ணா", என்று கதறிக்கொண்டு ராமன் காலடியில் விழுந்தான். 'அண்ணா' என்ற வார்த்தைக்கு மேல் பேச முடியாமல் தொண்டை அடைத்துக் கொள்ள விம்மி அழுதான்.

இதற்குள் சுமந்திரனும் குகனும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஜடையும் மரவரியும் தரித்துத் தன்முன் கைகூப்பிய வண்ணம் தரையில் விழுந்து கிடந்த பரதனைப் பார்த்தான் ராமன். துக்கத்தாலும் உபவாசத்தாலும் தேகம் மெலிந்து, நிறம் மாறிப்போய்க் கிடந்த பரதனை வாரியனைத்து உச்சிமோந்து, மடியின் மேல் உட்கார வைத்து, "குழந்தாய்! தந்தை சக்கரவர்த்தியைத் தனியாக விட்டுவிட்டு நீ இப்படி வெகுதூரம் வனத்துக்கு வந்துவிடலாமா? ஏன் இந்த மாதிரி இளைத்துப் போயிருக்கிறாய்? என்று ராமன் கேட்டான்.

பரதன் பேச்சிழுந்து கிடந்தான். பரதனுடைய நிலையைப் பார்த்து ராமன் மெதுவாக, ராஜ்யத்தின் யோகஷேமத்தைப் பற்றி வழக்கப்படி அரச குலத்தவர்கள் சந்திக்கும் சமயங்களில் கேட்பது போல் கேட்டான். கொஞ்ச நேரம் கழித்துச் சமாளித்துக் கொண்டு பரதன் பேசலானான்.

"ராஜ தர்மத்துக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது அண்ணா? சிம்மாசனம் ஏறி, ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்ய வேண்டியவன் நீ இருக்க, நான் எவ்வாறு அரசனாவேன்? அல்லது அரசனுக்குரிய தர்மத்தை அனுசரிப்பேன்? எனக்குரிய தருமம் உனக்கு அடிமை செய்வது. அது எனக்குப் பிராப்தமில்லை. முத்தவன் ராஜ்யப் பொறுப்பை தாங்கவேண்டியவன் இது ராஜகுலப் பொது தருமம். நம்முடைய குலத்திலும் இதுவே முறை. அயோத்திக்கு என்னுடன் வந்து பட்டம் சூட்டிக் கொண்டு, குலத்துக்கும் ஜனங்களுக்கும்

மங்களம் அருள்வாய். மகாராஜாவான தந்தை அவர் செய்யவேண்டிய வேள்விகளையெல்லாம் செய்து முடித்து, புகழ் பெற்ற மகாவீரர் சுவர்க்கலோகம் புகுந்தார். நான் கேகய தேசத்திலிருக்கும் போதே நீங்கள் அயோத்தி விட்டு வனம் சென்றுவிட்டீர்கள். அந்தப் பிரிவின் துக்கத்தை தாங்கமாட்டாமல் உயிர் நீத்தார். வருந்தாதே, எழுந்து நம் தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியைக் கடனைத் தீர்ப்பாயாக! நானும் சத்ருக்ளனும் செய்தாயிற்று, அண்ணா! தந்தைக்கு மிகப் பிரியமாக வளர்ந்தாய். உன் ஞாபகமாகவே தந்தை உயிர் நீத்தார். நீ விடவேண்டிய எள்ளும் நீருமே அவருக்குச் சாந்தி தரும்! என்று கம்பீரமாகச் சொன்னான்.

கௌசல்யா தேவி, சூகன், பரத்வாஜர் இவர்களிடம் பரதன் சொல்ல நேரிட்ட சமாதானங்கள் - அதாவது நடந்த அனார்த்தங்களில் தனக்கு ஒரு சம்பந்தமுமில்லை என்கிற சமாதானங்கள் - ராமனிடத்தில் சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இருக்கவில்லை. துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, தேகம் மெலிந்து, முகம் வாடி நின்ற அந்தப் பரதனைப் பார்த்ததே போதுமல்லவா? சமாதானங்களுக்கு அவசியமே இருக்கவில்லை. ராமனை அயோத்திகு அழைத்துப் போகிற விஷயம் ஒன்றே பரதனுடைய காரியமாக நின்றது. அதையே பேசினான். தன்னைப் பற்றிப் பேசவில்லை.

தந்தை இறந்தார் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும், ராமன் கோடரியால் வெட்டப்பட்ட மரம்போல் கீழே விழுந்தான்.

நந்தா விளக்கணைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனியறத்தின் தாயே, தயாநிலையே!
எந்தாய் இகல்வேந்தர் ஏறே இறந்தணையே
அந்தோ இனிவாய்மை (க்) கு ஆருளரே மற்றென்றான்.

ராஜகுமாரர்களும் சீதையும் சுமந்திரனுடன் ஆற்றுக்குச் சென்றார்கள். அங்கே ஸ்நானம் செய்து, கை நிறைய ஜலத்தைத் தியானித்து ஆற்றில் விட்டார்கள். பிறகு வழக்கப்படி செய்யவேண்டிய சடங்குகளைச் செய்துவிட்டுப் பர்ணசாலைக்கு வந்து, ராஜகுமாரர்கள் ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்து நின்று தந்தையை நினைத்துப் பெருங்குரலில் அழுது துக்கம் தீர்த்துக் கொண்டார்கள்.

பரதன் திரும்பினான்

நான்கு அரசுகுமாரர்களும், மூன்று பட்ட மகிஷிகளும் ஓர் இடத்தில் மறுபடியும் கூடிவிட்டார்கள் என்ற செய்தி அறிந்த உடனே, தூரத்தில் மரியாதையாக நின்று கொண்டிருந்த படையினரும் ஜனங்களும் உடனே அந்தச் சந்தோஷக் காட்சியைப் பார்க்க ஓடி வந்துவிட்டார்கள். ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம். இனி ராமன் அயோத்திக்குத் திரும்பி விடுவான் என்றே நிச்சயித்துக் கொண்டு குதுகலப்பட்டார்கள்.

மகாராஜாவும் தந்தையுமான தசரதன் இவ்வுலகம் துறந்துவிட்டானே என்று, சீதையும் ராமலக்ஷ்மணனர்களும் துக்கக் கடலில் முழுகியிருந்தார்கள். ஆனால் ஜனக்கூட்டத்தில் ராம தரிசனத்தால் பெருத்த மகிழ்ச்சி பொங்கிற்று.

வசிஷ்ட முனிவர் தேவிமார்களைப் பர்ணசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றார். வழியில் மந்தாகினி நதியைப் பார்த்தார்கள். “இந்தத் துறையில் இறங்கித் தான் ராஜகுமாரர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய தண்ணீர் எடுத்துப் போவார்கள்” என்று ஓர் இடத்தைக் காட்டியதும், கௌசல்யா தேவியும் சுமத்திரையும் ‘ஐயோ’ என்று அழுதார்கள்.

“சுமத்திரையே, என் மகனுக்காக இந்தத் துறையில் தினமும் உன் மகன் ஆற்றில் இறங்கிச் சுத்தமான ஜலம் ஆசிரமத்துக்கு எடுத்துப் போய் வைக்கிறான் பார்த்தாயா? அண்ணனுக்காக எந்த வேலையையும் சந்தோஷமாகச் செய்வான் உன் மகன். குடத்தில் ஜலத்தை நிரப்பித் தோளின் மேல் வைத்து எடுத்துப் போவது அவனுக்குக் கஷ்டமாகத் தோன்றாது” என்றாள்.

ஆற்றங்கரையில் ராம லக்ஷ்மணர்கள் தந்தைக்காக ஜலக் கிரியை செய்த இடத்தைப் பார்த்தார்கள். தர்ப்பைப் புல்லுனி தெற்கு நோக்கி வைத்திருப்பதையும் கண்டார்கள். பித்ருக்களுக்காக அங்கே எள்ளும் பிண்ணாக்கும் வைத்திருப்பதையும் கண்டார்கள்.

“மகாராஜாவின் பசி தீர்ப்பதற்காகப் பிண்ணாக்கு வைத்திருப்பதைப் பார்த்தாயா? ஆகா, இறந்தபின், உலகம் ஆண்ட ராஜாக்களின் போஜனம் இதுவே. என் இதயம் வெடிக்கவில்லையே!” என்று சுமத்திரையை அணைத்துக் கொண்டு அழுதாள் கௌசல்யாதேவி.

பர்ணசாலைக்குப் போய் சேர்ந்தார்கள். அங்கே முகத்தில் தெய்வ ஒளி வீசும் ராஜகுமாரர்கள் ஓலைக் குடிசையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து நிற்கச் சக்தியிழந்து கீழே விழுந்தார்கள்.

இரு ராஜகுமாரர்களும் எழுந்து, தாய்மார்களைத் தூக்கி எடுத்தார்கள். தன்னுடைய தாமரைக் கைகளால் கோசலை ராமனைத் தடவிக் கொடுத்து, இது துக்கமோ, ஆனந்தமோ என்பதை அறியாமல் மயக்கத்தில் மூழ்கினாள். பிறகு சீதையைத் தழுவி, “மகளே, ஜனகனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து, அயோத்தி மன்னனுக்கு மருமகளாக என் வீட்டில் புகுந்த நீ, இந்தக் காட்டில், இந்தக் குடிசையில் வசித்து வருகிறாயா? வாடிய தாமரை மலரே! தூசி படிந்த தங்க விக்கிரகமே! உன்னைப் பார்த்து நான் படும் துக்கத்தை எப்படிச் சொல்வேன்? நெருப்பில் எரியும் விறகு போல் என் மனம் எரிகிறது, குழந்தாய்!” என்றான்.

மண்ணின் மேல் நின்று பிரகஸ்பதியைப்போல் விளங்கும் வசிஷ்டருடைய பாதங்களில் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் விழுந்து வணங்கி, அவருக்கு அருகில் அன்புடன் உட்கார்ந்தான். பரதனும் அடக்கமே வடிவமெடுத்து வந்தது போல் ராமச்சந்திரன் எதிரில் உட்கார்ந்தான். பல பெரியோர்களும் சுற்றி உட்காந்திருந்தார்கள் ராமனுடைய மனம் மாறுமா? பரதன் என்ன பேசப்போகிறான் என்றெல்லாம் ஆவலோடு எதிர்பார்த்து காத்திருந்தார்கள்.

“பரதனே! எதற்காக இந்த உடை தரித்துக் கொண்டு வனத்துக்கு வந்தாய், சொல். ராஜ்ய பரிபாலன காரியங்களை விட்டுவிட்டு மான்தோலும் சடையுமாக ஏன் இங்கே வந்து சேர்ந்தாய்? இதை எனக்குச் சரியாகச் சொல் தம்பி” என்றான்.

“அண்ணா!” என்று பரதன் பல தடவை சொல்ல ஆரம்பித்து, மேலே பேச்சு வராமல் திக்கித் திணறினான். பிறகு தைரியம் செய்துகொண்டு மெள்ளப் பேச ஆரம்பித்தான்.

“உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, ‘யாரும் செய்யத் துணியாத காரியத்தைச் செய்துவிட்டேனே!’ என்று துக்கத்தில் வெந்து, மேலுலகம் போய்விட்டார் தந்தை. என்னைப் பெற்றவளும் தான் விரும்பிய சந்தோஷத்தைப் பெற முடியாமல், மகாபாவம் செய்தவளாகி, சோகத்தில் மூழ்கி நிற்கிறாள். உலகத்தால் பழிக்கப்பட்டு, உயிருடன் நரக வேதனை அடைந்திருக்கிறாள். எங்களை நீ காப்பாற்ற வேண்டும். இன்றே நீ பட்டாபிஷேகத்துக்குச் சம்மதித்து உனக்குரிய ராஜ்யத்தை அடையவேண்டும். இதற்காகவே ராஜ்யத்துப் பொதுமக்களும் சேனையும் சுவர்க்கம் எய்திய அரசனுடைய தேவிமார்களும் எல்லோரும் இங்கே வந்து காத்திருக்கிறார்கள். நீ இதை அருளவேண்டும். மறுக்கக் கூடாது. இதுவே அவருடைய துக்கத்தையும் தீர்த்து, குல தருமத்தையும் கெடாமல் காப்பாற்றும். உரிய அரசனில்லாமல் ராஜ்யம் ஒரு விதவையின் நிலையிலிருக்கிறது. அதை அகற்றி மங்களகரமாக்கக் கடவாய்! பூரண சந்திரனைப் போல் இருட்டை அகற்றி, நாட்டை

ஜொலிக்கச் செய்வாய். இதோ மந்திரிகள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களும் நானும் உன் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம். அண்ணா! இந்தப் பிராத்தனையை மறுத்துத் தள்ளிவிடாதே!”

இப்படிச் சொல்லி ராமச்சந்திரனுடைய காலைப் பிடித்துக் கொண்டான். தீரனான பரதன் கண்களில் நீர் ததும்பியது.

பரதனைத் தழுவினெடுத்த ராமன் சொல்கிறான்.

“அப்பனே! நாம் நற்குலத்தில் பிறந்தோம். நல்ல முறையில் வளர்க்கப்பட்டோம். நீயும் நானும் ஒருநாளும் தவறு செய்யமாட்டோம். உன்னிடத்தில் உள்ளவெனும் நான் குற்றம் காணவில்லை. நீ துக்கப்பட வேண்டாம். பெற்ற தாயைப்பற்றியும் குற்றம் கூற வேண்டாம் நம்முடைய பண்பாட்டுக்கு இது தகாது. நம்மைப் பெற்ற தந்தை நமக்கு எந்த ஆணையும் இடலாம். அது அவருடைய உரிமை. வனத்துக்கு அனுப்புவதும், ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வதும் இரண்டும் அவருடைய உரிமை. தாயையும் தந்தையையும் கௌரவிப்பதும் புதல்வராசிய நம்முடைய கடமை. அவர்கள் இருவரும் எனக்கு இட்ட ஆணையை நான் ஒப்புக்கொள்ளாமலிருக்க முடியுமா? ‘வனம் போ’ என்று தந்தை சொன்னதை நான் மறுப்பது தகுமா? உனக்கு ராஜ்யப் பொறுப்பைத் தந்தார். எனக்கு வனவாசம் தந்தார். இப்படி நம்மிருவருக்கும் வாழ்க்கையை வகுத்துக் கொடுத்து மரணடைந்தார். அதை நாம் புறக்கணிக்கலாகாது. நீ ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து அவர் ஆணையை நிறைவேற்றுவதில் ஒரு குற்றமில்லை. அது உன் கடமையாகும். நானும் பதினான்கு வருஷங்கள் தண்டகாரணயத்தில் தந்தையின் அந்திமக் கட்டளையை நிறைவேற்றுவேன். அதுவே தருமம். தேவராஜனுக்குச் சமமாக இருந்த நம்முடைய தந்தை சொன்னதை நாம் பக்தியுடன் செய்து தீர்க்க வேண்டும். தகப்பனார் ஆணையை நிறைவேற்ற இயலாமல், அதற்குப் பதில் உலகமெல்லாம் எனக்குக் கிடைப்பதானாலும் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு நான் திருப்தியடைய முடியாது” என்றான் ராமன்.

இதைக்கேட்ட பிறகும் பரதன் மீண்டும் மீண்டும் ராமனைக் கேட்டுக் கொண்டான். தன்னைக் குறித்து வந்த அனர்த்தம் திருத்தப்படாமல் போனால், தன்னுடைய பாவம் தீராமல் நின்றபோகும் என்று பரதன் வருத்தப்படுகிறான் என்பதைக் கண்டு, ராமன்.

“நீ உன்னை நிந்தித்துக் கொள்ள வேண்டாம். உன் பொருட்டு இது நடந்து விட்டது என்று எண்ணவேண்டாம். அனைத்துக்கும் விதியே காரணம். துக்கத்தை விடு. அயோத்திக்குத் திரும்பிப்போய் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய். நம்முடைய தந்தை சொன்னபடி நாம் இருவரும் நடக்க வேண்டும். அவருடைய கட்டளையை நாம்

நிராகரித்தல் தகாது. உன்னிடத்தில் ஒப்புவித்த ராஜ்யபாரத்தை நீ தாங்கியே தீர வேண்டும்" என்றான்.

பரதனுடன் வந்த அயோத்தி நகரத்து மக்களுக்குச் சக்கரவர்த்தித் திருமகனுடைய உறுதியைப் பார்த்து ஒரு பக்கம் மகிழ்ச்சியும், ஒரு பக்கம் துக்கமும் உண்டாயிற்று. பரதனுடைய அன்பையும் பக்தியையும் களங்கமற்ற உள்ளத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து "இத்தகைய ராஜ குமாரர்களைப் பெற்றோமே நாம்" என்று மகிழ்ந்தார்கள்.

"தந்தையின் சொல்லை நான் புறக்கணிக்க முடியாது. வீணாக முயற்சி செய்யாதே! உனக்கு உதவியாகச் சிறந்த தம்பி சத்துருக்களன் இருக்கிறான். எனக்கு இங்கே ஒரு தம்பியிருக்கிறான். லக்ஷ்மணன் இருக்க எனக்கு என்ன குறை? நான்கு புத்திரர்களாகிய நாம், நம் தந்தையின் ஆணையைச் சரிவர நிறைவேற்றுவோம்" என்று ராமன் முடிவாகப் பரதனுக்குச் சொன்னான்.

பரதனுடன் வந்த புரோகிதக் கூட்டத்தில் ஒருவராயிருந்த மகாவித்வான் ஜாபாலர் இந்தச் சமயத்தில் நடுவில் புகுந்து, ராமச்சந்திரனுக்கு நாஸ்திகம் உபதேசித்தார். "தந்தையின் ஆணை என்று திரும்பத் திரும்ப ஏதோ சொல்லுகிறாய். தசரதன் என்பது ஓர் உடல். அது பஞ்சத்துவம் அடைந்துவிட்டது. ஐம்பெரும் பூதங்களோடு கலந்து போய் விட்டது. முடிந்துபோன அந்த உருவத்துக்கும் உனக்கும் இப்போது ஏதோ சம்பந்தம் இருப்பதுபோல் பேசுகிறாய். இது அறியாமை. கண்ணெதிரிலுள்ள கசங்களை விட்டுவிட்டுத் தருமம் என்றும், பரலோகம் என்றும் மூடர்களுடைய பேச்சை நீயும் பேசுகிறாய். துயரத்தில் மூழ்கிக் கூந்தலை வாரி எடுத்துக் கட்டாமலிருக்கும் ஒரு ஸ்திரீயைப்போல, அயோத்தி நகரம் துக்கத்தில் சிடக்கிறது. உனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. போய்ப் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டு சுகங்களை அனுபவித்துச் சந்தோஷமாய் இருப்பாய். பரதன் சொல்வதைக் கேள். தந்தையின் கட்டளை என்று சொல்லிக் கொண்டு செய்ய வேண்டியதை செய்யாமலிருக்கிறாய்" என்று கூறினார்.

ராமனுக்கு ஜாபாலி சொன்னது மிகுந்த அதிருப்தியை உண்டாக்கிற்று. "சத்தியத்தை நீர் பொருளாக மதிக்கவில்லை போலும், நீர் சொல்வது சரியாக இல்லை. நாஸ்திகம் பேசுகிறீர். சத்தியத்தை விட மேலான ஒரு பொருள் உலகத்தில் இல்லை" என்றான் ராமன்.

வசிஷ்டர் அப்போது சமாதானப்படுத்தினார். "ராமா, ஜாபாலி நாஸ்திகரல்ல. உன்னை எப்படியாவது அயோத்திக்குத் திரும்பிப்போகச் செய்ய வேண்டும் என்பதும், பரதனுடைய துக்கத்தை அகற்ற வேண்டும் என்பதும் அவருடைய கருத்து. உனக்குரிய ராஜ்யத்தை நீ பெற்றுக் கொண்டு மக்களைப் பரிபாலிக்க வேண்டும் என்கிற பெரு

நோக்குடன் அவர் அவ்வாறு பேசினார். அவர்மேல் கோபிக்கவேண்டாம். ராஜ்ய பாரத்தை ஏற்றுக்கொள்வது உன் குல தருமம். அதைப்பற்றிய சந்தேகம் இல்லை. அது ஒரு புறமிருக்க, மற்றொரு புறம் தந்தையின் ஆணை என்கிற பெரிய விஷயம் இருக்கிறது. இதைப் பெரிதாக நீ கருதுவதும் சரியே. ஆனால், பரிதாப நிலையிலுள்ள தம்பி பரதன் பழிக்கு அஞ்சி உன்னைத் தஞ்சமடைந்திருக்கிறான். அதை எப்படி நீ மறுக்கலாம்? உன் பிராணனைப் போல் அவனிடம் நீ வைத்துள்ள அன்பு எங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். அண்டியவர்களைக் கைவிடுவது உன் சுபாவம் அல்ல. பரதனுடைய விண்ணப்பத்தை எப்படி நீ மறுக்கலாம்? தஞ்சமடைந்தவர்களைக் கைவிடுவதில்லை என்பது உன் விரதமல்லவா?"

ராமன் இசைவதாகக் காணப்படவில்லை. அச்சமயம் பரதன் சுமந்திரனைப் பார்த்து, "அண்ணன் என் பேரில் இரக்கம் கொள்ள மறுக்கிறான். சுமந்திரரே, தர்ப்பை கொண்டு வந்து பரப்புலீர். நான் இங்கே உபவாசம் இருந்து உயிர்விடுவேன்" என்றான்.

சுமந்திரன் தயங்கி ராமச்சந்திரனைப் பார்த்தான். பரதன் தானே தர்ப்பைப்புல் எடுத்துப் பரப்பி அதன்மேல் அமர்ந்தான்.

"குழந்தாய், இது தகாது, எழுந்திரு. அயோத்திக்குப் போய் உன் கடமையைச் செய். ஷத்திரிய தருமத்துக்கு விரோதமான செயலைச் செய்யாதே!" என்றான் ராமன்.

பரதன் எழுந்து நின்று "அயோத்தி நகரத்து ஜனங்களே! ஏன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ராமச்சந்திரன் உங்களுக்கு வேண்டாமா? ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்?" என்றான்.

ஜனங்கள், "ராமச்சந்திரன் சத்தியம் தவறமாட்டான். பிதா வாக்கியம் ஒன்றையே பிடித்து அசையாமல் நிற்கிறான். அவன் குணம் நமக்குத் தெரியும். அவன் அயோத்திக்கு வரமாட்டான். அவனை வற்புறுத்துவதில் என்ன பயன்?" என்றார்கள்.

"தம்பி, இவர்கள் பேச்சைக் கேள். இவர்கள் நம் இருவருடைய ஹிதத்தையும் விரும்புகிறவர்கள், தருமபுத்தி கொண்டவர்கள்" என்றான் ராமன்.

பரதன் எழுந்து நின்று, "நான் ஒரு பாவமும் அறியாதவன். மகாராஜாவினுடைய ஆணையை நடத்தியே தீரவேண்டுமென்றால், நான் வனத்தில் ராமனுக்குப் பதிலாக இருப்பேன். எனக்குப் பதிலாக அண்ணன் அயோத்தியில் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யட்டும்" என்றான்.

ராமன் இதைக்கேட்டுச் சிரித்து, "இந்த 'வினிமய பரிவர்த்தன முறை' இந்த விஷயத்தில் பொருந்துமா? இது கடை வயர்பாரம் அல்லவே! ஒருவன் கடமையை மற்றொருவன் ஆபத்துக் காலங்களில்

செய்வதுண்டு. செய்யவேண்டிய விரதத்துக்கு வேண்டிய தேக சக்தியில்லாத காரணத்தினால் செய்யலாம். அண்ணன் இருக்க வேண்டிய நியமத்தை தம்பி எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், எப்போது? அண்ணனுக்கு விரதத்தை நிறைவேற்றும் சக்தியில்லாமலிருந்தால் அப்படிச் செய்யலாம். என் விஷயத்தில் அது பொருந்தாது. வனவாசத்துக்குப் போதிய சக்தி எனக்கு இல்லை என்றும், பரதனுக்கு உண்டு என்றும் நீங்கள் யாராவது சொல்லுவீர்களா?" என்று கேட்டான்.

அப்போது வசிஷ்டர் பரதனைப் பார்த்து, "ராமனுடைய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்காக நீ இராஜ்ய, பரிபாலனம் செய். அப்படிச் செய்வதால் பழியுமில்லை. சத்தியமும் காக்கப்படும்" என்றார்.

பரதனைத் தன் மடிமேல் உட்கார வைத்து ராமன், "தம்பி, நான் தந்த ராஜ்யமாகவே எண்ணி நீ அதை ஒப்புக்கொண்டு தந்தை சொற்படி நட" என்று தன் அன்பின் சக்தியெல்லாம் செலுத்திக் கேட்டுக் கொண்டான்.

அந்தச் சமயம் ராமன், பரதன் இருவர் திருமேனிகளும் இரு சூரிய பிம்பங்களைப் போல் ஒளி வீசி விளங்கின.

"அண்ணா, நீயே என் தந்தை. என் தெய்வம். நீ சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேன். உன் மிதியடியை எனக்குத் தந்தாயானால், உனக்குப் பதிலாக அதை வைத்துக் கொண்டு, நான் பதினான்கு ஆண்டுகள் முடியும் வரையும்; நகரத்துக்கு வெளியிலிருந்து கொண்டு, உனக்காக ராஜ்ய பரிபாலன காரியங்களைச் செய்து, உன் பாதுகைக்கு என் பணியைச் சமர்ப்பிப்பேன். பதினைந்தாவது வருஷம் நீ நகரத்துக்கு வந்து ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொள்வாயாக!" என்று கூறிப் பரதன் முடித்தான்.

"அப்படியே!" என்றான் சக்கரவர்த்தித் திருமகன். தன் கால்களை அன்புடன் பாதுகைமேல் வைத்து எடுத்துப் பரதனிடம் தந்தான். அவனும் வண்ணங்கிப் பெற்றுக்கொண்டு, தன் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டான்.

பரதனும் பரிவாரமும் அயோத்தியை நோக்கிச் சென்றார்கள். வழியில் பரத்துவாஜ முனிவரைக்கண்டு, நடந்த விஷயங்களை அவரிடம் சொன்னார்கள். அவரும் பரதனுடைய குணத்தையும் முயற்சியையும் பாராட்டி, "உன் சீலமும் உன் குணமும் என்றென்றும் விளங்கும். தசரதன் மகன் அல்லவோ நீ? தண்ணீர் எப்படிப் பள்ளத்தை நோக்கி ஓடுகிறதோ அப்படி நெறிதவறாமல் உன் குலத்தின் சீலம் உன்னை அடைந்திருக்கிறது. உன்னைப் பெற்ற தசரதன் பாக்கியவான். அவன்

இறக்கவில்லை. உயிருடனே உன் சொருபத்தில், அமரனாக, வாழ்கிறான்” என்று சொல்லி ஆசீர்வதித்தார்.

அவ்விடமிருந்து குகனுடைய இருப்பிடம் சென்று, கங்கையைத் தாண்டி அயோத்தியை அடைந்தார்கள். பரதனும் பரிவாரமும் நகரத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். தந்தையும் தமையனுமில்லாத நகரத்தை நெருங்கி வந்ததும், “சாரதியே, பாழாய்க் கிடக்கிறதே, ஊர்!” என்றான் பரதன்.

அவன் கண்ணுக்கு நகரம் அமாவாசை இருள் சூழ்ந்து துக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பதாகத் தோன்றியது. முன்பு கேசயதேசத்திலிருந்து வேகமாக வந்து, நகரப் பிரவேசம் செய்த பொழுது ‘என்ன நடந்ததோ’ என்ற திகிலுடன் பிரவேசித்தான். இப்போது எல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்த நிலையில் பிரவேசித்தான். இப்போது எல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்த நிலையில் பிரவேசித்தான். ஒவ்வொன்றையும் எண்ணி எண்ணித் துக்கப்பட்டான்.

அரச மாளிகைக்குள் சென்றான். தந்தை இல்லாத சூனியமான அந்த மாளிகையில், தாய்மார்களை இறக்கி விட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு, சபா மண்டபத்தில் வசிஷ்டர் முதலானவர்களுக்குச் சொன்னான்.

“என் துக்கம் மிகப் பெரியது. அதை நந்திக் கிராமத்திலிருந்து சகித்துக் கொண்டு, நான் ராமனிடம் வாக்குக் கொடுத்தபடி காரியங்களை அங்கிருந்து கொண்டே பார்ப்பேன். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்” என்றான்.

அவ்வாறே செய்யப்பட்டு, சபை கூட்டி “இந்த ராஜ்யம் ராமனுடையது. தற்காலிகமாக என்னிடம் ஒப்புவித்திருக்கிறான். அண்ணனுக்குப் பதிலாக அவன் மிதியடியை ஆசனத்தில் அமர்த்தியிருக்கிறேன். அதன் அடிமையாக நான் அரசாங்கம் நடத்தி வருகின்றேன்” என்று பரதன் ராஜசபையில் பிரதிக்கை செய்தான்.

அப்படியே, ராஜ்ய பாரத்தை மந்திரிகளுடைய உதவியைக் கொண்டு நல்ல முறையில், நந்திக் கிராமத்திலிருந்து கொண்டு ராமனுடைய வனவாசம் முடிந்து, சீதா சமேதனாகச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் திரும்பி வரும் வரையில் ஒரு தவமாகக் கருதி நடத்தி வந்தான்.

தனக்கென்றில்லாமலும், வேறு எவ்விதப் பற்றும் கொள்ளாமலும், பசுவானுடைய சரணங்களில் பலனைச் சமர்ப்பித்து லோகோபகாரத்தை முன்னிட்டுக் கடமைகளைச் சரிவரச் செய்வது தவமேயல்லவா? ராமன் காட்டில் தவமிருந்த பதினான்கு வருஷகாலம், பரதன் அயோத்தியில் நந்திக் கிராமவாசியாகத் தவம் செய்து வந்தான் என்பது பெரியோர்களுடைய விளக்கம்.

திருவடிகூட்டுப்படலம் பரதன் வணங்க முனிவன் ஆசிகூறுதல்.

வந்த மாதவத் தோனையம் மைந்தனுந்
தந்தை யாமெனத் தாழ்ந்து வணங்கினா
னிந்து மோலியன் னானு மிரங்கினா
னந்த மின்னவத் தாசிகள் கூறினான்.

வந்த மாதவத்தோனை அம் மைந்தனும்,
தந்தை ஆம் எனத் தாழ்ந்து வணங்கினான்
இந்து மோலி அன்னானும், இரங்கினான்
அந்தம் இல் நலத்து ஆசிகள் கூறினான்.

பொ:- (தன்னை நோக்கி) வந்த பெருந்தவமுடைய பரத்துவாச முனிவனை
அப்பரதனும் தன் தந்தையைப்போல நினைத்துக் கீழே விழுந்து வணங்கினான்.
சந்திரனைத் தலையில் அணிந்த சிவபெருமானை யொத்த அம்முனிவனும்,
அன்புகொண்டவனாய், அழியா நலங்களைத் தரவல்ல, வாழ்த்து மொழிகளைக்
கூறினான்.

கு:- இந்துமோலி, சிவபெருமானுக்கு ஒரு பெயர். சிவனோடு முனிவனுக்கு
ஒப்புமை, சடைமுடிதரித்தல், தவ்வொழுக்கம் பூணுதல் காமனை வெல்லல்
முதலியன இரங்குதல் - பரிவு காட்டுதல் (1)

பரத்துவன் பரதனை வினாதல்

எடுத்த மாமுடி சூடிநின் பாலியைந்
தடுத்த பேரா சாண்டிலை யையநீ
முடித்த வார்சடைக் கற்றையை மூசுதூ
சடுத்து நண்ணுதற் குற்றுக தியாதென்றான்.

எடுத்து மா முடி சூடி, நின்றால் இயைந்து
அடுத்த பேர் அரசு ஆண்டிலை, ஐய! நீ,
முடித்த வார் சடைக் கற்றையை, மூசு தூசு
உடுத்து நண்ணுதற்கு உற்றுகது யாது? என்றான்.

பொ: - (பின்பு பரத்துவாசன் பரதனை நோக்கி) 'ஐய! உன் பக்கல் வந்தடைந்த பெரிய இராச்சியத்தை ஒங்கிய பெரிய பொன்முடியைத் தரித்துக்கொண்டு ஆளாமல், முடித்த நீண்ட சடைத்தொகுதியை யுடையவனாய் (வற்கலையின் அழுக்கு) மொய்த்த ஆடையைக் கட்டிக்கொண்டு வருதற்குரிய காரணம் என்ன?' என்று கேட்டான்.

கு: - எடுத்த - மேலாக ஒங்கிய. மூசு - மொய்த்த; அதாவது அழுக்குச் செறிந்த; 'வற்கலையினுடையானை மாசடைந்த மெய்யானை' (2419) என முன்னரும் வந்துள்ளது. (2)

பரதன் விடையிறுத்தல்.

சினக் கடுந்திறற் சீற்றவெந் தீயினான்
மனக்க டுப்பினன் மாதவத் தோங்கலை
யெனக்க டுப்பதி யம்பிலை நீயென்றா
னுனக்க டுப்பதன் றாலுர வோயெனா.

சினக் கடும் திறல் சீற்ற வெம் தீயினால்
மனக் கடுப்பினன், மா தவத்து ஒங்கலை,
'எனக்கு அடுப்பது இயம்பிலை நீ என்தான்?
உனக்கு அடுப்பது அன்று, ஆல், உரவோய்' எனா.

பொ: - (அது கேட்ட பரதன்) கோபமானது விரைந்து வலிய வெகுளி என்னும் வெவ்விய கனலாய் மாறவும் அதனால் மனம் கொதித்தவனாய், மலைபோன்ற, பெருந் தவத்தையுடைய அம் முனிவனை (நோக்கி), 'அறிவிற சிறந்தவனே! நீ எதனால் எனக்குத் தகுதியானதைக் கூறவில்லை? (இது) உனக்குத் தகாது' என்று கூறி.

கு: - எனா என்பது அடுத்துவரும் பாடலில் என்றான் என்பதனோடு முடியும். கோபமானது மனத்தினுள்ளே தோன்றும் நிலையில் சினம் என்றும். புறத்தே வெளிப்படும்போது சீற்றம் என்றும் கொள்ளப்படும். "இனத்தாற்றி யெண்ணாத வேந்தன் சினத்தாற்றிச், சீறிற் சிறுகுந்திரு" (திருக்குறள் - 568) என வருதல் காண்க. மாதவத்து ஒங்கல் - பெரிய தவக்குன்று அல்லது மலை; இங்கே பரத்துவாச முனிவனைக் குறித்து நின்றது. "மேருவரையின் மேம்பட்ட தவத்தான்" (பெரிய புராணம் ஏயர் கோன். 239) என வருதல் ஒப்பு நோக்கத் தகும். ஆல், அசை. (3)

மறையின் கேள்வற்கு
மன்னிளந் தோன்றல்பின்
முறையி நீங்கி
முதுநிலங் கொள்கிலே
னிறைவன் கொள்கில
னாமெனின் யாண்டெலா
முறைவென் கானத்
தொருங்குட னேயென்றான்.

மறையின் கேள்வற்கு மன் இளம் தோன்றல், பின்
'முறையின் நீங்கி முது நிலம் கொள்கிலேன்;
இறைவன் கொள்கிலன் ஆம் எனின், யாண்டு எலாம்
உறைவென் கானத்து ஒருங்கு உடனே' என்றான்.

பொ:- வேதங்களுக்குத் தலைவனான இராமனுக்குப் பொருந்தின தம்பியான
பரதன் பின்னும் (மூத்த மகனுக்கு அரசு உரியது என்ற) நியதியினின்றும் வழுவித்
தொன்றுதொட்டு வந்த நாட்டை நான் அடைய மாட்டேன்; தலைவனான இராமன்
பெற மறுத்தால், (அவனுறையும்) ஆண்டுகள் முழுதும் நானும் அவனுடன் சேர்ந்து
கூடவே காட்டில் வாழ்வேன்' என்று கூறினான்.

கு:- மறையின் கேள்வன் என்றது இராமனை: பாலகாண்டம், 493 - ஆம் பாடலில்
'வேதநாயகன்' என்று கூறியதும் காண்க. தயரதனுக்குப் பின் இராமனே முறைப்படி
அரசன் என்று பரதன் கருதியதால், அவனை 'இறைவன்' என்றான். (4)

பரதன் உரையால் முனிவர்கள் மகிழ்தல்

உரைத்த வாசகங் கேட்டலு முள்ளெழுந்
திரைத்த காத லிருந்தவத் தோர்க்கெலாங்
குரைத்த மேனியொ டுள்ளங் குளிர்ந்தவா
லரைத்த சாந்துகொ டப்பிய தென்னவே.

உரைத்த வாசகம் கேட்டலும், உள் எழுந்து
இரைத்த காதல் இரும் தவத்தோர்க்கு எலாம்
குரைத்த மேனியொடு உள்ளம் குளிர்ந்தவால்,
அரைத்த சாந்துகொடு அப்பியது என்னவே.

பொ:- அவ்வாறு பரதன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டதும், உள்ளத்தில் தோன்றிப் பொங்கி யெழுந்த அன்பையுடைய பெரிய தவத்தை உடைய முனிவர்கள் எல்லோர்க்கும் அரைத்த சந்தனத்தைக் கொண்டு அப்பியது போல, பூரித்த உடலும் மனமும் குளிர்ந்தன.

கு:- குரைத்தல் - பூரித்தல்.. (5)

அந்தி வந்தடைதல்

அன்ன காத லருந்தவ ராண்டகை
நினை யொப்பவர் யாருளர் நீயலா
லென்ன வாழ்த்திடு மேல்வை யிரவியும்
பொன்னின் மேருவிற் போய் மறைந் திட்டதே.

அன்ன காதல் அருந்ததவர், 'ஆண்டகை!
நினை ஒப்பவர் யார் உளர் நீ அலால்?'
என்ன வாழ்த்திடும் ஏல்வை, இரவியும்
பொன்னின் மேருவில் போய் மறைந்திட்டதே.

பொ:- அத்தகைய அன்பையுடைய (உள்ளங் குளிர்ந்த) அரிய தவத்தினராகிய அம்முனிவர்கள் (பரதனை நோக்கி) 'பெருமையிற் பிறந்தவனே! உன்னை ஒத்தவர்கள் நீயலாது வேறு யார் உள்ளார்கள்?' என்று பாராட்டிப் போற்றிய பொழுது ஞாயிறும் பொன்மயமான மேருமலைக்கு அப்பாற் போய் மறைந்தது.

கு:- இப்பாடல் அந்திப்பொழுது வந்தது என்பதைக் குறிப்பதாகும்.. இது ஒரே ஏட்டுச் சுவடியிற் காணப்படுவதாக அடையாற்றுப் பதிப்பிற் கூறப்படுகிறது. அச்சிட்ட பிரதிகளில் இது மூல பாடத்தோடு சேர்க்கப்படவில்லை. ஆயினும், கதைத் தொடர்போடு பொருத்தம் கொண்டதாயும், அந்திப்பொழுது வந்த செய்தியைக் குறிப்பதாயும், பரதன் சேனை அங்குத்தங்க நேர்ந்தமைக்கும், பரத்துவன் விருந்து அளித்தமைக்கும், தக்க காரணத்தைப் புலப்படுத்துவதாயும் அமைந்திருத்தலின் இங்கு மூலத்தோடு சேர்க்கப்பட்டு உரையும் வரையப்பட்டது. பின்னால் நீலவல்லிருள் என்று தொடங்கும் பாடலில் காலைப்பொழுது வந்து சூரியன் உதித்த செய்தி கூறப்படுதலின், அதற்கியைய இங்குச்சூரியன் மறைந்த செய்தி கூறப்படுவது இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலும் நோக்கத்தகும். (6)

பரதன் சேனைக்குப் பரத்துவன் விருந்து அளித்தல்

ஆய காலையி லையனைக் கொண்டுதன்
றாய சாலை குறுகினன் றோமிலான்
மேய சேனைக் கமைப்பென் விருந்தெனாத்
தீயி னாவுதி செங்கையி னோக்கினான்.

ஆய காலையில் ஐயனைக் கொண்டு தன்
தூய சாலை குறுகினன் தோம் இலான்;
மேய சேனைக்கு அமைப்பென் விருந்து' எனாத்
தீயின் ஆவுதி செங்கியின் ஓக்கினான்.

பொ:- அப்பொழுது குற்றமில்லாதவனாகிய பரத்துவாச முனிவன் தன்னுடைய
தூய்மையான பர்ணசாலைக்குப் பரதனை அழைத்துச் சென்று, (அவனுடன்) 'வந்த
சேனைக்கு விருந்து செய்வேன்' என்று கூறித் தன் சிவந்த கைகளினால் ஓமத்
தீயில் ஆகுதிகளைக் கொடுத்தான்.

கு:- ஓக்குதல் - வரைந்து வைத்தல் அல்லது கொடுத்தல். 'ஓண்ணிணப்பலி
ஓக்குவல்' (திருக்கோவையார் - 325) என்ற பாடற் பகுதியும் அதன் உரையும்
ஒப்புநோக்கத்தகும். (7)

துறந்து செல்வ னினையத் துறக்கந்தான்
பறந்து வந்து படிந்தது பல்சனார்
பிறந்து வேறொ ருலகுபெற் றாரென
மறந்து வைகினார் முன்னைத்தம் வாழ்வெலாம்.

துறந்த செல்வன் நினையத் துறக்கம்தான்
பறந்து வந்து படிந்தது; பல்சனார்,
பிறந்து வேறு ஓர் உலகு பெற்றார் என,
மறந்து வைகினார் முனைத் தம் வாழ்வு எலாம்.

பொ:- (அவ்வாறு ஓமத்தீயில் ஆவுதி நல்கிய) துறவுச் செல்வத்தை உடையவனான
பரத்துவாச முனிவன் நினைத்த மாத்திரத்தில், துறக்க உலகம் கீழே இறங்கி வந்து
தங்கியது; (பரதன் சேனையிலுள்ளவர்களாகிய) பல மக்களும் மாறிப்பிறந்து
வேறோர் உலகைப் பெற்றவர்களைப் போல, மண்ணுலகத்தில் முன்னுள்ள தம்
வாழ்க்கையை மறந்து (புது வாழ்வு) வாழ்வாரானார்கள்.

கு:- இவ்வாறு சுவர்க்க போகம் தனக்கு எளிதிற் கிட்டுவதாயிருந்தும் அதிலே பற்று வையாது, யாவற்றையும் துறந்து தவக்கோலம் பூண்டு வீட்டின்பத்திலே தலைப்பட்டு நின்றான் பரத்துவன் என்பதைக் குறிக்க, அவன் துறந்த செல்வன் என்னப்பட்டான். (8)

நந்த வில்லற நந்தின ராமென
வந்த ரத்தி னாரம்பைய ரன்பினர்
வந்து வந்தெதி ரேற்றனர் மைந்தரை
யிந்து விற்கடர் கோயில் கொண் டேகினார்.

நந்தல் இல் அறம் நந்தினர் ஆம் என,
அந்தரத்தின் அரம்பையர், அன்பினர்,
வந்து உவந்து எதிர் ஏற்றனர், மைந்தரை,
இந்துவின் கடர் கோயில் கொண்டு ஏகினார்.

பொ:- (அச்சேனையிலுள்ள) ஆடவர்களைக் கெடுதலில்லாத அறப் பயனைச் செழிக்கப்பெற்றவர்கள் என்று சொல்லும்படியாக, துறக்கத்தில் உறைகின்ற தேவமாதர்கள் அன்புடையவர்களாய் எதிர்வந்து ஒவ்வொரு வரையும் விருப்படன் (தனித்தனி) ஏற்றுக் கொண்டு சந்திரன் போல் விளங்கிக் கொண்டிருந்த மாளிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

கு:- நந்தல் - கேடு. நந்தினர் செழிக்கப்பெற்றவர். முழுக்க அறம் செய்தோர் மறுமையிற் பெறும் பயனை, அங்ஙனம் செய்து முடிக்காத அச்சேனை, மைந்தர்கள் இம்மையிலேயே பெற்றனர் என்றவாறு மாளிகை என்றது அங்கு வந்து தோன்றி துறக்கவலகிற் காணப்பட்ட ஒரு மாளிகை. (9)

நான நன்குரைத் தார்நளிர் வானிடை
யான கங்கை யரும்புன லாட்டினார்
கான மாமணிக் கற்பகந் தாங்கிய
வூன மின்மல ராடை யடுத்தினார்.

நானம் நன்கு உரைத்தார், நளிர் வானிடை
ஆன கங்கை அரும்புனல் ஆட்டினார்;
கான மா மணிக் கற்பகம் தாங்கிய
ஊனம் இல் மலர் ஆடை உடுத்தினார்.

பொ:- (அவ்வாறு மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்ற மைந்தரை அவ்வரம்பையர்) வாசனைப் பொடிகளை நன்றாக உடம்பில் தேய்த்து, வானிலே ஓடக்கூடிய குளிர்ந்த கங்கையாற்றின் அருமையான நீரிலே குளிப்பாட்டினார்கள்; (பின்னர்) நறுமணம் கொண்ட பெரிய அழகிய கற்பக மரங்கள் ஏந்தியுதவிய குற்றமற்ற பூப்போலும் மெல்லிய ஆடைகளை உடுத்தினார்கள்.

கு:- நளிர்கங்கை எனக் காட்டுக. (10)

கொம்பி னின்று நுடங்குறு கொள்கையார்
செம்பொ னின்கல ராசி திருத்தினா
ரம்ப ரத்தி னரம்பைய ரன்பொடு
மும்பர் கோனுக ரின்னமிழ் தூட்டினார்.

கொம்பின் நின்று நுடங்குறு கொள்கையார்,
செம்பொ னின்கல ராசி திருத்தினார்;
அம்பரத்தின் அரம்பையர், அன்பொடும்,
உம்பர் கோன் நுகர் இன் அமிழ்து ஊட்டினார்.

பொ:- பூங்கொம்புபோல நிலைத்துத் துவள்கின்ற இயல்பையுடைய வானுலகத்துத் தேவமகளிர் (நீராடி ஆடையணிந்த அம்மைந்தர்க்குச்) சிவந்து பொன்னாலாகிய இனிய பலவகை உண்கலன்களைத் திருந்த அமைத்து, தேவர்களுக்கரசனான இந்திரன் உண்ணும் இனிய அமிழ்தம் போன்ற நல்லுணவை உண்பித்தார்கள்.

கு:- கொள்கை - இயல்பு. கலராசி - உண்கலவகை. (11)

அஞ்ச டுத்த வமளி யலத்தகப்
பஞ்ச டுத்த பரிபுரப் பல்லவ
நஞ்ச டுத்த நயனியர் நவ்வியிற்
றுஞ்ச வத்தனை மைந்தருந் துஞ்சினார்.

அஞ்ச அடுத்த அமளி, அலத்தகப்
பஞ்ச அடுத்த பரிபுரப் பல்லவம்,
நஞ்ச அடுத்த நயனியர், நவ்வியின்
துஞ்ச, அத்தனை மைந்தரும் துஞ்சினார்.

பொ:- ஐந்து பொருள்களை உள்வைத்துத் தைத்த மெத்தென்ற படுக்கையில், செம்பஞ்சக் குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற சிலம்பணிந்த தளிர்போன்ற அடிகளையும்

வித்தையொத்த கண்களையுமுடைய அத்தேவமகளிர் பெண்மாண்கள்போல்
படுத்து உறங்க, (சேனையிலுள்ள) ஆடவர் அனைவரும் (உடன்) உறங்கினார்கள்.

கு:- மெத்தையினுள் வைத்துத் தைக்கும் ஐந்து பொருள்கள் "சிறு பூளை செம்பஞ்சு
வெண்பஞ்சு சேணம், உறுதூவி சேக்கையோரைந்து" என்பதால் அறியலாம்.
"மெத்தென்ற பஞ்சு சயனத்தின் மெலேறி"(திருப்பாவை - 19) என வருதலும்
காண்க. ஐந்து பொருள்களையன்றிப் பதினைந்து பொருள்கொண்டு மெத்தை
தைப்பதும் உண்டு என்பதை, "பதினைந் தமைத்த படையமை சேக்கை"
(பெருங்கதை. 4 -5 -51) என்பதால் அறியலாம். (12)

ஏந்து செல்வத் திமையவ ராமெனக்
கூந்த ரெய்வ மகளிர்கொண் டாடினார்
வேந்த ராதி சிவிகையின் வீங்குதோண்
மாந்தர் காறும் வரிசை வழாமலே.

ஏந்து செல்வத்து இமையவராம் எனக்
கூந்தல் தெய்வ மகளிர் கொண்டாடினார்,
வேந்தர் ஆதி, சிவிகையின் வீங்கு தோள்
மாந்தர் காறும், வரிசை வழாமலே.

பொ:- மன்னர்கள்முதல் பல்லக்கையே சுமந்து வீங்கிப்போன தோள்களையுடைய
வேலையாட்கள் வரை (யாவரையும்) முறைமை தவறாமல் மிக்க செல்வத்தையுடைய
தேவர்களே என்று சொல்லும்படியாக, அழகிய கூந்தலையுடைய தேவமகளிர்
உபசரித்தார்கள்.

கு:- உபசாரத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாதபடி எல்லாரையும் ஒக்கக்
கொண்டாடினார்கள் என்றவாறு, "அரசரேயாதியாக அடியவரந்தமாக" (யுத்த
காண்டம், மீட்சிப்படலம்) என்று பின்னரும் வந்துள்ளது. இதனால், பால காண்டம்,
கடிமணப் படலத்தின் தொடக்கப்படலாகிய 1245-ல் "கடம்படு களிற்றரச
ராதியிடை கண்டோர், தடம்படு புயத்தர் சீறு கம்மியர்கள் தாமும்" என்றுள்ள பாடம்
சிறக்கும் என்பது நன்கு போதரும். (13)

மாதர் யாவரும்
வானவர் தேவியர்
கோதில் செல்வத்து
வைகினர் கொவ்வையாய்த்

தீதி நெய்வ
மடந்தையர் சேடியர்
தாதி மாரெனத்
தம்பணி கேட்பவே.

மாதர் யாவரும் வானவர் தேவியர்
கோது இல் செல்வத்து வைகினர், கொவ்வை
வாய்த்தீது இல் தெய்வ மடந்தையர், சேடியர்,
தாதிமார், எனத் தம் பணி கேட்பவே.

பொ:- கொவ்வைக்கனி போன்று சிவந்த வாயையுடைய குற்றமில்லாத அழகையுடைய தேவமகளிர், தோழிகளும், பணிப்பெண்களும் போல் தம் ஏவலைக் கேட்டுச் செய்ய, தேவமகளிருக்குரிய குற்றமில்லாத இன்பவாழ்க்கையில் (அச்சேனையிலுள்ள) பெண்கள் யாவரும் தங்குவாரானார்கள்.

கு:- சேடி - தோழி. தாதி- வேலைக்காரி. சேடிகள் தலைவியரது ஏவலாட்டிகள் என்றும், தாதிமார் அவரது ஏவலாட்டிகள் என்றும் யாழ்ப்பாண வுரையொன்றில் கூறப்படுகின்றது. (14)

நந்த நந்த வனங்களி னாண்மலர்க்
கந்த முந்திய கற்பகக் காவினின்
றந்தர் வந்தென வந்திதன் கைதர
மந்த முந்த நடந்தது வாடையே.

நந்து அம் நந்த வனங்களில், நாள் மலர்க்
கந்தம் உந்திய கற்பகக் காவில், நின்று
அந்தர் வந்தென, அந்தி தன் கை தர
மந்தம் முந்த, நடந்தது வாடையே.

பொ :-தழைக்கின்ற அழகிய பூந்தோட்டங்களின்றும், அன்றலர்ந்த மலர்களின் மணம் வீசிய கற்பகச் சோலைகளினின்றும், இரவுப் பொழுது கைகொடுத்துதவக் குருடர் வந்ததுபோலத் தென்றற் காற்றானது முற்பட்டு வர, வாடைக்காற்றானது விலகிச் சென்றது.

கு:- நந்தம் நந்தவனங்களில் (நின்று), நாள் மலர்க் கந்தம் உந்தியகற்பகக் காவில் நின்று, அந்தி தன் கைதர, அந்தர் வந்தென மந்தம் முந்த, வாடை நடந்தது

எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க. நந்துதல் - தழைத்தல் : " கான நந்திய செந்நிலப் பெருவழி " (முல்லைப்பாட்டு - 97) அந்தி - இரவு : " அந்தி காவலன் " (திவ். பெரியதிருமொழி - 8.5.1) .மந்தம் - தென்றல் "" மந்தம் வந்துலவுசீர் மழபாடியே (தேவாரம் - 316, 3) . இன்பம் விளைவிப்பது தென்றல் ஆதலானும், இன்ப நுகர்ச்சிக்கு வாடை இடையூறு விளைக்குமாதலானும், தென்றல் வரவும் வாடை (வெளியே) நடந்தது என்றார். (15)

மான்ற எரிக்குல மாமதம் வந்துணத்
தேன்ற எரித்த கவளமுஞ் செங்கதிர்
கான்ற நெற்றழைக் கற்றையுங் கற்பக
மீன்ற எரிக்க நுகர்ந்தன யானையே.

மான்று அளிக் குலம் மா மதம் வந்து உணத்
தேன் தளிர்ந்த கவளமும், செங்கதிர்
கான்ற நெல் தழைக் கற்றையும், கற்பகம்
ஈன்று அளிக்க, நுகர்ந்தன யானையே.

பொ:- கற்பக மரங்கள் தேனை மிகுதியாகக் கலந்த உணவுத் திரளையும், சிவந்த கதிர்களை யீன்ற நெற்பயிர்த் தழைகளின் தொகுதியையும் உண்டாக்கிக் கொடுக்க, (அச்சேனையிலுள்ள) யானைகள் வண்டின் கூட்டங்கள் மயங்கிவந்து உண்ணும்படியாக மிகுத்த மதம் பெருகத் தாம் உண்டன.

கு:- பெருக என்று ஒரு சொல் வருவித்து உரைக்க. கற்பகம் கவளமும் கற்றையும் ஈன்று அளிக்க, அளிக் குலம் வந்து உண மாமதம் (பெருக) யானை நுகர்ந்தன எனக் கொண்டு கூட்டுக. (16)

நரக தார்க்கற நல்கு நலத்தநீர்
கரக தக்கரி கானியிர்த் துண்டன
மரக தத்தின் கொழுந்தென வார்ந்தபுல்
குரக தத்தின் குழாங்களுங் கொண்டவே.

நரகதார்க்கு அறம் நல்கும் நலத்த நீர்
கர கதக் கரி கால் நிமிர்த்து உண்டன;
மரகத்தின் கொழுந்து என வார்ந்த புல்
குரகத்தின் குழாங்களும் கொண்டவே.

பொ:- நரகத்தை அடையக்கூடிய பாவிசுக்கும் (அவ்விதம் அடையாதபடி) புண்ணியப் பயனைத் தரவல்ல நன்மைபடைத்த (கங்கை) நீரைத் துகிக்கையையும் சினத்தையுமுடைய (பரதன் படையின்) யானைகள் கால்களை நிமிர்த்த வண்ணமே குடித்தன ; பச்சை நிற இரத்தினமான மரகத்தின் இளவொளி போன்று பசுமையாய் நீண்டு வளர்ந்த புல்லை (அங்குள்ள) குதிரைக் கூட்டங்களும் அருந்தின.

கு:- நரகதர்க்கும் என்பது உம்மை தொக்கு நரகதர்க்கு என நின்றது. யானைகள், வயிறாரவண்டு நீருண்ணும் பொழுது காலைத் தூக்கிக் கொண்டு உண்ணல் இயல்பாகலின், ' கால்நிமிர்ந்துண்டன் ' என்றார் : என்பது யாழ்ப்பாணத்து உரைக்குறிப்பு. இளம்புல்லுக்கு மரகத்தின் கொழுந்து உவமை. " மணி வார்ந்தன்ன மாக்கொடி யறுகு " (குறுந்தொகை - 256) என்ற ஒப்புமை காண்க. யானைகள் ஆற்று நீரைப் பருக, குதிரைகள் அதன் கரைமேலுள்ள புல்லை அருந்தின என்பதாம். (17)

பரதன் காய்கிழங்கு உண்டு புழுதியில் வதிதல்

*இன்ன ரின்னணம் யாவரு மிந்திரன்
றுன்னு போகங்க டுய்த்தனர் தோன்றறா
னன்ன காயங் கிழங்கு முண்டவ் விராப்
பொன்னின் மேனி பொடியுறப் போக்கினான்.*

இன்னர், இன்னணம் யாவரும், இந்திரன் துன்னு போகங்கள் துய்த்தனர் ; தோன்றல் தான், அன்ன காயும் கிழங்கும் உண்டு, அவ் இராப் பொன்னின் மேனி பொடி உறப் போக்கினான்.

பொ:- எல்லோரும் இத்தன்மையராய் இவ்வாறு இந்திரனுக்குப் பொருந்திய இன்பங்களை நுகர்ந்தார்கள்; (ஆனால்) பரதன் மட்டும் இராமன் முன்பு உண்டவைபோன்ற காய், கிழங்குகளை உண்டு, அவனது பொன்போன்ற உடலம் புழுதியிலே தோயத் தரையிற் படுத்து அந்த இரவுப் பொழுதைக் கழித்தான்.

கு:- வான் மீகத்தில் பரதனும் இன்பம் துய்த்து மகிழ்ந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அது பரதன் பூண்ட உயர் தவவேடத்துக்கு ஒவ்வாதெனக் கம்பர் கண்டு மாற்றியிருப்பது நோக்கத்தகும். இராமன் பிரிவால் வருந்தியிருந்த பரதனது பிறழாத தவவொழுக்கம் இதனால் நன்கு புலனாகிறது. பரதன் மனநிலையைச்

சோதிப்பதற்காகவும் அசையாக அவன் உறுதிப்பாட்டை மேலும் திடப்படுத்தற்காகவுமே பரத்துவன் இவ்விருந்தினை நடத்தியுள்ளான் எனலாம். இறைவன் அடியாரை உபசரிக்க முறையை முனிவன் புலப்படுத்தினான் எனலுமாம். அன்னகாயும் என்பதற்கு, அவ்விடத்தில் துறவிகள் உண்டற்குரிய காயும் என்றும் பொருள் கூறலாம். (18)

இரவு நீங்கிக் கதிரவன் தோன்றுதல்.

நீல வல்லிரு ணீங்கலு நீங்குறு
மூல மில்கன விற்றிரு முற்றுற
வேல நல்வினை துய்ப்பவர்க் கீறுசெல்
காலமென்னக் கதிரவன் றோன்றினான்.

நீல வல் இருள் நீங்கலும், நீங்குறும்
மூலம் இல் கனவில், திரு முற்றுற,
ஏல நல்வினை துய்ப்பவர்க்கு ஈறுசெல்
காலம் என்னக் கதிரவன் தோன்றினான்.

பொ:- கரிய வலிய இருள் நிறைந்த இராப்பொழுது நீங்கியவளவில் அடிப்படையின்றித் தோன்றும் கனவு மறைவதைப்போல (அச்சேனையிலுள்ளார் இன்புற்ற) செல்வ வாழ்க்கை முடிந்துவிட, பொருந்துகின்ற நல்வினைப்பயனை நுகர்பவர்களுக்கு அந்நுகர்ச்சி முடிய வருகின்ற காலம்போல வந்து சூரியன் உதித்தான்.

கு:- நல்வினையின் வயத்தால் துறக்கவுலகம் முறையே சென்று இன்பம் துய்ப்பவர்களுக்கும் ஒரு முடிவு உண்டு என்பது இதனால் விளங்கும். (19)

துறக்கம் நீங்கப் படையினர் உறக்கம் நீங்கல்

ஆறி நின்றற மாற்றலர் வாழ்வெனப்
பாறி வீந்தது செல்வம் பரிந்திலர்
தேறி முந்திதைதஞ் சிந்தைய ராயினார்
மாறி வந்து பிறந்தன்ன மாட்சியார்.

ஆறி நின்று அறம் ஆற்றலர் வாழ்வு எனப்
பாறி வீந்தது செல்வம் ; பரிந்திலர்
தேறி, முந்தைத் தம் சிந்தையர் ஆயினார்,
மாறி வந்து பிறந்தன்ன மாட்சியார்.

பொ:- (ஐம்புலன்களும்) அடங்கி நின்று புண்ணியத்தைச் செய்யாதவர்களுடைய
நல்வாழ்வு அழிதல்போல (அச்சேனையிலுள்ளார் பெற்ற துறக்கச்)
செல்வம்நிலைமாறி ஒழிந்தது ; தேவலோகப் பிறப்பு நீங்கி மண்ணுலகில் வந்து
பிறந்தது போன்ற தன்மையுடையவர்களாய் (அவ்வின்பம் இழந்ததற்கு) வருந்தாது
மனம் தெளிந்து, முன்பு தாம் கொண்டிருந்த மன நிலையை
யுடையவர்களானார்கள்.

கு:- முந்தை என்றது முந்திய இரவில் துறக்கம் வருமுன் தாம் கொண்டிருந்த
நிலையை உணர்த்தும், எனவே, இராமனைக் காண வேண்டுமென்னும்
மனத்தராயினார் என்பதாம். (20)

இதன் பின் ஓர் ஏட்டுச் சுவடியில் பின்வரும் ஓர் அதிகப் பாடல்
காணப்படுகின்றது :-

(அ) 'இன்ன வாய வெறிகடற் சேனையும்
மன்னர் யாவரும் மன்னிளந் தோன்றலும்
அன்ன மாமுனி யோடெழுந் தாண்டகை
துன்னு நீள் வரைக் கேகிய சொல்லுவாம்.'

இப்பாடலுக்குப் பின், பரத்துவன் இருக்கைமேவு படலம் முற்றும் என்றும்
எழுதப்பட்டுள்ளது.

சேனை எழுந்து பாலையை யடைதல்

காலையென் றெழுந்தது கண்டு வானவர்
வேலையென் றனிகமென் றேங்கி விம்முறச்
சோலையுங் கிரிகளுஞ் சுண்ண மாயெழுப்
பாலைசென்றடைந்தது பரதன் சேனையே.

காலை என்று எழுந்தது ; கண்டு, வானவர்,
'வேலை' என்று, 'அனிகம்' என்று ஏங்கி விம்முறச்
சோலையும் கிரிகளும் சுண்ணமாய் எழுப்
பாலை சென்று, அடைந்தது பரதன் சேனையே.

பொ:- காலைப்பொழுதில் சூரியன் உதயமானது ; (சேனையினிடையே சூரியன் உதிப்புஅதனைப்) பார்த்துத் தேவர்கள் " இது கடல் " என்றும் " சேனையே " என்றும் தமக்குள் ஏங்கித் தவிக்கவும், பரதனுடைய சேனையானது, சோலைகளும், மலைகளும் புழுதியாய் எழும்படி போய்ப் பாலை நிலத்தை அடைந்தது.

கு:- சேனையின் பரந்துபட்ட தன்மையாலும், அதில் சூரியன் தோன்றுவதாலும் கடல் என்றும், புழுதி எழுந்ததால்சேனை என்றும், தேவர்கள் மனம் திகைத்து, ஒருநிலைப்படராயினர் என்றவாறு. ' வேலையன் றனிகமே என்று விம்மற ' எனப் பாடங்கொண்டு ' கடல் அன்று, சேனையே என்று வருத்தம் நீங்க ' என்று பொருள் கூறலுமாம். இரவெல்லாம் பிரளயகாலக் கடலே முழங்கி வருகின்றதென்று வருத்தமுற்றவர், இப்பொழுது படைவரவு காணப்படலால் விம்மலற்றார் என்று பொருள்படும்.

ஓர் ஏட்டுச் சுவடியில் இப்பாடல் முதல் ' பரதன் காட்சியேற்று மீள்படலம் ' என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. (21)

சேனை பாலையைக் கடத்தல்

*எழுந்தது துகளதி னெரியும் வெய்யவ
எழுந்தின னவிப்பரும் வெம்மை யாறினான்
பொழிந்தன கரிமதம் பொடி வெங் கானக
மிழிந்தன வழிநடந் தேறொ ணாமையே.*

எழுந்தது துகள் ; அதின், எரியும் வெய்யவன்
அழுந்தினன் அவிப்பரும் வெம்மை ஆறினான் ;
பொழிந்தன கரி மதம், பொடி வெங் கானகம்
இழிந்தன, வழி நடந்து ஏறொணாமையே.

பொ:- (பரதன் சேனை செல்வதால்) தூசி கிளம்பியது ; அதில் கொதிக்கின்ற சூரியன் மூழ்கினவனாய்த் தணித்தற்கு அரிய வெப்பம் தணிந்தான் ; புழுதியையுடைய வெவ்விய அக்காட்டில் வழி நடந்து செல்ல முடியாதபடி யானைகள் சொரிந்த மதநீர் பெருகி ஓடின.

கு:- யானைகள் தூசியைக் கிளப்பிக் கதிரவனின் வெப்பத்தைத் தணித்ததோடன்றி, மதநீரைப் பொழிந்து காட்டு வெப்பத்தையும் அவித்தன என்றவாறு. (22)

வடியுடை யயிற்படை மன்னர் வெண்குடை
 செடியுடை நெடுநிழல் செய்த தீப்பொதி
 படியுடைப் பரலுடைப் பாலை மேலுயர்
 கொடியுடைப் பந்தரிற் குளிர்ந்த தெங்குமே.

வடி உடை அயில் படை மன்னர் வெண்குடை
 செடி உடை நெடு நிழல் செய்த ; தீப் பொதி
 படி உடைப் பரல் உடைப் பாலை, மேல் உயர்
 கொடி உடைப் பந்தரின், குளிர்ந்தது எங்குமே.

பொ:- கூர்மையையுடைய வேற்படையையுடைய அரசர்களின் வெள்ளை நிறக் குடைகள் நெருக்கத்தையுடைய நீண்ட நிழலைப் பரப்பின ; (அதனால்) தீயின் வெப்பத்தைத் தம்மகத்தே கொண்டு படிந்து கிடக்கிற பரற்கற்களையுடைய (அந்தப்) பாலை நிலம், மேலே உயர்ந்த கொடிகளையுடைய பந்தலைப் போல, எவ்விடமும் குளிர்ச்சிபெற்றது.

கு:- செடி - நெருக்கம் ; " செடிகொள் வான் பொழில் சூழ் " (திருவாசகம் - 29 , 5) ; ஒளி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (23)

பெருகிய செல்வம்நீ பிடியென் றாள்வயிற்
 றிருகிய சீற்றத்தாற் செம்மை யாய்நிறங்
 கருகிய வண்ணலைக் கண்டு காதலி
 னுருகிய தளித்தன வலவை யீட்டமே.

'பெருகிய செல்லம் நீ பிடி' என்றாள் வயின்
 திருகிய சீற்றத்தால் செம்மையாய், நிறம்
 கருகிய அண்ணலைக் கண்டு, காதலின்
 உருகிய, தளிர்ந்தன உலவை ஈட்டமே.

பொ:- 'மிக்கு நிறைந்த (அரசர்) செல்வத்தை நீ ஏற்றுக் கொள்' என்று கூறினவளான (தன் தாயாகிய) கைகேயினிடத்தில் மாறுபட்டுப் பொங்கிய சினத்தால் (முகம்) சிவந்து, உடல் கருமையான வண்ணம் கொண்ட பெரியோனாகிய பரதனைப் பார்த்து (அப்பாலையிலுள்ள) பட்டுப்போன மரங்களும் அன்பால் நெகிழ்ந்தமையால், துளிர்ந்துச் செழித்தன.

கு:- உலவை - பட்டமரம் (24)

சேனை சித்திரகூடம் சேர்தல்

வன்றெறு பாலையை மருத மாமெனச்
சென்றது சித்திர கூடஞ் சேர்ந்ததா
லொன்றுரைத் துயிரினு மொழுக்க நன்றெனப்
பொன்றிய புரவலன் பொரு இல் சேனையே.

வன் தெறு பாலையை மருதம் ஆம்எனச்
சென்றது, சித்திர கூடம் சேர்ந்தது ஆல் ;
ஒன்று உரைத்து, 'உயிரினும் ஒழுக்க நன்று' எனப்
பொன்றிய புரவலன் பொரு இல் சேனையே.

பொ:- உயிரைவிட ஒழுக்கமே மேலானது எனக்கொண்டு, (முன்னுக்குப் பின் முரணாது) ஒன்றாகிய வாய்மையையே கூறி உயிரை விட்ட அரசனாகிய தசரதனின் ஒப்பற்ற சேனை, கொடிதாய்க் கொதிக்கின்ற பாலை நிலத்தை (அது) மருத நிலமே என்னும்படி (வெப்பமின்றிக் குளிர்ந்த நிலையிலே) கடந்து சென்று சித்திர கூடமலையை அடைந்தது.

கு:- " ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்கம், உயிரினு மோம்பப்படும் " (131) என்ற திருக்குறளைக் கருதி, 'உயிரினும் ஒழுக்கம் நன்று' என்றார். சேனை கடந்து செல்வதற்குப் பாலை நிலம் மருதம் போற் குளிர்ந்திருந்தது என்றவாறு. (25)

பரதன் சேனையை இலக்குவன் காணுதல்

தூளியின் படலையுந் துரகந் தேரொடு
மூளிருஞ் சினக்கரி முழங்கு மோதையு
மாளிருங் குழவின ரார வாரமுங்
கோளிரும் படையிதென் றுணரக் கூறவே.

தூளியின் படலையும், துரகம், தேரொடு,
மூள் இருஞ் சினக் கரி முழங்கும் ஓதையும்,
ஆள் இருங் குழவினர் ஆரவாரமும்,
'கோள் இரும் படை இது' என்று உணரக் கூறவே..

பொ:- (அவ்வாறு சேனை சித்திர கூடத்தை அடைந்தபொழுதுமேலே கிளம்பிய) தூசியின் தொகுதியும் குதிரைகளும், தேர்களும், பொங்கியெழுகிற

பெருங்கோபத்தையுடைய யானைகளும், ஒலித்த முழக்கமும் பெருங் கூட்டமாகிய வீரர்களின் பேச்சொலியும் (நெடுந் தொலைவிலுள்ளவர்களுக்கும்) வலிய பெருஞ் சேனையொன்று வருகிறது என்று தெரியும்படி கூற.

கு:- கூற 'எழுந்தனன் இளையவன்' என வருங்கவியோடு தொடரும். (26)

எழுந்தன னிளையவ
 னேறி னாலிலங்
 கொழுந்துயர்ந் தனையதோர்
 நெடிய குன்றின்மேற்
 செழுந்திரைப் பரவையைச்
 சிறுமை செய்தவக்
 கழுந்துடை வரிசிலைக்
 கடலை நோக்கினான்.

எழுந்தனன் இளையவன், ஏறினான் நிலம்
 கொழுந்து உயர்ந்து அனையது ஓர் நெடிய குன்றின்மேல்,
 செழும் திரைப் பரவையைச் சிறுமை செய்தஅக்
 கழுந்து உடை வரி சிலைக் கடலை நோக்கினான்.

பொ:- (ஒரு சேனை வருகிறது என்பதை உணர்ந்த) இளையவனான இலக்குவன் எழுந்து, பூமியானது கொழுந்துவிட்டு உயர்ந்தாற்போன்றதொரு பெரிய குவட்டின் மேல் ஏறி, நிறைந்த அலைகளையுடையகடலையும் சிறிதாகச் செய்து பரந்துள்ள, பழகியதால் வழுவழுப்பான கைப்பிடியையுடைய வரிந்துகட்டின விற்படையுடைய கடலைப் பார்த்தான்.

கு:- கழுந்து - அடிக்கடி கைபடுவதால் வழுவழுப்பேறிய கைப்பிடி :
 அதனையுடைய விற்படை யென்றது, விறறொழிலில் வல்ல படையென்றவாறு.
 (27)

இலக்குவன் சீற்றம் கொள்ளல்

பரதனிப் படைகொடு பார்கொண் டான்மறங்
 கருதியுட் கிடந்ததோர் கறுவு காதலால்
 விரதமுற் றிருந்தவன் மேல்வந் தானிது
 சரதமற் றிலதெனத் தழங்கு சீற்றத்தான்.

‘பரதன் இப் படை கொடு, பார் கொண்டான், மறம்
கருதி, உள் கிடந்தது ஓர் கறுவு காதலால்.
விரதம் உற்று இருந்தவன் மேல், வந்தான்; இது
சரதம், மற்று இலது’ எனத் தழங்கு சீற்றத்தான்.

பொ:- ‘இராச்சியத்தைப் பற்றிக்கொண்டவனாகிய பரதன், தன் மனத்தே
நெடுநாளாய் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் வைரம் வாய்ந்த கொல்லுகை
காரணமாகப் போர் கருதி (இப்பொழுது) இச்சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு
நோன்பு கொண்டிருப்பவனாகிய இராமன் மேல் படையெடுத்து வருகிறான் : இது
நிச்சயம் வேறு இல்லை’ என்று மிகுகின்ற சினமுடையவனாய் (குதித்தனன் என
வருங் கவியோடு தொடரும்)

கு:- மறம் - போர் கறுவு - மன வைரம். காதல் - கொல்லுகை. தழங்கு -
மிகுகின்ற. (28)

இலக்குவன் இராமனை அடைதல்

குதித்தனன் பாரிடைக்குவடு நீறெழு
மிதித்தன னிராமனை விரைவி னெய்தினான்
மதித்திலன் பரதனின் மேல்வந் தான்மதிற்
பதிப்பெருஞ் சேனையின் பரப்பி னானெனா.

குதித்தனன் பாரிடைக் குவடு நீறு எழு
மிதித்தனன், இராமனை விரைவின் எய்தினான்,
‘மதித்திலன், பரதன் நின்மேல் வந்தான், மதில்
பதிப் பெருஞ் சேனையின் பரப்பினான்’ எனா.

பொ:- (அவ்வாறு சினங்கொண்ட இலக்குவன்) அம்மலைச் சிகரம் தூள்
பறக்கும்படி காலால் மிதித்துக் கீழே தரையில் குதித்து, இராமனை விரைவில்
அடைந்து, " மதிலையுடைய அயோத்தி நகரத்திலுள்ள பெரிய படையைத் திரட்டிக்
கொண்டு, உனது பெருமையை மதிக்காமல், பரதன்

உன்மேல் (போருக்கு) வந்து கொண்டிருக்கிறான் " என்று கூறி ("கட்டினன்
... சொல்லினான் " என வருஞ் செய்யுளோடு இயையும்.)

இலக்குவன் போர்க் கோலம் கொள்ளல்

கட்டினன் கரிகையுங் கழலும் பல்கணைப்
புட்டிலும் பொறுத்தனன் கவசம் பூட்டமைத்
திட்டின னெடுத்தனன் வரிவி வேந்தலைத்
தொட்டடி வணங்கி நின் றினைய சொல்லினான்.

கட்டினன் கரிகையும் கழலும் ; பல்கணைப்
புட்டிலும் பொறுத்தனன் ; கவசம் பூட்டு அமைத்து
இட்டனன் ; எடுத்தனன் வரிவில் ; ஏந்தலைத்
தொட்டு அடி வணங்கி நின்று, இனைய சொல்லினான்.

பொ:- (பின்பு இலக்குவன் விரைந்து, இடுப்பில்) உடைவாளையும் (காலில்) வீரக்
கழலையும் கட்டினான் ; பல அம்புகள் நிறைந்த அம்பறாத் தூணியையும்
தாங்கினான் ; (உடம்பில்) போர்க்கவசத்தையும் பூட்டினை மாட்டி
இட்டுக்கொண்டான் ; கட்டமைந்த வில்லையும் (கையில்) எடுத்துக் கொண்டான்
; இராமனைத் திருவடிதொட்டு வணங்கி (எழுந்து) நின்று இவ்வார்த்தைகளைச்
சொன்னான். (அவன் சொல்லியவற்றை வரும் பன்னிரண்டு கவிகளிற்
காணலாம்.)

இலக்குவன் வீரவுரை பகர்தல்

இருமையு மிழந்தவப் பரத னேந்துதோட்
பருமையு மன்னவன் படைத்த சேனையின்
பெருமையு நின்னொரு பின்பு வந்தவென்
னொருமையுங் கண்டினி யுவத்தி யுள்ள நீ.

‘இருமையும் இழந்த அப் பரதன் ஏந்துதோள்
பருமையும், அன்னவன் படைத்தசேனையின்
பெருமையும், நின் ஒரு பின்பு வந்த என்
ஒருமையும் கண்டு, இன் உவத்தி உள்ளம் நீ.’

பொ:- ‘இம்மை மறுமை என்றும் இரண்டின் இன்பங்களையும் ஒருங்கே இழந்த
அந்தப் பரதனுடைய உயர்ந்த தோள்களின் பருத்திருக்கையையும், அவன்
பெற்றிருக்கிற படையின் பெருமையையும், ஒப்பற்ற உனது பின்னே பிறந்த எனது
தனிமையையும் இப்பொழுது நீ பார்த்து மனம் மகிழ்வாயாக.’

கு:- ஒருமை - தனிமை ; ஒப்பற்ற தன்மை என்றும் கொள்ளலாம். (31)

படரெல்லாம் படப்படும் பரும யானையின்
றிடரெலா முரட்டின தேரு மிர்த்தன
குடரெலாந் திரைத்தன குருதி யாறுகள்
கடரெலா மடுப்பன பலவுங் காண்டியால்.

'படர் எலாம் படப்படும் பரும யானையின்
திடர் எலாம் உருட்டின, தேரும் ஈர்த்தன,
குடர் எலாம் திரைத்தன, குருதி ஆறுகள்
கடர் எலாம் மடுப்பன பலவும் காண்டியால்.'

பொ:- (பாகர் பரிக் கோற்காரர் முதலிய) படை வீரர்கள் எல்லாரும் மடிய
மடிந்துபோகும் பருமையையுடைய யானைகளாகிய மேடுகளையெல்லாம்.
உருட்டினவாய், தேர்களையும் இழுத்துக் கொண்டனவாய், குடல்களையெல்லாம்
அலைத்துக் கொண்டனவாய், கடல் முற்றிலும் பாய்கின்ற இரத்த ஆறுகள்
பலவற்றையும் காண்பாய்.

கு:- படர் - படைவீரர். பருமம் - பருமை; சேணம் என்றும் ஆம். இங்கே
யானைக்குரிய அலங்காரம், திடர் - மேடு. திரைத்தல் - அலைத்துக் கொள்ளுதல்.
குடர், கடர் என்பன குடல், கடல் என்பவற்றின் போலி.

(32)

கருவியுங் கைகளுங் கவச மார்பமு
முருவின வுயிரினோடு திரைந் தோய்வில
திரிவன சுடர்க்கணை மதிசைக்கை யானைகள்
வெருவரச் செய்வன காண்டி விரதீ.

'கருவியும், கைகளும், கவச மார்பமும்,
உருவின உயிரினோடு, உதிரம் தோய்வு இல
திரிவன, சுடர்க் கணை, திசைக் கை யானைகள்
வெருவரச் செய்வன, காண்டி. வீர! நீ.'

பொ:- 'வீரனே! (எனது) ஒளியையுடைய அம்புகள் (பகைவரின்)
படைக்கலங்களையும், கைகளையும், கவசம் அணிந்த மார்புகளையும் (அவர்களின்)
உயிருடனே ஊடுருவிச் சென்றனவாய், (செல்லும் வேகத்தால்) இரத்தக் கறை
பிடியாதபடி, எங்கும் திரிந்து கொண்டிருப்பனவாய், துதிக்கையையுடைய
எட்டுத்திக்கு யானைகளுக்கு அஞ்சும்படி செய்வற்றைக் காண்பாய். (33)

கோடகத் தேர்படு குருதீ தாவிய
வாடகத் தட்டிடை யலகை யற்றுக்கு
கேடகத் தடக்கைகள் கவ்விக் கிந்தின
நாடக நடிப்பன காண்டி நாதநீ.

'கோடகத் தேர்படு, குருதி தாவிய
ஆடகத் தட்டிடை, அலகை, அற்று உகு
கேடகத் தடக்கைகள் கவ்விக் கிந்தின,
நாடகம் நடிப்பன காண்டி, நாத! நீ.'

பொ:- 'அண்ணா! இரத்தம் பரந்த குதிரை பூட்டிய தேரின் பொன்னாலாகிய மேல்
தட்டிலே பேய்கள், அறுந்து விழுந்த கேடகம் தாங்கிய பெரிய கைகளை வாயில்
கவ்விக்கொண்டு, படங்கிந்தி நடந்தன வாய்க் கூத்தாடுவனவற்றை நீ காண்பாய்.'
கு:- கோடகம் - குதிரை. தாவிய - பரந்த; 'மலர்தாய' பொழிண்ணணி
(கலித்தொகை - 35) என வருதல் காண்க. ஆடகத்தட்டு - பொன்னாலாகிய
தேர்த்தட்டு, கிந்துதல் - பெருவிரலை ஊன்றிக் கொண்டு நடத்தல், அல்லது,
நொண்டுதல். இது பேய்க்குரவை என்னும் துறையாகும், (34)

பண்முதிர் களிற்றொடு பரந்த சேனையி
னெண்முத லறுத்துநா னிமைப்பி னீக்கலால்
விண்முது குளுக்கவும் வேலை யாடையின்
மண்முது காற்றவுங் காண்டி வள்ளீ.

'பண் முதிர் களிற்றொடு பரந்த சேனையின்
எண் முதல் அறுத்து, நான் இமைப்பின் நீக்கலால்,
விண் முதுகு உளுக்கவும், வேலை ஆடையின்
மண் முதுகு ஆற்றவும் காண்டி, வள்ளீ! நீ.'

பொ:- 'வண்மைக்குணமுடையோய்! (எதிரியின்) விரிந்த சேனையிலுள்ள
அலங்காரம் முற்றுப்பெற்ற யானையோடு சேர்த்து எண்ணப்படும் தொகுதிகளான
நால்வகைப்படகளையும் அடியோடு தொலைத்து ஒழித்தலால் வானுலகம் முதுகு
நெளிக்கவும், கடலை ஆடையாவடைய நிலவுலகம் முதுகில்(பாரம் நீங்கி)
இளைப்பாற்றிக் கொள்ளவும் நீ காண்பாய்.'

கு:- 'கசரததரகமகக்கடல்' என்று முன்னே வருதல்காண்க.

நிவந்தவான் குருதியி னீத்த நீத்திமெய்
 சிவந்தசா தகரொடு சிறுகட் கூளியுங்
 கவந்தமு முலகநின் கைய தாயதென்
 றுவந்தன குனிப்பன காண்டி யும்பர்போல்

"நிவந்த வான் குரதியின் நீத்தம் நீந்தி மெய்
 சிவந்த சாதகரொடு சிறு கண் கூளியும்,
 கவந்தமும், 'உலகம் நின்'கையது ஆயது' என்று,
 உவந்தன குனிப்பன காண்டி. உம்பர் போல்."

பொ:- "மேலோங்கிய பெரிய இரத்த வெள்ளத்திலே நீந்துதலால் உடல் சிவந்த
 பூதகணங்களுடனே சிறிய கண்களையுடைய பேய்களும், தலையற்ற உடல்களும்,
 'இராச்சியம் மீண்டும் உன் கைக்கு வந்துவிட்டது' என்று தேவர்கள் (மகிழ்தல்)
 போல் மகிழ்ந்தனவாய்க் குதித்துக் கூத்தாடுவவனவற்றைக் காண்பாய்."

கு:- நிவந்த- ஓங்கிய. சாதகர் - பூதகணங்கள், கூளி - குறம் பூதம் அல்லது
 பேய், கவந்தம் - தலையறுந்த உடல்கள். உலகம் இங்கே இராச்சியத்தைக் குறித்து
 நின்றது. தேவர்களும் பேய்களும் மகிழ்ந்து கூத்தாடுவர் என்றவாறு. (36)

சூழிவெங் கடகரி துரக ராசிகள்
 பாழிவன் புயத்தில்கல் வயவர் பட்டற
 வாழிவெங் குருதியா லழிந்த வேலைக
 ளேழுமொன் றாகிநின் றிரைப்பக் காண்டியால்

'சூழி வெம் கட கரி, துரக ராசிகள்
 பாழி வன் புயத்து இகல் வயவர் பட்டு அற,
 ஆழி வெம் குரதியால் அழிந்த வேலைகள்
 ஏழும், ஒன்றாகி நின்று இரைப்பக் காண்டியால்.'

பொ:- 'முகபடாத்தையணிந்த கொடிய மத யானைகளும், குதிரையினங்களும்,
 பெருமயுடையவலிய தோளையுடைய போர் வீரர்களும் இறந்தொழிய
 (ப்பெருகியெழும்) கடல்போன்ற வெம்மையான இரத்த வெள்ளத்தால் ஏழு
 கடல்களும் தம் நிலையழிந்தனவாய் ஒரே (இரத்தக்) கடலாகி நின்று ஒலிக்கக்
 காண்பாய்.'

கு:- பாற்கடல், தயிர்க்கடல் என்ற பாக்குபாடு நீங்குவதால் 'அழிந்த' என்றும்,

இரத்த வெள்ளம் பெருகி எல்லாக் கடலும் ஒரே செந்நிறங் கொள்வதால் 'ஒன்றாகி' என்றும் கூறினான்.(37)

ஆளற வலங்குதே ரழிய வாடவர்
வாளற வரிசிலை துணிய மாக்கரி
தாளறத்தலையறப் புரவி தாளொடுந்
தோளற வடிக்கணை தொடுப்பக் காண்டியால்.

ஆள் அற, அலங்கு தேர் அழிய, ஆடவர்
வாள் அற, வரிசிலை துணிய, மாக்கரி
தாள் அறத் தலைஅறப் புரவி, தாளொடும்
தோள் அற வடிக்கணை தொடுப்பக் காண்டியால்.

பொ:- 'காலாள் வீரர்கள் அறுபடவும், அசைகின்ற தேர்கள் அழியவும் பெரிய யானைகளும், குதிரைகளும் கால்கள் அறுபடவும், தலைகள் அறுபடவும், (தேர், யானை, குதிரை மீதுற்ற) ஆடவர்களாகிய வீரர்களின் வாட்படைகள் அறுபடவும் விற்படைகள் அறுபடவும் (அவர்களுடைய) கால்களும் தேர்களும் அறுபடவும் கூரிய அம்புகளை நான் தொடுத்துச் செலுத்தக் காண்பாய்.'

கு:- இது கொண்டு கூட்டுப் பொருள் கோள். (38)

தழைத்தவான் சிறையன தசையுங் கவ்வின
வழைத்தவான் பறவைக ளலங்கு பொன்வடிம்
பிழைத்தவான் பகழிபுக் கிருவர் மார்பிடைப்
புழைத்தவான் பெருவழி போகக் காண்டியால்.

தழைத்த வான் சிறையன, தசையும் கவ்வின,
அழைத்த வான் பறவைகள். அலங்கு பொன் வடிம்பு
இழைத்த வான் பகழி புக்கு இருவர் மார்பிடைப்
புழைத்த வான் பெருவழி போகக் காண்டியால்.

பொ:- 'என்னுடைய) ஒளி பொருந்தி கரும்பொன்னினால் விளிம்பு அமைக்கப் பெற்ற வலிய அம்புகள் புகுத்து துளைத்த (பரதச்சதுருக்கராகிய) இரண்டு பேர் மார்பிலும் சதைத்துண்டங்களைக் கல்விக் கொண்டும் (தம் இனத்தைக்) கூவி அழைத்துக் கொண்டும், சிறந்த (கழுகு, பருந்து, முதலிய) பறவைகள், செழித்த பெரிய இறகுகளை விரித்தனவாய் வானத்தின் பெரிய வழியூடே பறந்து போகக் காண்பாய்.'

க:- வான்சிறை - பெரிய இறகுகள், வான் பறவைகள் - சிறந்த பறவைகள்: (போர்க்களத்திற் சென்று, இரை தேடுவதிற் சிறந்த கழுகு, பருந்து, காகம் போன்ற பறவைகள் என்றவாறு) வான் பகழி - வலிமையுடைய அம்பு, வான் பெருவழி - வானத்தின் பெரிய வழி. அலங்கு பொன் வடிம்பு இழைதவான் பகழியுக்கு புழைத்த இருவர் மார்பிடை, தசையும் கவ்வின, அழைத்த, வான் பறவைகள் தழைத்த வான் சிறையன, வான்பெருவழி போகக் காண்டியால் என இயையும். (39)

ஒரு மகள் காதலி னுலகை நோய்செய்த
பெருமக னோவலிற் பரதன் றான்பெறு
மிருநில மாள் கைவிட் டின்றென் னேவலா
லருநர காள்வது காண்டி யாழியாய்.

‘ஒரு மகள் காதலின் உலகை நோய் செய்த
பெருமகன் ஏவலின் பரதன் தான் பெறும்
இரு நிலம் ஆள்கை விட்டு, இன்று, என் ஏவலால்
அரு நரகு ஆள்வது காண்டி, ஆழியாய்!’

பொ:- ‘சக்கரப்படையுடைப் பெரியோய்! (கைகேயி யென்னும்) ஒரு பெண்ணின் மேற்கொண்ட ஆசையால் உலகம் முழுதையும் வருந்தும்படி செய்த (தசரதனாகிய) பேரரசனின் ஆணையால் பரதன் தான் அடைந்துள்ள இந்தப் பெரிய இராச்சியத்தை ஆளுதலை நீங்கி, இன்று என்னுடைய கட்டளையால் மீளுதற்கரிய நரகத்தை அடையப் போவதைக் காண்பாய்.’ (40)

‘வையகந் துறந்துவந் தடவி வைகுத
வெய்தி துனக்கென நின்னை யீன்றவ
ணைதல்கண் டுவந்துவ ணவையி னோங்கிய
கைகயன் மகள் விழுந் தரற்றக் காண்டியால்.

‘வையகம் துறந்து வந்து அடவி வைகுதல்
எயிதியது உனக்கு’ என, நின்னை ஈன்றவள்
நைதல் கண்டு உவந்தவள். நவையின் ஓங்கிய
கைகயன் மகள், விழுந்து அரற்றக் காண்டியால்.”

பொ:- “ ‘இராச்சியத்தைக் கைவிட்டுப் போய்க் காட்டிலே வாழும் படியாக உனக்கு நேர்ந்துவிட்டதே’ என்று உன்னைப் பெற்றவள் (கோசலை) வருந்துவதைப் பார்த்து மகிழ்ந்தவளாகிய பழியின் மிக்க கைகேயி கீழே விழுந்து அழுது புலம்பக் காண்டியாய்

அரஞ்சுட வழனிமி
 ரலங்கல் வேலினாய்
 விரஞ்சொரு நொடியிலிவ்
 வனிக வேலையை
 யுரஞ்சுடு வடிக்கணை
 யொன்றில் வென்றுமுப்
 புரஞ்சுடு மொருவனிற்
 பொலிவென் யானென்றான்.

‘அரஞ்சுட அழல் நிமிர் அலங்கல் வேலினாய் !
 விரஞ்சு ஒரு நொடியில், இவ் அனிக வேலையை
 உரம் சுடு வடிக்கணை ஒன்றில் வென்று முப்
 புரம் கடும் ஒருவனின், பொலிவென் யான் ” என்றான்.

பொ :-” அரத்தால் (அராவி) வருத்துவதால் ஒளி எழுகின்ற, வெற்றிமாலை சூடிய
 வேலையுடையவனே! விரைந்து ஒரு மாத்திரைப் பொழுதிலே (பகைவர்) வலிமையை
 அழிக்குந் தன்மையுள்ள கூரிய அம்பு ஒன்றினால் இப்படைக் கடலை முறியடித்து,
 முப்புரத்தை எரித்த ஒப்பற்றவனாகிய சிவபெருமான்போல யான் விளங்குவேன் ”
 என்று (இலக்குவன்) கூறினான்.

கு :- சுட - வருத்த ; ” சுடச்சுட நோற்கிற்பவர்க்கு ” (குறள் - 267) அழல் -
 ஒளி; ‘மணி விளக்கழலும் பாயலுள் ” என்றார் முன்னும் உரம் - வலிமை ; இங்கு
 எதிரிகளின் வலிமையைக் குறித்தது. (42)

இராமன் இலக்குவனை மறுத்துக் கூறல்

இலக்குவ வலகமோ ரேழு மேழு நீ
 கலக்குவ னென்பது கருதி னாலது
 விளக்குவ தரித்து விளம்ப வேண்டுமோ
 புலக்குரித் தொருபொருள் புகலக் கேட்டியால்.

‘இலக்குவ ! உலகம் ஓர் ஏழும் ஏழும் நீ
 கலக்குவன் என்பது கருதினால், அது
 விலக்குவது அரிது; அது விளம்ப வேண்டுமோ?
 புலக்கு உரித்து ஒரு பொருள் புகலக் கேட்டியால்’

பொ :- 'இலக்குவனே! நீ ஒருவனே பதினான்கு உலகங்களையும் அழிப்பேன் என்று எண்ணினால், அத்தொழில் (யாவாக்கும்) தடுத்தற்கு முடியாததொன்றாகும்: அதைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? (ஆயினும்) அறிவுக்கு ஏற்றதொரு செய்தியை (யான்) கூறக் கேட்பாயாக. (43)

நங்குலத் துதித்தவர் நவையி னீங்கினார
ரெங்குலப் புறுவார்க ளெண்ணின் யாவரே
தங்குலத் தொருவரும் தரும நீங்கினார்
பொங்குலத் திரளொடும் பொருத தோளினாய்.

'நம் குலத்து உதித்தவர், நவையின் நீங்கினார்,
எங்கு உலப்புறுவர்கள்? எண்ணின், யாவரே
தம் குலத்து ஒருவரும் தருமம் நீங்கினார்?
பொங்கு உலத் திரளொடும் பொருத தோளினாய்!

பொ :- 'பருத்த திரண்ட கற்றுரணையொத்த தோள்களையுடையவனே ! நமது குலத்திற் பிறந்தவர்களாய்க் குற்றமற்றவர்களாய் அரசர்கள் எவ்வாறு எண்ணி அளவிடப்படுவார்கள்? ஆராய்ந்து பார்த்தால், தமது குலத்தினின்றும் பிரிக்க முடியாத அறத்தினின்றும் தவறியவர்கள் யார் உள்ளார்?' (யாரும் இல்லை)

கு :- இப்பாடலின் அடிகளும் கருத்தும் பயின்றுவந்துள்ள செய்யுள் தசரதன் கூற்றாக முன் மந்திரப்படலத்துள் வருமாறு :

" நங்குலக் குரவார்க ணவையி னீங்கினார்
தங்குலப் புதல்வரே தரணி தாங்கப் போய்
வெங்குலப் புலன்கெட வீடு நண்ணினார்
எங்குலப் புறுவரென றெண்ணி நோக்குகேன் .'(1415) (44)

எனைத்துள மறையவை யியம்பற் பாலன
பனைத்திரள் கரங்கரிப் பரதன் செய்கையே
யனைத்திற மல்லன வல்ல வன்னது
நினைத்திலை யென்வயி னேய நெஞ்சினால்

'எனைத்து உள மறை அவை இயம்பற் பாலன,
பனைத்திரள் கரக் கரிப் பரதன் செய்கையே:
அனைத்திறம் அல்லன் அல்ல ; அன்னது
நினைத்திலை, என்வயின் நேய நெஞ்சினால்.'

பொ :- 'வேதங்கள் எத்தனையுள்ளனவோ அவையெல்லாம் சொல்லத்தக்கன பனைபோல் திரண்ட துதிக்கையையுடைய யானை போல்கின்ற பரதன் ஒழுக்கமே ; அவன் ஒழுக்கச் செயல் அல்லாதனவற்றை அவை இயம்பா ; அவ்வுண்மையை (நீ) என்மீது கொண்ட மன அன்பினால் நினையாதுவிட்டாய்.

கு :- 'அனைத்திறம் அல்லன அல்ல ' என்பதற்கு '(நீ சொல்லு) அத்தன்மையனவான தகுதியற்ற காரியங்கள் அல்ல ' என்றும் பொருள் கூறலாம்.

பெருமக னேவலிற் பிறந்த காதலின்
வருமென நினைகையு மண்ணை யென்வயிற்
றருமென நினைகையுந் தவிரத் தானையாற்
பொருமென நினைகையும் புலமைப் பாலதோ.

'பெருமகன் ஏவலின், பிறந்த காதலின்
வரும் என நினைகையும், மண்ணைஎன் வயின்
தரும் என நினைகையும் தவிரத்தானையால்
பொரும் என நினைகையும் புலமைப் பாலதோ? '

பொ :- '(நமது தந்தையாகிய) அரசன் தசரதனது கட்டளையினாலும் உடன் பிறந்ததால் உண்டாகும் அன்பினாலும் வருவான் என்று எண்ணுதலும் இராச்சியத்தை என்னிடத்துக் கொடுப்பான் என்று எண்ணுதலும் ஒழிய, (நீ சொல்லுவது போற் பரதன்) படைகளோடு போர் செய்வான் என்று எண்ணுவதும் அறிவின் பாற்பட்டதாகுமோ?'

கு :- முன் பாடலில்..... இலக்குவன் பெருமகன் என்று தன் தந்தையைக் குறித்துள்ளது கருதி, அச்சொல்லையே ஈண்டும் அனுவாதம் செய்து இராமன் பேசினன் என்க. தசரதன் இறந்தமை இன்னும் இராமன் அறிந்திலன் ஆதலின் இவ்வாறு கூறினான். பரதன் விற்பொழிலில் ஒருவராலும் வெல்லப்படாதவன் என்றும், பரதனைக் கொன்றால் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றும் ஆசையால் அவ்வாறு செய்ததாகப் பழி நேரும் என்றும், பரதன் போர் கருதாது அன்பு கருதி வரவும் கூடும் என்றும், தந்தை ஏவி, அவன் வருதலும் கூடும் என்றும் இராமன் இலக்குவனுக்குக் கூறியதாக வான்மீகத்திற் காணப்படும். (46)

பொன்னொடும் பொருகழற்
பரதன் போந்தன
என்னெடும் பெரும்படை
நல்க லன்றியே

யென்னொடும் பொருமென
வியம்பற் பாலதோ
மின்னொடும் பொருவற
விளங்கும் வேலினாய்.

‘பொன்னொடும் பொரு கழல் பரதன் போந்தனன்,
நல் நெடும் பெரும்படை நல்கல் அன்றியே,
எண்ணொடும் பொரும் என இயம்பற் பாலதோ,
மின்னொடும் பொருவற விளங்கும் வேலினாய்!’

பொ :- ‘மின்னலொடு ஒப்ப ஒளி செய்கின்ற வேற்படையையுடையவனே!
பொன்னையொத்து விளங்குகின்ற கழலையணிந்த பரதன் வந்து நன்மையும்,
நெடுமையும், பெருமையும் உடைய சேனையை எனக்குக் கொடுப்பதல்லாமல்,
என்னோடு போர் செய்வான் என்பது சொல்லத் தகுமோ?’

கு :- சேனையின் நன்மை நேர்மைக்கும், நெடுமை ஆற்றலுக்கும், பெருமை
அளவிற்குமாகக் கொள்க. முன் பாடலில் நினைத்தலுங் கூடாது என்ற இராமன்,
இங்குப் பரதன் பொரும் என வாயாற் சொல்லுதலும் கூடாது என்கின்றான்.
(47)

சேனையர் தருமத்தின்
தேவைச் செம்மையி
னானியை யன்னது
நினைக்க லாகுமோ
பூணியன் மொய்ம்பினாய்
போந்த தீண்டெனைக்
காணிய நீயிது
பின்னும் காண்டியால்.

சேன் உயர் தருமத்தின் தேவைச் செம்மையின்
ஆணியை, அன்னது நினைக்கல் ஆகுமோ?
பூண் இயல் மொய்ம்பினாய்! போந்ததுஈண்டு எனைக்
காணிய ; நீ இது பின்னும் காண்டியால் !’

பொ :- ‘அணிகலம் பொருந்தி தோள்களையுடையாய்! மிக உயர்ந்த அறக்கடவுள்
போல்பவனும், நன்மைக் குணத்திற்கு உரையாணி போல்பவனுமாகிய பரதனை (நீ

குறித்தபடி) அப்படி என்னல் தகுமோ? அவன் வருவது என்னைக் காண்பதற்காகவே; நீ இதனைப் பின்னும் காண்பாய் !

கு :- செம்மையின் ஆணி என்பதற்கு, நன்மைக்குணமாகிய தேரை நிலை நிறுத்தும் அச்சாணி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (48)

பரதனும் தம்பியும் முதலில் வருதல்

*என்றன னிளவலை நோக்கி யேந்தலு
நின்றனன் பரதனு நிமிர்ந்த சேனையைப்
பின்றரு கென்றுதன் பிரிவில் காதலிற்
றன்றுணைத் தம்பியுந் தானு முந்தினான்.*

என்றனன், இளவலை நோக்கி, ஏந்தலும்
நின்றனன் ; பரதனும் நிமிர்ந்த சேனையைப்
'பின் தருக' என்று, தன் பிரிவு இல் காதலின்
தன் துணைத் தம்பியும் தானும் முந்தினான்.

பொ :- பெருமையிற் சிறந்தோனாகிய இராமன், தம்பியாகிய இலக்குவனைப் பார்த்து என்று (இவ்வாறு) கூறி, (பரதன் வருகையை எதிர்நோக்கி) நின்றான்.; பரதனும் பெரிய சேனையைப் பிற்பட வருக என்று ஏவி! தன்னைவிட்டு என்றும் பிரியாத அன்பையுடைய தனக்குத் துணைவனான தம்பியாகிய சத்துருக்கனுடன் தான் முற்பட்டு வந்தான்.

கு :- 'என்றனன்' என்றது முன்பாடல்களில் இராமன் கூறியவற்றைக் குறித்து நின்றது. (49)

இராமன் பரதனை நோக்குதல்

*தொழுதுயர் கையினன் றுவண்ட மேனிய
னமுதழி கண்ணின னவல மீதென
வெழுதிய படிவமொத் தெய்து வான்றனை
முழுதுணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினான்.*

தொழுது உயர் கையினன், துவண்ட மேனியன்
அமுது அழி கண்ணினன், 'அவலம் ஈது' என
எழுதிய படிவம் ஒத்து, எய்துவான்தனை
முழுது உணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினான்.

பொ :-தொழுதபடி உயர்த்திய கைகளையுடையவனும், மெலிந்த உடம்பையுடையவனும் (இடைவிடாது அழுதலாற் பொலிவிழந்த கண்களையுடையவனும், துன்பமே இது என்று (சித்திரத்தில்) எழுதிக் காட்டிய வடிவம் போன்று வருபவனுமான பரதனை, எல்லாவற்றையும் அறிந்த திருவுள்ளத்தையுடைய இராமன் (முடிமுதல் அடியின் காறும்) முழுவதும் (நன்றாகப்) பார்த்தான்.

இராமன் இலக்குவனிடம் கூறுதல்

கார்ப்பொரு மேனியக்
கண்ணன் காட்டினா
னார்ப்புறு வரிசிலை
யிளைய வையநீ
தோப்பெருந் தானையப்
பரதன் சீறிய
போர்ப்பெருங் கோலத்தைப்
பொருத்த நோக்கெனா!

கார்ப் பொரு மேனி அக் கண்ணன் காட்டினான்,
'ஆர்ப்பு உறு வரி சிலை இளைய! ஐய! நீ
தேர்ப் பெருந் தானை அப் பரதன் சீறிய
போர்ப் பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த நோக்கு' எனா.

பொ :- (அவ்வாறு நோக்கியபின்) நீருண்ட மேகத்தை ஒத்த திருமேனியையுடைய இராமன் (இலக்குவனை நோக்கி) 'ஓலி மிக்க கட்டமைந்த வில்லையுடைய தம்பியே! அப்பா! தேர்களோடுங் கூடிய பெரிய படையையுடைய அப்பரதன் நம்மீது கோபித்து வந்த பெரியபோர்க் கோலத்தை நீ நன்றாகப் பார்' என்று கூறிக் காட்டினான். (51)

இலக்குவன் கண்ணீர்வடித்து நின்றல்

எல்லொடுங் கியமுகத் திளவ னின்றனன்
மல்லொடுங் கியபுயத் தவனை வைதெழுஞ்
சொல்லொடுங் சினத்தொடு முணர்வு சோர்தர
வில்லொடுங் கண்ணீர் நிலத்து வீழவே.

எல்லுங்கிய முகத்துஇளவல் நின்றனன்,
மல் ஓடுங்கிய புயத்தவனை வைது எழும்
சொல்லொடும் சினத்தொடும் உணர்வு சோர்தர,
வில்லொடும் கண்ணின் நீர் நிலத்து வீழவே.

பொ :- (பரதனை பார்த்த இலக்குவன்) வலிமை குன்றிய தோள்களையுடையவனான பரதனைப் பழித்துத்தோன்றிய சொற்களும், கோபமும், அறிவும் தளர்ந்தொழியவும், வில்லும் கண்ணீரும் மண்ணில் விழவும், பொலிவு மழுங்கிய முகத்துடனே நின்றனன்.

கு :- பரதனை ஏசியெழுந்தசொல்லும், சீறிநெழுந்த சினமும் நீங்கவும், அறிவுஅழியவும், வில் நழுவவும், கண்ணீர் வழியவும் இலக்குவன் வாடிய முகத்துடன் நின்றான் என்றவாறு. (52)

தொழுது கொண்டே பரதன் தோன்றுதல்

கோதறத் தவஞ் செய்துகுறிப்பி னெய்திய
நாதனைப் பிரிந்தன ணலத்து நீங்கினாள்
வேதனைத் திருமகண் மெலிகின் றாள்விடு
தூதெனப் பரதனுந் தொழுது தோன்றினான்.

கோது அறத் தவம் செய்துகுறிப்பின் எய்திய
நாதனைப் பிரிந்தனள். நலத்து நீங்கினாள்,
வேதனைத் திருமகள் மெலிகின்றாள் விடு
தூது எனப் பரதனும் தொழுது தோன்றினான்.

பொ :- குற்றமில்லாதபடி தவஞ் செய்து (தன்) கருத்தின்படி அடையவேண்டிய தலைவனான இராமனை நீங்கி, (அதனால்) எல்லா நன்மைகளையும் இழந்தவளாய்த் துன்பத்தால் வாடுகின்றவளான மண் மகளாகிய இராச்சிய லட்சுமி (அத்தலைவனிடம்) அனுப்பிய தூதனைப் போல், பரதனும் வணக்கம் செய்துகொண்டே (இராமனது) திருமுன்னர்த் தோற்றம் செய்தான்.

பரதன் இராமனடியில் விழுதல்.

அறந்தனை நினைந்திலை
யருளை நீத்தனை
துறந்தனை முறைமையை
யென்னுஞ் சொல்லினான்

மறந்தனன் மலரடி
 வந்து வீழ்ந்தன
 னிறந்தனன் றாதையை
 யெதிர்கண் டென்னவே.

‘அறம்தனை நினைந்திலை ! அருளை நீத்தனை!
 துறந்தனை முறைமையை !’ என்னும் சொல்லினான்,
 மறந்தனன், மலர் அடி வந்து வீழ்ந்தனன்,
 இறந்தனன் தாதையை எதிர்கண்டு என்னவே.

பொ :- (அவ்வாறு தோன்றிய பரதன்) ‘ உனக்குரிய கடமையாகிய) அறத்தை (நீ)
 நினைக்கவில்லை ! அருளைக் களைந்துவிட்டாய் ! உறவு முறையை உதறிவிட்டாய் !’
 என்று சொல்லிக் கொண்டே, இறந்து போன தன் தந்தையை எதிரே பார்த்தது
 போல எண்ணி மெய் மறந்தவனாகி (இராமனுடைய) தாமரைமலர் போன்ற
 திருவடிகளில் சென்று வீழ்ந்தான். (54)

இராமனும் அழுதல்

உண்டுகொ லுயிரென வொடுங்கி னானுருக்
 கண்டன னின்றனன் கண்ணன் கண்ணெனும்
 புண்டரீ கம்பொழி புலை வன்சடா
 மண்டல நிறைந்துபோய் வழிந்து சோரவே.

உண்டு கொல் உயிர் என ஒடுங்கினான் உருக்
 கண்டனன், நின்றனன் கண்ணன், கண் எனும்
 புண்டரீகம் பொழி புனல் அவன் சடா
 மண்டலம் நிறைந்து போய் வழிந்து சோரவே.

பொ :- உயிர் இருக்கிறதோ (இல்லையோ) என்று ஐயுறும்படி மெலிந்துள்ளவனான
 பரதனது வடிவத்தைப் பார்த்தவனாய்த் தன் கண்கள் என்கிற தாமரை மலர்கள்
 சொரிகின்ற நீர் (காலடியிற் கிடக்கும்) பரதனது சடைமுடியிற் போய் நிரம்பிய
 பெருகியொழுக, இராமன் (கண்ணீர் பெருக்கி) நின்றான். (55)

இராமன் பரதனைத் தழுவுதல்

அயாவுயிர்த் தழுகண் ரருவி மார்பிடை
யயாவுறத் திருவுள முரகப் புல்லினா
னியாயமத் தனைக்குமோர் நிலய மாயினான்
றயாமுத லறத்தினைத் தழீஇய தென்னவே.

அயாவுயிர்த்து, அழு கண் நீர் அருவி மார்பிடை
உயாவுறத் திரு உளம் உருகப் புல்லினான்,
நியாயம் அத்தனைக்கும் ஓர் நிலயம் ஆயினான்,
தயா முதல் அறத்தினைத் தழீ இயது என்னவே.

பொ :- அருளாகிய முதல் அறத்தைத் தழுவினாற்போல, எல்லா நீதிகளுக்கும் ஓர் இருப்பிடமாகிய இராமன், பெருமூக்க விட்டு, அழுது சொரிகின்ற கண்ணீரானது அருவிபோல் மார்பினிடத்தில் பெருகி ஓட, மனம் கரைய (ப் பரதனை) த்தழுவினான்.
கு :- தயையாகிய முதல் அறமாகிய சினையைத் தழுவினாற் போலத் தழுவினான் என்க. 'தயாமூல தன்மம்' என அப்பர் தேவாரத்தில் வரும் சொற்றொடரும் ஈண்டுச் சிந்திக்கற்பாற்று. இராமன் அருளுக்கு நிலைக்களமாதல் போற் பரதன் அறத்திற்கு நிலைக்களம் ஆயினன் என்க. (56)

இராமன் தந்தையின் நலத்தை வினாவுதல்

புல்லின னின்றவன் புனைந்த வேடத்தைப்
பன்முறை நோக்கினான் பலவு முன்னினா
னல்லலி னமுங்கினை யைய வாளுடை
மல்லுயர் தோளினன் வலிய னோவென்றான்.

புல்லினன் நின்று, அவன் புனைந்த வேடத்தைப்
பல் முறை நோக்கினான், பலவும் உன்னினான் ;
'அல்லலின் அமுங்கினை, ஐய! ஆளுடை
மல் உயர் தோளினான் வலியனோ?' என்றான்.

பொ :- (இராமன் பரதனைத்) தழுவி நின்று, அப்பரதன் தரித்திருந்த கோலத்தைப் பல முறையும் உற்றுப் பாத்துப் பலவாறு எண்ணியவனாய் 'ஐயனே! துன்பத்தில் மூழ்கியுள்ளாய்; ஆளுதலையுடைய வலிமையாலுயர்ந்ததோள்களையுடைய தந்தை திடமாயிருக்கின்றனனா? என்று கேட்டான். (57)

தந்தை இறந்ததைப் பரதன் கூறுதல்

அரியவ னுரைசெயப் பரத னையநின்
பிரிவெனும் பிணியினா லென்னைப் பெற்றவக்
கரியவள் வரமெனும் கால னாற்றனக்
சூரியமெய்ந் நிறுவிப்போ யும்ம ரானென்றான்.

அரியவன் உரை செயப் பரதன் , 'ஐய ! நின்
பிரிவு எனும் பிணியினால், என்னைப் பெற்ற அக்
கரியவள் வரம் எனும் காலனால், தனக்கு
உரிய மெய்நிறுவிப் போய், உம்பரான் ' என்றான்.

பொ :- (உணர்த்தற்கு) அரியவனான இராமன் (அவ்வாறு) சொல்லவும் (வினாவவும்)
பரதன், 'ஐயனே ! எனது பிரிவு என்கிற நோயினாலும், என்னைப் பெற்றவளாகிய
அந்தக் கொடியவளின் (கைகேயியின்) வரம் என்கிற கூற்றுவனாலும், தனக்கு
இயல்பாகவுள்ள உண்மையை நிலைநிறுத்திச் சென்று (தந்தை) மேலுலகத்தை
அடைந்துவிட்டான் ' என்று கூறினான்.

கு :- அரியவன் என்பதை அரி அவன் எனப் பிரித்துத் திருமாலாகிய அவன்
என்று பொருள் கூறுவாருமுளர். அரியவன் - பகைவரால் வெல்லுதற்கரியவன்
என்றுமாம். கரியவள் என்னும்மூதேவிக்குரிய பெயர் மனம் இருண்டவள் அல்லது
மனம் களங்கமுற்றவள் என்னும் பொருட்டாய்க்கையேயிகைக் குறித்தது . (58)

இராமன் மயங்கி விழுதல்

விண்ணிடை யடைந்தன
னென்ற வெய்யசொல்
புண்ணிடை யயிலெனச்
செவிபு காமுனங்
கண்ணொடு மனஞ்சுழல்
கறங்கு போலவாய்
மண்ணிடை விழுந்தனன்
வானி னும்பரான்.

‘விண்ணிடை அடைந்தனன்’ என்ற வெய்ய சொல்,
 புண்ணிடை அயில் எனச் செவி புகாமுனம்,
 கண்ணொடு மனம் சுழல் கறங்கு போல ஆய்,
 மண்ணிடை விழுந்தனன் வானின் உம்பரான்.

பொ :- ‘(தந்தை) வானுலகம் அடைந்தனன்’ என்று பரதன் சொன்ன கொடிய
 மொழி, புண்ணில் (பாய்ந்த) வேல்போலக் காதில் நுழையமுன்னே,
 வானுலகத்திற்கும் மேலான பரமபதத்திற்கு உரியவனான இராமன், கண்ணும்
 மனமும் சுற்றுகின்றகாற்றாடி போற் சுழலப் பெற்றுத்தரையில் விழுந்தான்.

கு :- இராமன்வானின் உம்பரானாயினும் தந்தை விண்ணிடை - அடைந்தனன்
 எனலும், தான்கொண்ட மனித வேடத்திற்குப் பொருந்த மண்ணிடை விழுந்தனன்
 என்றவாறு. பரதன் வேடத்தைக் கண்ணாற் கண்டு, இராமன் மனம்
 புண்பட்டிருந்தது. தந்தை இறந்தான் என்ற சொல் அவன் செவிப்புருந்து புண்ணில்
 வேல்நுழைந்தது போல் அவன் மனத்தை வருத்தியது. கறங்கு - காற்றாடி, வானின்
 உம்பரான் என்பதற்கு, தேவர்க்கு மேலவனாகிய இராமன் என்றும் பொருள்
 கொள்ளலாம். (59)

தந்தை இறந்தமைக்கு இராமன் புலம்பல்

இருநிலஞ் சேர்ந்தன னிறைய யிர்த்தில
 னுருமினையரவென வுணர்வு நீங்கினா
 ன்ருமையி னுயிர்வர வயாவு யிர்த்தகம்
 பொருமினன் பன்முறை, புலம்பினானரோ.

இரு நிலம் சேர்ந்தனன் இறை, உயிர்த்திலன்,
 உரும் இனை அரவு என உணர்வு நீங்கினான்;-
 அருமையின் உயிர்வர அயாவுயிர்த்து, அகம்
 பொருமினன் பல் முறை, புலம்பினான் அரோ.

பொ :- (மேற்கூறியவாறு) பெரிய பூமியிலே விழுந்த தலைவனாகிய இராமன்,
 மூச்சடங்கியவனாய், இடியினால்வருந்துகிற பாம்புபோல அறிவிழுந்தனன்; (பின்)
 அரிய முயற்சியால் உயிர் மீண்டு, (உணர்வு வரப்) பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு,
 உள்ளம் பலமுறையும் விம்மலுறப் புலம்பத் தொடங்கினான்.

கு :- இறை - (யாவர்க்கும்) தலைவனான இராமன்; சிறிதளவேனும் என்றும்
 பொருள் கொள்ளலாம். அங்ஙனமாயின் எழுவாய் வருவித்துரைக்க. உரும் இனை

- இடியால்வருந்துகிற. அருமையின் உயிர்வர என்றது. அருகிருந்தோர் தண்ணீர் தெளித்தல், சூடுவரப் பண்ணுதல் முதலிய உதவிச் செயல்களால் மீண்டும் உணர்ச்சி பெற்று என்றவாறு. (60)

நந்தா விளக்கனைய
 நாயகனே நானிலத்தோர்
 தந்தாய் தனியறத்தின்
 றாயே தயாநிலையே
 யெந்தா யிகல்வேந்த
 ரேறே யிறந்தனையே
 யந்தோ வினிவாய்மைக்
 காருளரே மற்றென்றான்.

‘நந்தா விளக்கு அனைய நாயகனே! நானிலத்தோர் தந்தாய்! தனி அறத்தின் தாயே! தயாநிலையே! எந்தாய்! இகல் வேந்தர் ஏறே இறந்தனையே? அந்தோ! இனி, வாய்மைக்கு ஆர் உளரே மற்று? என்றான்.

பொ :- ‘அணையாத விளக்குப் போன்ற தலைவனே! பூமியிலுள்ளோர்க்குத் தந்தைபோல்பவனே! ஒப்பற்ற தருமத்திற்குத் தாயானவனே! அருளின் இருப்பிடமே ! என்னுடைய தந்தையே ! பகை மன்னர்களுக்கு ஆண் சிங்கம் போன்றவனே! (நீ) இறந்துவிட்டாயோ? ஐயோ! இனிமேல் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு அடுத்தபடியாக யார் இருக்கிறார்கள்?’ என்று அழுதான்.

கு :- ‘உலகிற்குத் தந்தைபோல்பவன் தயரதன் ஆதலின்’ நானிலத்தோர் தந்தாய் ‘என்னப்பட்டான். ‘உலகுளோர் தந்தையே யனையவத் தகவினான்’ என முன்னர் வந்ததும் காண்க. (61)

சொற்பெற்ற நோன்பின்
 றுறையோ னருள் வேண்டி
 நற்பெற்ற வேள்வி
 நவைநீங்க நீயியற்றி
 யெற்பெற்று நீ பெற்ற
 தின்னூயிர்போய் நீங்கலோ
 கொற்பெற்ற வெற்றிக்
 கொலைபெற்ற கூர்வேலோய்.

‘சொல் பெற்ற நோன்பின் துறையோன் அருள் வேண்டி,
நல் பெற்ற வேள்வி, நவை நீங்க, நீ இயற்றி,
என் பெற்று, நீ பெற்றது இன் உயிர் போய் நீங்கலோ?
கொல் பெற்ற வெற்றிக் கொலை பெற்ற கூர் வேலோய்!’

பொ :- ‘கொல்லன் உலையிற் செய்த வெற்றிபொருந்தி கொலைத் தொழிலையுடைய
கூர்மையான வேற்படையையுடையவனே! புகழ் பெற்ற தவத்துறையில் தேர்ந்த
கலைக்கோட்டு முனிவனின் அருளைப் பெற்று, நன்மைபெற்ற யாகத்தைக்
குற்றமில்லாமல் நீ செய்து, என்னை மகனாகப் பெற்று நீ அடைந்த பயன் இனிய
உயிர்நீங்கிப் போதல் தானோ?’

கு :- கொற்பெற்ற என்பதைக் கொன்பெற்ற எனப் பிரித்து, (பகைவர்க்கு) அச்சம்
(தருதலை) பெற்றதும் என்று பொருள் கூறலுமாம். (62)

மன்னுயிர்க்கு நல்குரிமை
மண்பார நான்சமக்கப்
பொன்னுயிர்க்குந் தாரோய்
பொறையுயிர்த்த வாரிதுவோ
வுன்னுயிர்க்குங் கூற்றா
யுலகாள வற்றேனோ
மின்னுயிர்க்குந் தீவாய்
வெயிலுயிர்க்கும் வெள்வேலோய்.

‘மன் உயிர்க்கு நல்கு உரிமை
மண் பாரம் நான் சமக்கப்
பொன் உயிர்க்கும் தாரோய்!
பொறையுயிர்த்த ஆறு இதுவோ?
உன் உயிர்க்கும் கூற்றாய்
உலகு ஆள உற்றேனோ?
மின் உயிர்க்கும் தீவாய்
வெயில் உயிர்க்கும் வெள்வேலோய் !’

பொ :- ‘பொன் போன்ற மகரந்தப்பொடியச் சிந்தும்மாலையையுடையவனே!
மின்னலும் ஒப்பாகாமையால் பெருமூச்செறிதற்குக் காரணமான கொடிய
முனையையுடைய ஒளி பொருந்திய வெள்ளிய வேற்படையையுடையவனே

நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு அருள் செய்கின்ற உரிமையுடைய பூபாரத்தை (அரசாட்சியை) நான் ஏற்றுக் கொள்ள, (நீ அப்பாரம் நீங்க) இளைப்பாறிய விதம் இதுதானோ? உனது உயிருக்கும் கூற்றுவனாகி உலகத்தை ஆளவந்தேனோ?

கு :- முன் ஒரு பாடலில் தசரதன் இராமனிடம்,

"ஐய சாலவு மலசினெ னரும்பெரு மூப்பு
மெய்ய தாயது பியலிடம் பெரும்பரம் விசித்த
தொய்யன் மாநிலச் சமையறு சிறைதுறந் தினியா
னுய்ய யாவதோர் நெறிபுக வுதவிட வேண்டும் "

என்று கூறிய கூற்றினை இராமன் இப்பொழுது நினைந்து கொண்டு இவ்வாறு புலம்பினன் என்க. மின்னலும் என உம்மைவிரிக்க. கொலைத்தொழிலால் வேல் மேம்பட்டமையின்மீன் அதற்கு ஒப்பாகாது. உயிர்த்ததென்க. உயிர்த்தல் - பெருமூச்சு விடுதல். (63)

எம்பரத்த தாக்கி
யரசுரிமை யிந்தியங்க
டம்பரத்தில் வீழாத்
தவமிழைத்த வாறிதுவோ
சம்பரப்பேர்த் தானவனைத்
தள்ளிச் சதமகற்கன்
றம்பரத்தின னீங்கா
வரசளித்த வாழியாய்.

'எம் பரத்ததுஆக்கி அரசுரிமை, இந்தியங்கள்
தம்பரத்தில் வீழாத் தவம் இழைத்த ஆறு இதுவோ?
சம்பரப் பேர்த் தானவனைத் தள்ளிச் சதமகற்கு, அன்று,
அம்பரத்தின் நீங்கா அரசு அளித்த ஆழியாய்!'

பொ :- 'முன்னொருநாள் சம்பரன் என்னும் பெயர்கொண்ட அசுரனை நீங்கி, இந்திரனுக்கு வானுலகத்தின் நிலையான அரசாட்சியைக் கொடுத்தருளிய ஆணைச் சக்கரத்தையுடையவனே! (கோசல நாட்டு) அரசாட்சியை எங்கள் வசத்தில் ஒப்புவித்து, ஐம்பொறிகளின் வசத்தில் விழாதபடி தவம் செய்த முறை இதுதானோ?"

கு :- பரம் - வசம், இந்திரியம்இந்தியம் எனத் திரிந்தது. சதமகன் - நூறுயாகம் செய்தவன், இந்திரன் முன் ஆம் பாடலில் தசரதன் இராமனிடம்,

"மைந்த நங்குல மரபினின் மணிமுடி வேந்தர்
தந்த மக்களே கடைமுறை நெடுநிலந் தாங்க
வைந்தொ டாகிய முப்பகை மருங்கற வகற்றி
யுய்ந்துபோயின ருழிநின் றெண்ணினு முலவார் "

என்று கூறிய கூற்றினை நினைந்து இராமன் இவ்வாறு புலம்பினன் என்க.(64)

வேண்டுந் திறத்தாரும்
வேண்டா வரசாட்சி
பூண்டிவ் வலகுக்
கிடர்கொடுத்த புல்லனேன்
மாண்டு முடிவதல்லான்
மாயா வடம்பிதுகொண்
டாண்டு வருவதினி
யார்முகத்தே நோக்கவோ.

'வேண்டும் திறத்தாரும் வேண்டா அரசாட்சி
பூண்டு, இவ் உலகுக்கு இடர் கொடுத்த புல்லனேன்,
மாண்டு முடிவது அல்லால், மாயா உடம்பு இதுகொண்டு
ஆண்டு வருவது இனி, யார் முகத்தே நோக்கவோ?'

பொ :- (எதிலும் ஆசைகொண்டு எப்பொருளையும்) விரும்புகின்றவர்களும்
விரும்பாத அரசாளும் பொறுப்பை மேற்கொண்டு, (அதன்விளைவாக நீ இறக்க)
இந்தஉலகம்முழுமைக்கும் துன்பத்தைத் தந்தபுன்மையேனாகிய நான்
(இப்பொழுதே) இறந்து தொலையாமல், சாகாத உடம்பாகிய இதனைச் சுமந்து
கொண்ட அவ்விடத்து (அயோத்திக்கு)இனித் திரும்பிச் செல்வதுயார் முகத்தைப்
பார்க்கவோ?

கு :- தசரதன் இறந்ததால்உலகம் முழுவதும் துயருறுகின்றதாதலால், உலகுக்கு
இடர் கொடுத்த புல்லனேன் என்றான். (65)

தேனடைந்த சோலைத்
 திருநாடு கைவிட்டுக்
 கானடைந்தே னென்னத்
 தரியாது காவலந்
 வானடைந்தா யின்ன
 மிருந்தேனான் வாழ்வுகந்தே
 வுனடைந்த தெவ்வ
 ருயிதடைந்தவொள்வேலோய்

தேன் அடைந்த சோலைத்
 திருநாடு கைவிட்டுக்
 கான் அடைந்தேன் என்னத்
 தரியாது, காவல! நீ
 வான் அடைந்தாய் ; இன்னம்
 இருந்தேன் நான், வாழ்வு உகந்தே ;
 ஊன் அடைந்த தெவ்வர்
 உயிர் அடைந்த ஓள் வேலோய் !

பொ :- பகைவர்களுடைய உடலின் தசை தன் கண் கூடிச் செறியும் வண்ணம்
 அவர்கள் உயிரைக் கவர்கின்ற ஒள்ளிய வேலையுடையவனே ! தேன் பொருந்திய
 சோலைகள் சூழ்ந்த அழகிய நாட்டைத் துறந்து வனத்துப் புகுந்தேன் என்பதைக்
 கேட்டவுடன், அரசனே! நீ அதனைப் பொறுக்காமல் (உடனே) விண்ணுலகைச்
 சேர்ந்துவிட்டாய் ; (அதனைக் கேட்ட) நான் வாழ்வதை விரும்பி இன்னமும்
 உயிரோடு இருக்கிறேன்.

கு :- தான் கானடைந்ததற்காகத் தசரதன் உயிர்விட்டான் என்று அவன்
 கண்ணுள்ள பேரன்பினையும், அவன் உயிர்விட்டும் தான் உயிர் விடாததால் தன்
 கண்ணுள்ள அன்பின்மையையும் இராமன் இவ்வாறு எடுத்துக் கூறினன் என்க (66)

வன்மையு மானமும்
 வானவர்க்கும் பேர்க்ககிலாத்
 திண்மையுஞ் செங்கோ
 னெயுந் திறம்பாத
 வண்மையு மெல்லா
 முடனேகொண் டேகிணையே
 தண்மை தகைமதிக்கு
 மீந்தனிக்குடையோய்.

‘வண்மையும், மாணமும், வானவர்க்கும் பேர்க்ககிலாத்
திண்மையும், செங்கோல் நெறியும், திறம்பாத
உண்மையும், எல்லாம் உடனே கொண்டு ஏகினையே!
தண்மை தகை மதிக்கும் ஈந்த தனிக்குடையோய் !

பொ :- ‘அழகிய சந்திரனுக்கும், குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும்படியான ஒப்பற்ற
குடையை உடையவனே! ஈகைக் குணத்தையும், மானத்தையும் தேவர்களுக்கும்
நீக்கமுடியாத வலிமையையும், நீதி தவறாத அரசாட்சி முறைமையையும் பிறழாத
சத்தியத்தையும், மற்றும்எல்லா நற்குணங்களையும் கூடவே எடுத்துக் கொண்டு
(இவ்வுலகை விட்டுப்) போய்விட்டாயே!’

கு :- தகை - அழகு : ‘தகைமாண் வழிதி’ (புறநானூறு - 59). (67)

இராமனைப் பலரும் தாங்கித் தேற்றுதல்

என்றெடுத்துப் பற்பலவும்
பன்னி யிடருழக்குங்
குன்றெடுத்த போலுங்
குவவுத்தோட் கோளரியை
வன்றடக்கைத் தம்பியரும்
வந்தடைந்த மன்னவருஞ்
சென்றெடுத்துத் தாங்கினார்
மாவதிட்டன் நேற்றினான்.

என்று எடுத்துப் பற்பலவும் பன்னி, இடர் உழக்கும்
குன்று எடுத்த போலும் குவவுத்தோள்கோளரியை,
வன் தடக்கைத் தம்பியரும், வந்து அடைந்த, மன்னவரும்,
சென்று எடுத்துத் தாங்கினார் ; மா வதிட்டன் தேற்றினான்.

பொ :-என்று உரக்கப் பலவற்றையும் பன்முறை கூறி (அழுது) துயருற்று வருந்திய
மலைகள் உருவெடுத்தாற் போன்ற திரண்ட தோள்களையுடைய சிங்கம்
போன்றவனான இராமனை, வலியபெரிய கைகளையுடைய தம்பிமார்புமவரும்
(அப்போது அங்கு) வந்து சேர்ந்த மன்னர்களும் அருகிற்போய் எடுத்து
அணைத்தார்கள் ; பெருமைபொருந்திய வசிட்ட முனிவன் தேறுதல்
கூறுபவனானான்.

கு :- இதனால், இராமன் புலம்பிக் கொண்டிருக்கையில் மன்னர்களிற் சிலரும் வசிட்டனும் அவ்விடம் வந்துவிட்டார்கள் என்பது தெரிய வரும். (68)
முனிவர் மன்னர்முதலியோர் வருதல்

பன்னரிய நோன்பிற்
பரத்துவனே யாதியாம்
பின்னுசடை யோரும்
பேருலக மோரேழின்
மன்னவரு மந்திரிய
ரெல்லாரும் வந்தடைந்தார்
தன்னுரிமைச் சேனைத்
தலைவோருந் தாமடைந்தார்.

பன் அரிய நோப்பின் பரத்துவனே ஆதியாம்
பின்னு சடையோரும், பேர் உலகம் ஓர் ஏழின்
மன்னவரும், மந்திரியர் எல்லாரும், வந்து அடைந்தார் ;
தன் உரிமைச் சேனைத் தலைவோரும் தாம் அடைந்தார்.

பொ :- சொல்லுதற்கரிய தவத்தினையுடைய பரத்துவாசன் முதலான திரித்துவிட்ட சடையையுடைய முனிவர்களும், ஏழுமண்டலங்களாக (தீவுகளாக) உள்ள பெரியவலகிலுள்ள அரசர்களும், எல்லா மந்திரிகளும் (அங்கு) வந்து சேர்ந்தார்கள் ; இராமனிடத்துப் பற்றுடைய சேனைத்தலைவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கு :- பன்ன அரிய என்பது பன்னரியஎனச் செய்யுள் விகாரத்தால்தொக்கது. தன் என்பதுஇங்கே இராமனைச் சுட்டி நின்றது. உரிமை - பற்று. மன்னர்களிற் சிலரும். வசிட்டனும் வந்தமைஇதற்கு முந்திய பாடலால்பெறப்பட்டமையின், எஞ்சிய மன்னரும், பரத்துவன் முதலிய முனிவரும், சேனைத்தலைவரும் வந்தமை இங்கே கூறப்பட்டது. பரத்துவன் பரதனுடன் வரவில்லை என்று வான்மீகம் கூறும். (69)

வசிட்டன் பேசத் தொடங்குதல்

மற்றும் வரற்பால
ரெல்லாரும்வந்தடைந்து
சுற்று மிருந்த
வமைதியினிற் றுன்புழக்குங்

கொற்றக்குரிசின்
முகநோக்கிக் கோமலரோன்
பெற்றபெருமைத்
தவமுனிவன்பேசுவான்.

மற்றும் வரற்பாலர் எல்லாரும் வந்து அடைந்து,
 சுற்றும் இருந்தஅமைதியினில், துன்பு உழக்கும்
 கொற்றக் குரிசில் முகம் நோக்கிக் கோ மலரோன்
 பெற்ற பெருமைத் தவ முனிவன் பேசுவான்.

பொ :- இன்னும் வரக்கூடியவர்கள் எல்லாரும் வந்துசேர்ந்துகற்றிலுமிருந்து பொழுது துன்புற்று வருந்துகின்ற வெற்றித்தலைவனாகிய இராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்து (எல்லா மலர்களினும்) சிறந்த மலராகிய தாமரையில்வீற்றிருக்கும் நான்முகன் பெற்ற மகனாகிய பெருமையோடு கூடிய தவத்தைக் கொண்ட முனிவனான வசிட்டன் கூறலுற்றான்.

கு :- பூவினுக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரையாதலின், அதுகோமலர் எனப்பட்டது. பிரமனதுநகத்திற் பிறந்தவனாதலின் வசிட்டன் 'கோமலரோன் பெற்ற பெருமைத் தவமுனிவன்' எனப்பட்டான். (70)

வசிட்டன் மரணத்தின் உண்மையைக் கூறுதல்

*துறத்தலு நல்லறத் துறையு மல்லது
 புறத்தொரு துணையிலை பொருந்து மன்னுயிர்க்
 கிறத்தலும் பிறத்தலு மியற்கை யென்பதை
 மறத்தியோ மறைகளின் வரம்பு கண்டநீ.*

" 'துறத்தலும் நல் அறத்துறையும் அல்லது,
 புறத்து ஒரு துணைஇலை, பொருந்தும்மன்னுயிர்க்கு,
 இறத்தலும் பிறத்தலும் இயற்கை' என்பதை
 மறத்தியோ, மறைகளின் வரம்பு கண்ட நீ? "

பொ :- " (இவ்வுலகை) அடைந்துள்ள நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்குச் சாதலும், தோன்றுதலும் இயல்பாகும் ; (ஆதலால்) உலக இன்பங்களைத் துறத்தலும், நல்ல

அறநெறியின் கண்ணே நின்றலும் அல்லது வேறு ஒருபற்றுக்கோடும் கிடையாது' என்று (நூல்களிற் சொல்லப்படும்) உண்மையை, வேதங்களின் எல்லையை அளவிட்டறிந்த நீ மறந்து விட்டாயோ?"

கு :- 'சாதலும் பிறத்த றானுந் தம்வினைப் பயத்தினாகும், ஆதலுமழிவு மெல்லா மவைபொருட் கியல்பு கண்டாய்' (சீவக் சிந்தாமணி - 269) என்பது ஒப்பு நோக்கத்தகும். (71)

*உண்மையில் பிறவிக ளுலப்பில் கோடிக
டண்மையில் வெம்மையிற் றழுவி னவ்வெனும்
வண்மையை நோக்கிய வலிய கூற்றின்பாற்
கண்மையு முளதெனக் கருத வாசுமோ.*

" உண்மை இல் பிறவிகள் உலப்பு இல் கோடிகள் தண்மையில் வெம்மையில் தழுவின எனும், வண்மையை நோக்கிய, வலிய கூற்றின்பால் கண்மையும் உளது எனக் கருதல் ஆசுமோ?"

பொ :-" (உயிர்கள்) அளவில்லாத கோடிக்கணக்கான நிலையுதல் இல்லாத பிறப்புக்களை இன்பத்திலும், துன்பத்திலுமாகத் தழுவுகின்றன என்று (நூல்களில்) மிகுதியாகக் கூறிய தன்மையை அறிந்தபின், (அதற்கியைய உயிரையும் உடலையும் பிரிக்கும்) வல்லமையையுடைய கூற்றுவனிடத்துக் கண்ணோட்டம் (இரக்கம்) உள்ளதென்று எண்ணுதலும் கூடுமோ?"

கு :- கண்மை - கண்ணோட்டம். (பிங்கலநத்தை) - காலனைக் 'கண்ணிலி' என்று புறநானூறு கூறும். (புறம் - 240). " தவத்துறை மாக்கள் மிகப் பெருஞ் செல்வர், ஈற்றிளம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர், முதியோரென்னா னிளையோ ரென்னான், கொடுந்தொழிலாளன் கொன்றான் குவிப்ப " (மணிமேகலை 6-97-100). (72)

*பெறுவதன் முன்னுயிர் பிரிதல் காண்டியால்
மறுவறு கற்பினில்வையம்யாவையு
மறுவதி னாயிர மாண்டு மாண்டவ
னிறுவது கண்டவற் கிரங்கல் வேண்டுமோ.*

"பெறுவதன் முன் உயிர் பிரிதல் காண்டியால்,
மறு அறு கற்பினில் வையம் யாவையும்
அறுவதினாயிரம் ஆண்டும் ஆண்டவன்
இறுவது கண்டு, அவற்கு இரங்கல் வேண்டுமோ? "

பொ :-" (தாய்) பெறுவதற்கு முன்னரே (குழந்தை) உயிர் நீங்கிவிடுவதைப்
பார்க்கிறாய் : குற்றமில்லாத கற்பின் தன்மை அமையும்படிபூமி முழுவதையும்
அறுபதினாயிரம் ஆண்டளவும் அரசாட்சி புரிந்தவனாகிய தசரதன் இறந்தது
தெரிந்து, அவனுக்காக வருந்துதல் தக்கதோ?"

கு :- பூமிக்குக் கற்பு அமைவது, பல அரசர்களுக்கும் பொதுவாகாமல், தசரதப்
பேரரசனுக்கே உரியதாயிருத்தல். (73)

சீலமுந் தருமமுஞ் சிதைவில்செய்கையாய்
சூலமுந் திகிரியுஞ் சொல்லுந் தாங்கிய
மூலம்வந் துதவிய மூவர்க் காயினுங்
காலமென் றொருவலை கடக்க லாகுமோ.

" சீலமும், தருமமும் சிதைவு இல் செய்கையாய்!
சூலமும், திகிரியும், சொல்லும் தாங்கிய,
மூலம் வந்து உதவிய, மூவர்க்கு ஆயினும்,
காலம் என்று ஒருவலை கடக்கல் ஆகுமோ?"

பொ :-" நல்லொழுக்கமும், அறமும் கெடாதபடிசெயலாற்றுபவனே! முதற்
பொருளாயுள்ள பரம்பொருள் பொருந்திஅருள் செய்கிற சூலப்படை யையும்,
சக்கரத்தையும், வேத நூல்களையும் தரித்த (உருத்திரன், திருமால், பிரமன்
என்னும்) மும்மூர்த்திகளுக்கேயானாலும், காலம் எனப்படும் வலையினின்றும்
தப்புதல் கூடுமோ ? (கூடாது). "

கு :- சொல் என்பதற்குக் கலைமகள் என்றும் பொருள்கூறலாம். (74)

கண்முதற் காட்சியகரையி னீளத்த
வுண்முதற் பொருட்கெலா மூற்ற மாவன
மண்முதற் பூதங்கண் மாயு மென்றபோ
தெண்முத லுயிர்க்குநீ யிரங்கல் வேண்டுமோ.

" கண் முதல் காட்சிய , கரை இல் நீளத்த,
உள் முதல் பொருட்கு எலாம்ஊற்றும் ஆவன,
மண் முதல் பூதங்கள் மாயும் என்ற போது,
எண் முதல் உயிர்க்கு நீ இரங்கல் வேண்டுமோ?"

பொ :-" கண் முதலிய பொறிகட்கு அறியப்படுவெனவாய்த் தோன்றுவனவும்,
எல்லையில்லாத நீளத்தையுடையனவும், இவ்வுலகினுள் காணப்படும் தலையாய
எல்லாப் பொருள்கட்கும் பற்றுக்கோடாவனவுமான மண் முதலாக எண்ணப்படும்
(ஐந்து) பூதங்களுமே அழிந்துபோகும் என்று சொல்லப்படும் போது, இவ்வளவு
என்று எண்ணி முதலிலேயே வரையறுக்கப்பட்ட ஆயுளையுடைய ஓர் உயிர்க்கு நீ
வருந்துதல் தகுமோ?"

கு :- எல்லாப் பொருள்களும், ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கை என்பது முதலிரண்டு
அடிகளிற் கூறப்பட்டது. (75)

*புண்ணிய நறுநெயிற் பொருவில்காலமாந்
திண்ணிய திரியினில்விதியென் றீயினி
லெண்ணிய விளக்கவை யிரண்டு மெஞ்சினா
லண்ணலே யவிவதற் கையம் யாவதோ.*

" புண்ணியநறு நெயில், பொரு இல் காலம் ஆம்
திண்ணிய திரியினில், விதி என் தீயினில்,
எண்ணிய விளக்கு அவை இரண்டும் எஞ்சினால்,
அண்ணலே ! அவிவதற்கு ஐயம் யாவதோ?"

பொ :-" சிறந்தவனே ! நல்வினை என்னப்படும் மணமுடைய நெய்யில், ஒப்பில்லாத
காலம் எனப்படும் வலிய திரியினில், ஊழ் என்னப்படும் தீயால் (ஒளிவிடும்
உயிர்வாழ்வு என்று) கருதப்படும், விளக்கு, முன்னர்க் கூறிய நெய்யும் திரியும்
என்னும் இரண்டும் நீங்கினால், அணைந்து விடுவதற்கு ஐயமும் ஏதோ? " (ஐயம்
இல்லை என்றவாறு.)

கு :- புண்ணியம் இருப்பினும், வரைந்திட்ட காலத்தையன்றி உயிர்வாழ்தல்
கூடாமையின், காலத்தைத் திரியாக உருவகித்தார். (76)

*இவ்வுல கத்தினு மிடரு ளேகிடந்
தவ்வுல கத்தினு நரகி லாழ்ந்துதம்
வெவ்வினை துய்ப்பன விரிந்தயோனிக
ளெவ்வள விற்கெசல வெண்ண லாகுமோ.*

" இவ் உலகத்தினும் இடர் உளே கிடந்து,
அவ் உலகத்தினும் நரகில் ஆழ்ந்து, தம்
வெவ் வினை துய்ப்பன விரிந்த யோனிகள்,
எவ் அளவில் செல எண்ணல் ஆகுமோ?"

பொ :- " (உயிர் இம்மையிலும் துன்பத்திலேயே அழுந்தியிருந்து, மறுமையிலும் நரகத்தில் அழுந்தித் தம்முடைய கொடிய தீவினைப் பயனை நுகர்வதற்காகவுள்ள பல பிறப்பு வகைகள் எந்தக் கணக்கில் அடங்க எண்ணுதல்கூடும்?"

கு :- உயிர், தோன்றாவெழுவாய். இவ்வுலகம், அவ்வுலம் என்பன இம்மை மறுமைகளைக் குறித்தன. யோனிகள் - பிறப்பு வகைகள். (77)

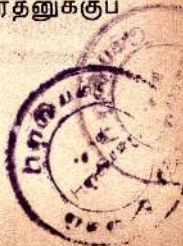
தயரதன் விண்டுவின உலகினை அடைந்தான் எனல்

*உண்டுகொ விதுவல துதவி நீசெய்வ
தெண்டகு குணத்தினாய் தாதை யென்றலாற்
புண்டரீ கத்தனி முதற்கும் போக்கரு
விண்டுவினுலகிடை விளங்கி னானரோ.*

" உண்டுகொல் இது அலது உதவி நீ செய்வது?
எண் தகு குணத்தினாய்! தாதை என்றலால்,
புண்டரீகத் தனி முதற்கும் போக்கு அரு
விண்டுவின உலகிடை விளங்கினான் அரோ!"

பொ :- " (யாராலும்) நன்கு மதிக்கத்தக்க நற்குணங்களையுடையவனே! (தசரதன் உனக்குத்) தந்தை யென்ற காரணத்தால், தாமரை மலரில் தோன்றிய ஒப்பற்ற படைப்புக் கடவுளான நான்முகனுக்கும் செல்லுதற்கரிய விட்டுணு லோகத்தில் (சென்று) விளக்கமடைந்தான் ; இதுவன்றி நீ (தந்தைக்குச்) செய்யத்தக்க உதவி(வேறு) உண்டோ?"

கு :- எண்தகு குணம் - பலகாலும் நினைத்து இன்புறுதற்குரிய திருக் கலியாண குணங்கள் எனலுமாம். இராமன் தந்தை என்ற ஒன்றுமே தசரதனுக்குப் பரமபதத்தை அளித்துவிட்டது என்றவாறு . (78)

தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செலுத்தக் கூறுதல்

ஐயநீ யாதொன்று மவலிப் பாயலை
யுய்திற மவற்கினி யிதனி னூங்குண்டோ
செய்வன வரன்முறைதிருத்திச் சேந்தநின்
கையினா லொழுக்குதிகடனெ லாமென்றான்.

"ஐய ! நீ யாது ஒன்றும் அவலிப்பாய் அலை;
உய் திறம்அவற்கு இனி இதனின் ஊங்கு உண்டோ?
செய்வன வரன் முறைதிருத்திச் சேந்த நின்
கையினால்ஒழுக்குதி கடன் எலாம்" என்றான்.

பொ :- "ஐயனே! நீ எதுவும் கவலைப்பட வேண்டாம் ; (நூல்களிற் சொல்லிய)
ஒழுங்கு முறைப்படி (நீ தந்தைக்குச்) செய்யவேண்டிய கடன்களைச் செவ்விதாகச்
செய்து, உன்னுடைய சிவந்த கையால் நீர்க்கடன் எல்லாவற்றையும்
செலுத்துவாயாக ; (தசரதனான) அவனுக்கு ஈடேறும் வகை இதை விட மேலாக
யாது தான் உண்டு?" என்று கூறினான்.

கு :- 'செய்வன வரன்முறைதிருத்திச்சேந்த நின் கையினால்' என்பதற்கு, செய்ய
வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் ஒழுங்காக நன்முறையிற் செய்து செய்து
சிவந்துபோயிருக்கும்உன்னுடைய கைகளால், என்றும் பொருள் கூறலாம்.
கடன்என்றதுஇங்கே நீர்க்கடனை : அதாவது, தருப்பணம். (79)

விண்ணுநீர்மொக்குளின் விளியும் யாக்கையை
யெண்ணிநீ யழுங்குத விழுதைப் பாலதால்
கண்ணினீ ருகுத்தலிற் கண்டதில்லைபோய்
மண்ணுநீ ருகுத்திநீமலர்க்கை யாலென்றான்.

"விண்ணு நீர் மொக்குளின் விளியும் யாக்கையை
எண்ணி நீ அழுங்குதல் இழுதைப் பாலதால்;
கண்ணின் நீர் உகுத்தலின் கண்டது இல்லை ; போய்
மண்ணு நீர் உகுத்தி, நீ. மலர்க்கையால் " என்றான்.

பொ :- "வானத்திலிருந்து விழும் நீரில் தோன்றுகிற குமிழிபோன்று
அழிந்துபோகிற உடலைக் குறித்து நீ சிந்தித்து வருந்துதல் அறியாமையாகும் ;
கண்ணீரைச் சிந்துவதால் ஒரு பயனும் ஏற்படப் போவதில்லை ; நீ சென்று

உன்னுடைய தாமரைப் பூப் போன்ற கைகளால் தூய்மைப்படுத்தும் தருப்பண நீரைச் சொரிவாயாக " என்று (மீண்டும்) கூறினான்.

கு :- இழுதை - அறிவின்மை . ' கண்ணினீ ருகுத்தலிற் கண்டதில்லை ' என்பதோபடு இருந்தமுதியாவருய்ந்தார் ' (509) என்ற சீவக சிந்தாமணியடியையும் ' ஆண்டாண்டு தோறு மழுது புரண்டாலு, மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர் ' என்ற மூதுரை வாக்கையும் ஒப்பிடலாம். மண்ணுநீர் - தருப்பணநீர். (80)

இராமன் நீர்க்கடன் செலுத்துதல்

என்றபி னேந்தலை
யேந்தி வேந்தரும்
பொன்றிணிந் தனசடைப்
புனித னோடும் போய்ச்
சென்றனர்செறிதிரைப்
புனலிற் செய்கென
நின்றன ரிராமனு
நெறியை நோக்கினான்.

என்ற பின், ஏந்தலை ஏந்தி, வேந்தரும், பொன் திணிந்து அன சடைப் புனிதனோடும், போய்ச் சென்றனர் செறி திரைப் புனலில் ; ' செய்க ' என, நின்றனர் இராமனும், நெறியை நோக்கினான்.

பொ :- என்று (வசிட்டன்) கூறியபின், தலைவனான இராமனைத் தாங்கிய வண்ணம், மன்னர்கள், தங்கத்தைத் திணித்து வைத்தது போன்ற சடையையுடைய தூயவனான வசிட்டனோடும் போய், அலைகளை மிகவும் உடைய நீர்த்துறையை அடைந்தனர் ; (நீர்க்கடனைச்) செய்வாயாக ' என்று (வசிட்டன்) கூறவும், (அது செய்யும்) முறையை அறிந்தவனாய் இராமனும் (ஒருபட்டு) நின்றான்.

கு :- செம்பொன்னின் நிறத்தைக் கொண்ட செஞ்சடையாதலின் பொன்றிணிந்தன சடை என்றார். (81)

புக்கனன் புனலினின் முழுகிப் போந்தனன்
றக்கநன் மறையவன் சடங்கு காட்டத்தான்
முக்கையி னீர்விதிமுறையி னீந்தன
னொக்கநின் றுயிர்தொறு முணர்வு நல்குவான்.

புக்கனன் புனலினில், முழுகிப் போந்தனன்,
 தக்க நல் மறையவன் சடங்கு காட்டத் தான்
 முக்கையின் நீர் விதி முறையின் ஈந்தனன்,
 ஒக்க நின்று உயிர் தொறும் உணர்வு நல்குவான்.

பொ :- ஒவ்வோர், உயிரினுள்ளும் ஒரே தன்மையாக அமைந்து அறிவை அருளுபவனாக (திருமாலின் அமிசமான) இராமன் நீரில் இறங்கி நீராடி வந்து, தகுதி வாய்ந்த நல்ல வேதங்களையுணர்ந்தவனாகிய வசிட்டன் கிரியை முறைகளைத் தெரிவிக்க, அவன் தெரிவித்த ஒழுங்குப்படி கைகளால் மூன்றுமுறை தருப்பண நீரை எடுத்து (இறந்த தன் தந்தைக்கு)க் கொடுத்தான்.

கு :- எல்லா உயிரினுள்ளும் ஒக்க இருந்து உணர்வைக் காட்டி நிற்கும் கடவுளின் அவதாரமான இராமனுக்கு, அவன் கொண்ட மானுட வேடத்திற்கு ஏற்ப, நல்ல மறையவனான வசிட்டன், நீத்தார் கடனுக்குரிய கிரியைகளை முன்னின்று காட்டினன் என்றவாறு. (82)

இராமன் பன்னசாலைக்குத் திரும்புதல்

*ஆனவன் பிறவுள யாவு மாற்றிப்பின்
 மானமந் திரத்தவர் மன்னர்மாதவ
 ரேனையாபிறர்களுஞ் சுற்ற வேகினன்
 சானகி யிருந்தவச் சாலை யெய்தினான்.*

ஆனவன் பிற உள யாவும் ஆற்றிப் பின்
 மான மந்திரத்தவர், மன்னர், மாதவர்,
 ஏனையர் பிறர்களும், சுற்ற ஏகினன்,
 சானகி இருந்த அச் சாலை எய்தினான்.

பொ :- (அவ்வாறு தருப்பணஞ் செய்தவன்) ஆன இராமன், மற்றுமுள்ள எல்லாக் கிரியைகளையும் செய்து, பின்னர், பெருமையையுடைய மந்திரிகளும், அரசர்களும், முனிவர்களும், மற்றையோர் எல்லாரும் சூழச் சென்று, சீதை தங்கியிருந்த(தன்னுடைய) பன்னசாலையை அடைந்தான்.

கு :- இராமன் நீர்த்துறைக்குத் தருப்பணம் செய்யச் சென்றபோது, சீதையும் உடன்சென்றதாக வான்மீகத்திற் காணப்படுகின்றது. (83)

பரதன் சீதையின் காலில் விழுந்து அழுதல்

எய்திய வேலையிற் றுமிய ளெய்திய
தையலை நோக்கினன் சாலை நோக்கினான்
கைகளிற் கண்மலர்புடைத்துக் காள்மிசை
யையனப் பரதன் வீழ்ந் தரற்றி னானரோ.

எய்திய வேலையில், தமிழன் எய்திய
தையலை நோக்கினன். சாலை நோக்கினான்,
கைகளின் கண்மலர் புடைத்துக் கால்மிசை,
ஐயன், அப்பரதன், வீழ்ந்து அரற்றினான் அரோ.

பொ :- (அவ்வாறு அப் பன்னசாலையை) அடைந்த அளவில், தன்னந்தனியாக
(வெளியில்) வந்த சீதையைப் பார்த்து, அப்பன்ன சாலையையும் பார்த்து,
சிறப்புடையவனான அந்தப்பரதன், தாமரைமலர் போன்ற தன் கண்களைக்
கைகளால் அடித்துக் கொண்டு (சீதையின்) காலடியில் விழுந்து கதறினான்.

கு :- பாங்கியர் பலருடன் அரண்மனையில் வாழவேண்டிய சீதை தமிழளாய்
அச்சாலையில் வாழ்வதைக்கண்ட பரதன் அக்காட்சியைக் கண்ட கண்களைப்
புடைத்துக் கொண்டு துயருற்று அழுதான் என்க. (84)

வெந்துயர் தொடர்தர விம்மி விம்மிநீ
ருந்திய நிரந்தர மூற்று மாற்றில
சிந்திய குரிசிலச் செம்மல் சேந்தக
ணிந்தியங் களிலெறி கடலுண் டென்னவே.

வெந்துயர் தொடர்தர, விம்மி விம்மி, நீர்
உந்திய நிரந்தரம், ஊற்று மாற்றில
சிந்திய, குரிசில் அச் செம்மல் சேந்த கண்,
இந்தியங்களில் எறி கடல் உண்டு என்னவே.

பொ :- (கண்களாகிய) பொறிகளில் அலைவீசுகின்ற கடல் உள்ளது என்று
சொல்லும்படி, பெருமையிற் சிறந்த தலைமைக் குணம்படைத்த அந்தப் பரதன்
கொடிய துன்பம் பற்றுதலால் மிகப் புலம்பவும் (அலனுடைய) சிவந்த கண்கள் நீரை
இடைவிடாமல் கொட்டினவாய், சுரத்தல் மாறாதனவாகிக் கண்ணீரை ஊற்றுக்
கொண்டேயிருந்தன.

கு :- கண் சிந்திய எனக் கூட்டி முடிக்க, இந்தியங்கள் - பொறிகள் ; இங்கே கண்கள் .

இராமன் தந்தை இறந்தமை சீதைக்குக் கூறல்

அந்நெடுந் துயருறு மரிய வீரனைத்
தன்னெடுந் தடக்கையா லிராமன் றாங்கினா
னன்னெடுங் கூந்தலை நோக்கி நாயக
னென்னெடும் பிரிவினாற் றுஞ்சினா னென்றான்.

அந் நெடும் துயர் உறும் அரிய வீரனைத்
தன் நெடும் தடக்கையால் இராமன் தாங்கினான்,
நல் நெடும் கூந்தலை நோக்கி, 'நாயகன்,
என் நெடும் பிரிவினால், துஞ்சினான்' என்றான்.

பொ :- அப்படிப்பட்ட பெருந்துன்பத்தையடைந்த (பகைவரால் வெல்லுதற்கு) அருமையான வீரத்தையுடையவனான பரதனை இராமன் தன்னுடைய நீண்ட பெரிய கைகளால் தாங்கிப்பிடித்துக்கொண்டு, அழகிய நீண்ட கூந்தலையுடையவளாகிய சீதையைப் பார்த்து, "(நம்) தலைவனான தசரத மன்னன் என்னுடைய நீண்ட பிரிவுத்துயரால் இறந்தான்" என்று கூறினான்.

கு :- நன்னெடுங் கூந்தலை - அழகிய நீண்ட கூந்தலையுடையவளாகிய சீதையை.
(86)

தயரதன் மாண்டது கேட்டுச் சீதை துயருறல்

துண்ணெனு நெஞ்சினா டுளங்கி னாடுணைக்
கண்ணெனுங் கடனெடுங் கலுழி கான்றிட
மண்ணெனுஞ் செவிலிமேல் வைத்த கையினாள்
பண்ணெனுங் கிளவியாற் பன்னி யேங்கினாள்.

துண்ணெனும் நெஞ்சினாள் துளங்கினாள், துணைக்
கண் எனும் கடல் நெடும் கலுழி கான்றிட,
மண் எனும் செவிலிமேல் வைத்த கையினாள்,
பண் எனும் கிளவியால் பன்னி, ஏங்கினாள்.

பொ :- (அது கேட்ட சீதை) திடுக்கிட்ட மனமுடையவளாய் நடுங்கித் தன்னுடைய இரண்டு கண் என்னும் கடலும் பெரும் வெள்ளத்தைச் சொரிந்திடப் பூமி என்னும்

செவிலித்தாயின்மேல் வைத்த கைகளையுடையவளாய், இசைபோல் இனிய சொற்களால் பலவாறு சொல்லிப் புலம்பினாள்.

கு:- கலுழி - நீர்ப்பெருக்கு. சீதை மண்ணிற்பிறந்தவளாதலின் பூமி செவிலி என்னப்பட்டது. (87)

கன்னகு திரள்புயக் கணவன் பின்செல
நன்னக ரொத்தது நடந்த கானமு
மன்னவன் றுஞ்சின னென்ற மாற்றத்தா
வன்னமுந் துயர்க்கட லடிவைத் தாளரோ.

கல் நகு திரள் புயக் கணவன் பின்செல,
நல் நகர் ஒத்தது நடந்த கானமும்;
'மன்னவன் துஞ்சினன்' என்ற மாற்றத்தால்,
அன்னமும் துயர்க்கடல் அடி வைத்தாள், அரோ!

பொ:- மலையை (நோக்கி ஒவ்வாமை கருதி) நகுகின்ற திரண்ட தோள்களையுடைய தன் கணவனாகிய இராமது பின்னே செல்லுதலால், தான் நடந்து சென்ற காடும்(சீதைக்கு வருதந்தராமையால்) நல்ல நகரமாகிய அயோத்திபோலவே இருந்தது; அரசனான தசரதன் இறந்தான் என்ற சொல்லினால் அன்னம்போன்றவளான சீதை துன்பமாகிய கடலில் கால் வைத்தாள்.

கு:- நாட்டைத் துறந்து காட்டினுள் நடந்தபோதும், தன் அன்புக்கணவனுடன் சென்றதால் சீதை துன்பமே அறியாதிருந்தாள். தசரதன் இறந்ததைக் கேட்டுதான் முதன் முதலாகத் துன்பம் என்றால் என்ன என்பதை அறியலானாள். இனி அவளுக்கு வர இருக்கும் துன்பங்கள் கடல் போன்றனவாகலின் துயர்க்கடல் என்றார். இது துன்பம் நுகரத் தொடங்கும் முதனிலையாதலில் 'அடி வைத்தாள்' என்றான். நீரில் வதியும் அன்னத்தைத் துயர்க்கடலில் நெடுநாள் உறையப் போகும் சீதைக்கு ஒப்பிட்டது குறித்துணரத்தகும். (88)

சீதை நீராடி மீளுதல்

ஆயவ டன்னைநேர்ந் தங்கை யேந்தினர்
தாயரின் முனிவர்தந் தருமப் பன்னியர்
தூயநீ ராட்டினர் துயர நீக்கினர்
நாயகற் சேர்த்தினர் நவையு ணீங்கினார்.

ஆயவன் தன்னை நேர்ந்து அங்கை ஏந்தினர்,
 தாயரின், முனிவர் தம் தருமப் பன்னியர்,
 தூய நீர் ஆட்டினர், துயரம் நீக்கினர்,
 நாயகர் சேர்த்தினர், நவையுள் நீங்கினார்.

பொ:- (அப்பொழுது) குற்றமற்றவர்களான, முனிவர்களுடைய மனைவிமார், (பெற்ற) தாயரைப்போல (அன்புள்ளவராய்) அருகிற் சென்று, அச்சீசையைத் தம் அழகிய கைகளால் தாங்கிய வண்ணம் கொண்டு சென்று, தூய கங்கை நீரிலே குளிப்பாட்டி, அவள் வருத்தத்தைத் தணித்து, அவள் கணவனான இராமனிடத்திலே கொண்டு சேர்த்தனர். (89)

தாயாரும் சுமந்திரனும் வந்தடைதல்

தேன்ற ருந் தெரியலச்
 செசம்ம நால்வரை
 யீன் றவர் மூவரோ
 டிருமை நோக்குறுஞ்
 சான் றவர் குழாத்தொடும்
 தரும நோக்கிய
 தோன் றல்பாற் சுமந்திரன்
 றொழுது தோன்றினான்.

தேன் தரும் தெரியல் அச் செம்மல் நால்வரை
 ஈன்றவர் மூவரோடு, இருமை நோக்குறும்
 சான்றவர் குழாத்தொடும், தருமம் நோக்கிய
 தோன்றல்பால், சுமந்திரன் தொழுது தோன்றினான்.

பொ:- தேன் பிலிற்றும் பூமாலை யணைந்த பெருமைக்குணமுடைய அக்குமாரர் நால்வரைப் பெற்றவர்களான (கோசலை முதலிய தாய்மார்) மூவருடனும், பிறப்பு, வீடென்னும் இரண்டனது துன்பவின்பக் கூறுபாடுகளை ஆராய்ந்தறிகின்ற பெரியோர் கூட்டத்தோடும், சுமந்திரன், (எப்பொழுதும்) அறத்தையே கருதியிருக்கும் இராமனிடம் வணங்கிய வண்ணம் வந்து சேர்ந்தான்.

கு:- "இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார், பெருமை பிறங்கிற் றுலகு"(23) என்ற திருக்குறளும் அதன் பரிமேலழகர் உரையும் நினைத்தல் தகும். 'இருமையு நோக்குறு மியல்பினாற்கு' என்று கிட்கிந்தாகாண்டம், வாலி வதைப்படல், 23ஆம்

செய்யுளில் வந்துள்ளது. இருமை என்பதற்கு இம்மை மறுமைப் பயன்களை என்றும் பொருள் கூறலாம்.(90)

ஒரு பிரதியில் பின்வரும் அதிகப்பாடல் காணப்படுகின்றது:-

(அ) "ஐய நின்னுடை யன்னை மூவரும்
வைய மன்னரு மற்று மாக்களுந்
துய்ய நாடொர்இத் தோன்றி னாரவர்க்
குய்ய நல்லரு ளுதவு வாயென்றாள்."

தந்தை எங்கே என்று தாயரிடம் இராமன் அழுதல்

எந்தை யாண்டையா னியம்பு வீரெனா
வந்த தாயர்தம் வயங்கு சேவடிச்
சிந்தி நின்றனன் சேந்த கண்ணநீர்
முந்தை நான்முகத் தவற்கு முந்தையான்.

‘எந்தை யாண்டையான்? இயம்புவீர்!’ எனா,
வந்த தாயர் தம் வயங்கு சேவடிச்
சிந்தி நின்றனன் சேந்த கண்ண நீர்,
முந்தை நான்முகத்தவற்கும் முந்தையான்.

பொ:-(அப்பொழுது எல்லாப் படைப்பிற்கும்) முற்பட்டவனான பிரமனுக்கும் முற்பட்டவனான இராமன் ‘என் தந்தை எவ்விடத்திலுள்ளான்? கூறுங்கள்!’ என்று கதறியவனாய் அங்கு வந்த தாய்மார்களின் வியங்குகின்ற சிவந்த பாதங்களில் (விழுந்து) சிவந்த தன் கண்களின் நீரைச் சொரிந்து நின்றான்.

கு:- முதலடியால், இங்ஙனம் துக்கம் விசாரிக்கின்ற ஒரு வழக்கு அறியப்படும். இராமன் தன் கண்ணீரால் தாயர் கால்களை கழுவினன் என்றபடி படைத்தற் கடவுளான நான்முகனை உந்தித் தாமரையினின்றும் தோற்றுவித்தால் ‘முந்தை நான்முகத்தவற்கு முந்தையான்’ என்றார். (91)

எல்லோரும் வருந்துதல்

தாய் ருந்தலைப் பெய்து தாந்தழீஇ
யோய்வி றுன்பினா லுரற லோங்கினா
ராய சேனையு மணங்க னார்களுந்
தீயில் வீழ்ந்துத் மெழுகிற் றேம்பினார்.

தாயரும் தலைப்பெய்து தாம் தழீஇ,
ஓய்வு இல் துன்பினால் உரறல் ஓங்கினார்;
ஆய சேனையும், அணங்கு அனார்களும்,
தீயில் வீழ்ந்து தீ மெழுகின், தேம்பினார்.

பொ:- (அப்பொழுது) அத்தாய்மார்களும் ஒருங்கு கூடித் தாங்களும் (இராமனைத்) தழுவிக்கொண்டு தீராத் துயரத்தால் உரக்கக் கதறினார்கள்; அச்சேனையிலுள்ளவர்களும் தேவமகளிரையொத்த (மற்றப்) பெண்களும் அனலில் விழுந்து உருகுகிற மெழுகுபோல வருந்தி விம்மியழுதார்கள்.

கு:- தலைப்பெய்து - ஒருங்குகூடி. உரறல் - முழங்கல் (92)

தாயர் சீதையைத் தழுவிக்கொண்டு வருந்துதல்

பின்னவ் வீரரைப் பெற்ற பெற்றியப்
பொன்ன னார்களுஞ் சனகன் பூவையைத்
துன்னி மார்புறத் தொடர்ந்து புல்லினா
ரின்னல் வேலைபுக் கிழிந்த முந்துவார்.

பின் அவ் வீரரைப் பெற்ற பெற்றி அப்
பொன் அனார்களும் சனகன் பூவையைத்
துன்னி, மார்புறத் தொடர்ந்து புல்லினார்,
இன்னல் வேலை புக்கு இழிந்து அழுந்துவார்.

பொ:- பின்பு (இராமன் முதலிய) அந்த வீரர்களைப் பெற்றபெருமையையுடைய திருமகளையொத்த அத் தாய்மார்களும் சனகன் மகளான நாகணவாய்ப் பறவையின் சொற்போலும் இன் சொற்களையுடை சீதையை நெருங்கி மார்பிற் பொருந்த விடாது அனைத்துக் கொண்டவர்களாய்த் துன்பக் கடலிற் புகுந்து உள்ளிறங்கி அழுந்துபவரானார்கள்.

கு:- வீரர்- வீரம் பொருந்திய இராமன் முதலிய நால்வர், தாய்மார் சீதையைத் தழுவிக்கொண்டு மிகவும் வருந்தினார்கள் என்றவாறு. பூவை-நாகணவாய்ப்புள்: பெண்ணுமாம். சனகன் பூவை என்றது, சனகன் மகளாகிய சீதையை. (93)

சேனையும் நகரமக்களும் எல்லோரும் வந்து சேர்தல்

சேனை வீரருந் திருநன் மாநகர்
மாணை மாந்தரு மற்று ளோர்களுந்
மேனை வேந்தரும் பிறரும் யாவருங்
கோனை யெய்தினார் குறையுஞ் சிந்தையார்.

சேனை வீரரும், திரு நல் மா நகர்
மால் நை மாந்தரும், மற்று ளோர்களுந்,
ஏனை வேந்தரும், பிறரும், யாவரும்
கோனை எய்தினார், குறையும் சிந்தையார்.

பொ:- (பின்னர்) படை வீரர்களும், (மற்றும்) அழகிய சிறந்த பெரிய அயோத்தி நகரிலுள்ள (இராமன் பாலுள்ள) அன்பினால் வருந்துகிற ஆடவர்களும், மற்றுமுள்ளவர்களும் (மகளிரும்), மற்றும் அரசர்களும், (அமைச்சர் முதலிய) மற்றையோரும் (ஆகிய) எல்லோரும், வருந்தும் மனத்தையுடையவர்களாய்த் தங்கள் தலைவனான இராமனை அடைந்தார்கள்.

கு:- மாணை என்பதற்கு, மாணம் என்பது மாணை யென ஈறு திரிந்தது எனக் கொள்ளலுமாம்; அங்ஙனம் கொள்ளின் மாணம் என்பதற்கு பெருமை என்று பொருள் கொள்க அவ்வாறெனின் மாணை மாந்தர் என்பது பெரிய மனிதரைக் குறிக்கும். (94)

மாலை வருதல்

படஞ்செய் நாகணைப் பள்ளி நீங்கினா
னிடஞ்செய் தொல்குலத் திறைவ னாதலாற்
றடஞ்செய் தேரினான் றானு நீரினாற்
கடஞ்செய் வானெனக் கடலின் மூழ்கினான்.

படம் செய் நாகணைப் பள்ளி நீங்கினான்
இடம் செய் தொல் குலத்து இறைவன் ஆதலால்,
தடம் செய் தேரினான், தானும் நீரினால்
கடம் செய்வான் எனக் கடலின் மூழ்கினான்.

பொ:- படத்தை விரிக்குந் தன்மையுள்ள பாம்புப் படுக்கையில் படுத்தலை நீங்கி (இங்கு அவதரித்த திருமாலாகிய) இராமன் பிறத்தற்கு இடமாகக் கொண்ட தொன்றுதொட்டு வருகிற குலத்துக்கு முதல்வன் ஆதலால், பெரிய தேரையுடையவனான சூரியன் (தயரதனுக்குத்) தானும் நீரில் மூழ்கிச் செய்ய வேண்டுங் கடமைகளைச் செய்பவன்போல மேற்குக் கடலில் முழுகினான்.

கு:- மாலைப் பொழுதில் சூரியன் மறைந்தான் என்றவாறு. கடம் - கடன்.

இதன்பின் ஒரு கவடியில் பின்வருமாறு ஒரு பாடல் காணப்படுகின்றது:-

(அ) "கங்குல் வந்திடக் கண்டி யாவரு
மங்க ணேதுயிலமைய வாரிருட்
பொங்கு வெம்பகை போக மற்றைநாட்
செங்க திர்குண திசையிற் றோன்றினான்.

மறுநாள் யாவரும் இராமனைச் சூழ்ந்திருத்தல்

அன்று தீர்ந்தபின் அரச வேலையுந்
துன்று செஞ்சடைத் தவருஞ் சுற்றமுந்
தன்று ணைத்திருத் தம்பி மார்களுஞ்
சென்று சூழவாண் டிருந்த செம்மறான்.

அன்ற தீர்ந்தபின், அரச வேலையும்,
துன்று செஞ்சடைத் தவரும், சுற்றமும்,
தன் துணைத் திருத் தம்பிமார்களும்,
சென்று சூழ, ஆண்டு இருந்த செம்மல்தான்.

பொ:- அன்றைய நாள் கழிந்த பின்பு, (மறுநாள்) கடல் போன்ற அரசர் கூட்டமும், நெருங்கிய சிவந்த சடையையுடைய முனிவர்களும், சுற்றத்தார்களும், தனக்குத் துணைவரான சிறந்த தம்பியரும், வந்து தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க, தலைவனான இராமன் ('பரிந்து கூறினான்' என அடுத்த கவியோடு முடியும்).

கு:- தான், அசை. (96)

பரதனின் விரதவேடம் குறித்து இராமன் வினாவார்

வரதன் துஞ்சினான் வைய மாணையாற்
சரத நின்னதே மகுடந் தாங்கலாய்
விரத வேடநீ யென்கொல் வேண்டுவான்
பரத கூறெனாப் பரிந்து கூறினான்.

‘வரதன் துஞ்சினான்; வையம் ஆணையால்
சரதம் நின்னதே; மகுடம் தாங்கலாய்,
விரத வேடம் நீ என் கொல் வேண்டுவான்?
பரத! கூறு’ எனாப் பரிந்து கூறினான்.

பொ:- ‘பரதா! (யாவர்க்கும்) வரம் அளிக்க வல்லவனான மன்னன் இறந்தான்; இராச்சியம் அவனது கட்டளையால் உண்மையாக உள்ளதேயாம்; (அவ்வாறிருந்தும்) நீ முடி சூடாமல் தவக்கோலத்தை விரும்பியது எதற்காக? சொல்வாய்!’ என்று அன்போடு வினாவினான்.

கு :- முன்னைப் பாடலில் வந்துள்ள ‘செம்மல்’ என்பதை எழுவாயாகக் கொண்டு ‘கூறினான்’ என முடித்துக் காண்க. (97)

பரதன் வருந்திக் கூறுதல்

என்ற லும்பதைத் தெழுந்து கைதொழா
நின்று தோன்றலை நெடிது நோக்கிநீ
யன்றி யாவரே யறத்து ளோரதிற்
பின்ற வாய்கொலா மென்னப் பேசுவான்.

என்றலும், பதைத்து எழுந்து, கைதொழா
நின்று, தோன்றலை நெடிது நோக்கி, ‘நீ
அன்றி யாவரே அறத்து உளோர்? அதில்
பின்றுவாய் கொலாம்?’ என்னப் பேசுவான்.

பொ:- என்று (இராமன்) கேட்டதும், (பரதன்) மனம் துடித்தெழுந்து கைகூப்பி வணங்கி நின்று, இராமனை நெடும்பொழுது முகம் பார்த்து, ‘(உலகத்தில்) நீயல்லால் தரும நெறியில் நிற்பவர் வேறு யார் உள்ளார்? அவ்வறத்தினின்றும் நீ பின்வாங்குவாயோ?’ என்று சொல்லி மேலும் கூறுவானானான்.

கு:- இவ்வளவு நிகழ்ந்துவிட்ட பின்னரும், நாடெல்லாம் வருந்துவதைக் கண்டு சிறிதும் இரங்காது தான்கொண்ட கொள்கையை விடாப்பிடியாய்க் கொண்டு இராமன்தன்னை அவ்வாறு வினவியதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு மனம் துடித்து நின்றமையால், பரதன் உடன் பதில் கூறாது நெடிது நோக்கி நின்றான் என்க. (98)

*மனக்கொன் றாதன வரத்தி னின்னையு
நினக்கொன் றாநிலை நிறுவி நேமியான்
றனைக்கொன் றாடருந் தனைய னாதலா
லெனக்கொன் றாதவ மடுப்ப தெண்ணினால்.*

‘மனக்கு ஒன்றாதன வரத்தின், நின்னையும்
நினக்கு ஒன்றா நிலை நிறுவி, நேமியான்
தனைக் கொன்றாள் தரும் தனையன் ஆதலால்,
எனக்கு ஒன்றா, தவம் அடுப்பது எண்ணினால்.’

பொ:- ‘(பெரியோர்) மனத்துக்குப் பொருந்தாதனவாகிய வரங்களால் உன்னையும், உனக்குப் பொருந்தாத நிலையிலே நிறுத்தித் தசரத மன்னனை இறக்கச் செய்தவளான கைகேயி பெற்ற மகனாவேன் (யான்), ஆகையால், தவவொழுக்கங்கள் மேற்கொள்வதை நினைந்தால்; (பாவியான) எனக்குப் பொருந்த மாட்டா.’

கு:- ‘நான் கெட்ட கேட்டுக்கு எனக்குத் தவம் ஒரு கோடா?’ என்று நாட்டு வழக்கில் வைத்துப் பரதன் பேசியது போன்றதொரு தொனியையும் நான்காம் அடியில் வரும் ‘எனக்கு ஒன்றா’ என்ற சொற்களிற் காணலாம். பெரியோர் மனத்தை வருத்தி இராமனின் இன்பவாழ்வைக் குலைத்துத் தன் கணவனின் உயிரையும் குறைத்தவள் என்ற தன் தாயின் கொடுமையை மிகக் கடுமையாக எடுத்து மொழிகிறான் பரதன். நல்லோர் செய்யுந் தவத்தைப் பிறப்பினால் இழிவையடைந்ததான் மேற்கொள்ளுதல் தகாது என்று இரங்கியவாறு. (99)

*நோவ தாகவில் வுலகை நோய் செய்த
பாவ காரியிற் பிறந்த பாவியேன்
சாவ தோர்கிலேன் றவஞ்செய் வேனலேன்
யாவ னாகியிப் பழிநின் றேறுவேன்.*

‘நோவது ஆக இவ்வுலகை நோய் செய்த
பாவ காரியின் பிறந்த பாவியேன்,
சாவது ஓர்கிலேன், தவம் செய்வேன் அலேன்,
யாவன் ஆகி, இப்பழி நின்று ஏறுவேன்?’

பொ:- 'வருந்தும்படி இந்நிலவுலகத்தை (முழுதும்) வருத்தப் படுத்தின பாவியிடத்தினின்று பிறந்த தீவினையுடையனான யான் இறக்கத் துணிந்தேனில்லை, தவஞ் செய்வேனுமாக அல்லேன்; (இனி) எத்தன்மையனாய் இப்பழிப்பினின்று நீங்கி ஈடேறுவேன்?'

கு:- தான் பூண்ட பழி எவ்வகையானும் தன்னைவிட்டு நீங்காது என்று இரங்கியவாறு. (100)

நிறையி னீங்கிய மகளிர் நீர்மையும்
பொறையி னீங்கிய தவமும் பொங்குருட்
டுறையி னீங்கிய வறமுந் தொல்லையோர்
முறையி னீங்கிய வரசின் முந்துமோ.

'நிறையின் நீங்கிய மகளிர் நீர்மையும்
பொறையின் நீங்கிய தவமும், பொங்கு அருள்
துறையின் நீங்கிய அறமும், தொல்லையோர்
முறையின் நீங்கிய அரசின் முந்துமோ?'

பொ:- 'கற்பநெறியில் நின்று விலகிய மாதர்களின் குணமும், பொறுமையினின்றும் விலகிய தவவொழுக்கமும், மேற்கிளர்ந்தெழுகின்ற அருள்நெறியில் நின்றுநீங்கிய தருமமும் முன்னோர்களின் முறைமையில் நின்று விலகிய அரசாட்சியினும் (கொடுமையில்) முற்படுமோ?'

கு:- கற்ப இல்லாத பெண்ணையும், பொறுமையில்லாத தவத்தையும், அருள் இல்லாத அறத்தையும் விட முறைமைகெட்ட அரசாட்சி மிகக் கொடியது என்றவாறு. (101)

பிறந்து நீயுடைப் பிரிவி ரொல்லறந்
துறந்து மாதவந் தொடங்கு வாயென்றான்
மறந்து நீதியிற் றிறம்பி வாளிற்கொன்
றறந்தின் றானென வரசு தாள்வெனோ.

'பிறந்து நீயுடைப் பிரிவு இல் தொல் அறம்
துறந்து மாதவம் தொடங்குவாய் என்றால்,
மறந்தும் நீதியில் திறம்பி, வாளின் கொன்று
அறம் தின்றான் என, அரசு அது ஆள்வெனோ?'

பொ:- 'மூத்த மகனாகப் பிறந்து உனக்கேயுரித்தாகப் பெற்ற, உன்னிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாத பழையான (காத்தற்றொழிலாகிய) தருமத்தைக் கைவிட்டு, நீ பெரிய தவத்தைச் செய்யத் தொடங்குவாய் என்றால், நினைவு தப்பியும் முறைமையினின்று வழிவி, அறத்தை வாளினாற் கொன்று தின்றான் என்று சொல்லும்படி யான் அவ்வரசாட்சியைக் கொள்வேனோ?'

கு:- காத்தற் றொறிலையுடைய திருமாவின் அவதாரம் இராமன் ஆதலில், உலகையாளுந் தொழில் அவனினின்றும் பிரிக்க முடியாத தொன்மையான அறமாயிற்று. இப்பொழுது அவன் தசரதனுக்கு மூத்த மகனாகப் பிறந்த பிறப்புரிமையாலும் அரசனாக இருந்து உலகைக் காத்தல் அவனுடைய பழமையான தவிர்க்க முடியாத குலதருமமாயிற்று: ஆதலால் 'பிறந்து நீயுடைய பிரிவில் தொல்லறம்' என்றான் என்க. இத்தொல்லறத்தை இராமன் துறப்பது சரியல்ல என்னும் கருத்தே பரதன் எண்ணத்தில் மேலோங்கி நின்றலால் "அறந்தனை நினைந்தினை" என்று சொல்லிய வண்ணமாய்ப் பரதன் முதலில் இராமனடி வீழ்ந்து மயங்கினன் என்க. (102)

*தொகையி லன்பினா லிறைவன் றுஞ்சநீ
புகையும் வெஞ்சுரம் புகுதப் புந்தியால்
வகையில் வஞ்சனா யரச வெளவயான்
பகைவ னேகொலா மிறவு பார்க்கின்றேன்.*

'தொகை இல் அன்பினால் இறைவன் துஞ்ச, நீ
புகையும் வெஞ்சுரம் புகுதப் புந்தியால்
வகை இல் வஞ்சனாய் அரச வெளவ, யான்
பகைவனே கொலாம் இறவு பார்க்கின்றேன்?'

பொ:- '(உன்மேல் வைத்த) அளவிறந்த அன்பின் காரணமாக மன்னனாகிய தசரதன் இறக்க, நீ புகைந்தெரிகிற வெப்பமிகுந்த காட்டிற்குச் செல்லவும், மனத்தினால் வகுத்தற்கரிய வஞ்சனையை உடையவனாய் (உனக்குரிய) அரசாட்சியைக் கவர்ந்து கொள்ளுதற்கு, நான் சோர்கின்ற சமயம் பார்த்து நிற்கிற பகைவனா?'

கு:- இறவு - அற்றம்; இறும் வழி என்றுமாம். (103)

மீண்டு அரசாள்க எனப் பரதன் இராமனை வேண்டுகல்

உந்தை தீமையு முலகு றாதநோய்
தந்த தீவினைத் தாய்செய் தீமையு
மெத்தை நீங்கமீண் டரசு செய்கெனாச்
சிந்தை யாவதும் தெரியக் கூறினான்.

‘உந்தை தீமையும், உலகு உறாத நோய்
தந்த தீவினைத் தாய்செய் தீமையும்,
எந்தை ! நீங்க, மீண்டு அரசு செய்க’ எனாச்
சிந்தை யாவதுந் தெரியக் கூறினான்.

பொ:- ‘எமது தலைவனே! உனது தந்தையான தசரதன் செய்த தீங்கும், உலகிற்கு ஒரு காலமுமடையாத வருத்தத்தைச் செய்த கொடிய செயல்படைத்த (என்) தாயான கைகேயி செய்த தீங்கும் நீங்கும்படி (நீ அயோத்திக்குத்) திரும்பி வந்து அரசாள்வாயாக’ என்று (தன்) மனக்கருத்து முழுதும் (இராமனுக்கும்) மற்றும் அங்குள்ளவர்களுக்கும் விளங்கச் சொன்னான்.

கு:- தசரதன் பரதனை மகனல்லவென்று துறந்துவிட்டமையாலும், கைகேயிக்கு வரம்கொடுத்துத் தன்னைப் பெருந் துன்பத்திலும், சோதனையிலும் ஆழ்த்திவிட்டமையாலும், தனக்கேதும் தொடர்பில்லாததுபோல், ‘உந்தை’ என்று கூறினான். தனக்குத் தந்தையாவான் இராமனே என்பதைத் தெரிவிக்க ‘எந்தை’ என்று விளித்தான். (104)

இராமன் பரதனை மறுத்துக் கூறுதல்

சொற்ற வாசகத் துணிவு ணர்ந்தபி
னிறற தோவிவன் மனமென் றெண்ணுவான்
வெற்றி வீரயான் விளம்பக் கேளெனா
முற்ற நோக்கினான் மொழிதன் மேயினான்.

சொற்ற வாசகத் துணிவு உணர்ந்த பின்,
‘இற்றதோ இவன் மனம்!’ என்று எண்ணுவான்,
‘வெற்றி வீர ! யான் விளம்பக் கேள்’ எனா
முற்ற நோக்கினான் மொழிதல் மேயினான்.

பொ:- (இங்ஙனம் பரதன்) சொன்ன வார்த்தையின் உறுதியை அறிந்தபின்பு, (இராமன்) 'இவன் கருத்து இத்தன்மையதோ!' என்று கருதுபவனாய் (அவனை நோக்கி) ' வெற்றியோடு கூடிய வீரத்தையுடையவனே! யான் (சில) சொல்லக் கேட்பாய் ' என்று எல்லாவற்றையும் தீர ஆலோசித்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

கு:- முற்ற நோக்கினான் என்பதற்கு எல்லாவித சாத்திரங்களையும் முற்ற அறிந்தவனான இராமன் என்றும் பொருள் கூறலாம். (105)

முறையும் வாய்மையு முயலு நீதியு
மறையு மேன்மையோ டறனு மாதியாந்
நுறையுள் யாவையுஞ் சுருதி நூல்விடா
விறைவ ரேவலா லியைவ காண்டியால்.

முறையும், வாய்மையும், முயலும் நீதியும்,
அறையும் மேன்மையோடு அறனும் ஆதியாம்
துறையுள் யாவையும், சுருதி நூல் விடா
இறைவர் ஏவலால் இயைவ காண்டியால்.

பொ:- 'நல்லொழுக்கமும், சத்தியமும், (யாவரும் அடைய) முயலத் தக்க நியாயமும், சொல்லப்படுகிற மேன்மையும், தருமமும் முதலானநல்வழிகளிற் சேர்ந்தவையெல்லாம்வேத சாத்திரங்களின் பொருளை விடாமற் கொண்ட அரசர்களது கட்டளையாலேஉண்டாவன ; (இதனை) அறிவாய்.'

கு:- " முறை செய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட், கிறையென்று வைக்கப்படும் " (388) என்பது திருக்குறள். இறைமாட்சியென்ற அதிகாரத்தின் தலைப்பில் " உலக பாலருவாய் நின்று உலகங்காத்தலின் இறை என்றார் ; 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னும் ' என்று பெரியாரும் பணித்தார் " என்று பரிமேலழகர் வரைந்துள்ளமையும் ஈண்டு நோக்கத் தகும். (106)

பரவு கேள்வியும் பழுதின் ஞானமும்
விரவு சீலமும் வினையின் மேன்மையு
முரவி லோய்தொழற் குரிய தேவரும்
குரவ ரேயெனப் பெரிது கோடியால்.

பரவு கேள்வியும், பழுது இல் ஞானமும்,
விரவு சீலமும், வினையின் மேன்மையும்,
உர விலோய் ! தொழற்கு உரிய தேவரும்,
குரவரே எனப் பெரிது கோடியால்.'

பொ:- 'வலிய வில்லையுடையவனே ! சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற நூற்கேள்வியும், குற்றமில்லாத அறிவும், பொருந்தின நல்லொழுக்கமும், நல்வினையும், வணக்குதற்குரிய தேவர்களும் பெரியோர்களே என்று மிகவும் மனத்திற்கொள்வாய்.'

கு:- கேள்வியும், ஞானமும், சீலமும், மேன்மையும் குரவர் என்றது, குரவரால் இவையனைத்தும் உண்டாகும் என்பதாம். தொழற்கு உரிய தேவரும் குரவரே என்றது, குரவரால் தேவர்களின் அருள் எய்தும் என்றும் கொள்ளலாம். குரவர் குலதெய்வம் போலக் கொண்டாடத்தக்கவர் என்பது கருத்து. (107)

அந்த நற்பெருங் குரவ ராரெனச்
சிந்தை தேர்வுறத் தெரிய நோக்கினாற்
றந்தை தாயரென் றிவர்க டாமலா
லெந்தை கூறவே றெவரு மில்லையால்

அந்த நல் பெருங் குரவர் ஆர் எனச்
சிந்தை தேர்வுறத் தெரிய நோக்கினால்,
தந்தை தாயர் என்று இவர்கள் தாம் அலால்,
எந்தை! கூற வேறு எவரும் இல்லையால்.

பொ:- என் னுயனே! சிறந்த பெருமையையுடைய அப்பெரியோர் யாவர் என மனதில் நன்கு எண்ணிப் பார்த்தால் தந்தையும் தாயும் என்ற இவ்விருவருமேயல்லாமல் சொல்லுதற்கு வேறு எவரும் இல்லை.

கு:- இங்குத் தன் அன்புக்குரியவன் பரதன் ஆகையால், அவனை இராமன் எந்தை என்று விளித்தனள்.

தாய்வ ரங்கொளத் தந்தை யேவலான்
மேய நங்குலத் தரும மேவினே
னீவ ரங்கொளத் தவிர்த னீர்மையோ
வாய்வ ரும்புலத் தறிவு மேவினாய்

தாய் வரம் கொளத் தந்தை ஏவலால்
மேய நம் குலத் தருமம் மேவினேன்;
நீ வரம் கொளத் தவிர்த்தல் நீர்மையோ?
ஆய்வு அரும் புலத்து அறிவு மேவினாய்!

பொ:- ஆராய்வதற்கரிய வேதங்களின் அறிவு பொருந்தியவனே! தாயான கைகேயி வரம்பெற்றுக் கொள்ளத் தந்தையின் கட்டளையால் பொருந்திய நம்முடைய குலத்திற்கேற்ற ஒழுக்கத்தை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டேன்; (அதனை) நீ வேண்டிக் கொள்ளுதலால்(நான்) நீங்குதல் தக்கதாகுமோ?

கு:- புலம் - வேதம் புலம்புரியற்றனர் (பரிபாடல், 6-45)(109)

தனைய ராயினார் தந்தை தாயரை
வினையி னல்லதோ ரிசையை வேய்தலோ
நினைய லோவிடா நெடிய வன்புழி
புனைத லோவைய புதல்வ ராதறான்.

தனையர் ஆயினார் தந்தை தாயரை
வினையின் நல்லது ஓர் இசையை வேய்தலோ,
நினையல் ஓவிடா நெடிய வன் பழி
புனைதலோ, ஐய! புதல்வர் ஆதல்தான்?

பொ:- ஐயனே! புதல்வரானவர்கள் (தாம்) மக்களாகப் பிறந்ததற்குப் பயன், (தங்கள்) தந்தையையும், தாயையும் (தங்கள்) செயல்களால் சிறந்ததொரு புகழை அடைவித்தலோ, (அன்றி) நினைப்பினின்றும் நீங்காத பெரிய கொடிய பழிப்பைச் சூட்டுதலோ?

கு:- ஐய! தனையராயினார் புதல்வராதல்தான் வேய்தலோ? புனைதலோ? எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் காண்க. நீங்காது, என்றும் நிலைத்து நிற்கும் பழியை நினையலோவிடா நெடியவன்புழி என்றான்.

இம்மை பொய்யுரைத் திவறி யெந்தையா
ரம்மை வெம்மைசேர் நரக மாலயான்
கொம்மை வெம்முலைக் குவையின் வைகிவாழ்
செம்மை சேர்நிலத் தரசு செய்வெனோ

‘இம்மை பொய் உரைத்து இவறி, எந்தையார்
அம்மை வெம்மை சேர் நரகம் ஆள், யான்
கொம்மை வெம் முலைக் குவையின் வைகி வாழ்
செம்மை சேர் நிலத்து அரசு செய்வெனோ?

பொ:- ' எனது தந்தையானவர் மறுமையில் கொடுமை பொருந்தின நரக துன்பத்தையையும்படி, நான் இப்பிறப்பிலே (தாயாகிய கைகேயிக்கு சொன்ன வார்த்தையைப்) பொய்யாக்கிப் பேராசை கொண்டு, திரண்டு விரும்பத்தக்க முலைத்தொகுதியில் தங்கி வாழ்கின்ற இன்ப செல்வ அமைந்த நிலவுலகத்து அரசாள்வேனோ? '

கு:- ' பொய்யுரைத்து ' என்பது, முன் ' மன்னவன் பணியன்றாகில் ' என தொடங்கும் பாடலில் உரைத்தவற்றைப் பொய்யாக்குதல். இவறுதல் - விரும்புதல். அவ்வாறு இராமன் பொய்யனாகி இவறுவனையாகி ஒழுக்கம்தவறிய தன்னைப் பெற்றமையால் தசரதன் நரகாளவேண்டிவரும் என இராமன் எண்ணி இவ்வாறு கூறினான் என்க. இவ்வாறன்றி, ' இம்மைபொய்யுரைத்திவறி ' என்பதைத் தசரதன் செயலாக்கிக் கூறுதல் பொருந்தாமை காண்க.(111)

*வரனி லுந்தை சொன் மரபி னாலுடைத்
தரணி நின்னதென் றியைந்த தன்மையா
லுரனி னீபிறந் துரிமை யாதலா
வரசு நின்னதே யாள்வ வென்னவே.*

'வரன் நில் உந்தை சொல் மரபினால், உடைத்
தரணி நின்னது என்று இயைந்த தன்மையால்,
உரனின் நீ பிறந்து உரிமை ஆதலால்,
அரசு நின்னதே, ஆள்க' என்னவே.

பொ:- ' (கைகேயிக்குக் கொடுத்த) வரத்திலே நிலைத்து நின்ற உன் தந்தை சொன்ன முறைமைப்படி, அவனுடையதான நிலம் உன்னுடையது என பொருந்தின தன்மையினாலும், நீ (அதனை ஆளுதற்கேற்ற) வலிமையோடுதோன்றி நீ உரிமை பெற்றவனாதலாலும், இராச்சியம் உன்னுடையதேயாகும் ; (அதனை) அரசாள்க. ' என்று (இராமன் பரதனை நோக்கிச்) சொல்லவும்.

கு:- ' நீ பிறந்து உரிமையாதலால் ' என்றது, கைகேயியின் மணத்தின்போது தசரதன் அவள் தந்தையிடம் ' இவள் வயிற்றில் பிறக்கும் மகவுக்குப் பட்டம் சூட்டுகிறேன் ' என்று வாக்குக் கொடுத்ததாக வான்மீகம், அயோத்தியா காண்டம், சர்க்கம் 107 - இல் காணப்படும் செய்தியை நினைவுறுத்தியதாதல் வேண்டும் என்க. இச் செய்யுள் மேலிரண்டு செய்யுள்களில் தொடர்ந்து முடியும்.

(112)

பரதன் இராமனை மீண்டும் முடிபுனைய வேண்டுகதல்

முன்னர் வந்துதித் துலக முன்றினு
நின்னை யொப்பிலா நீபி றந்தபா
ரென்ன தாகில்யா னின்று தந்தனென்
மன்ன போந்துநீ மகுடஞ் சூடெனா.

‘முன்னர் வந்து உதித்து, உலகம் முன்றினும்
நின்னை ஒப்பு இலா நீ பிறந்த பார்
என்னது ஆகில், யான் இன்று தந்தனென் ;
மன்ன ! போந்து நீ மகுடம் சூடு’ எனா.

பொ:- ‘(எனக்கு) முன்னே வந்து தோன்றி, மூவுலகங்களிலும்
உன்னையொப்பவரில்லாத நீ பிறப்புரிமையாகப் பெற்ற இராச்சியம் (நீ சொன்னபடி)
என்னுடையதானால், நான் இப்பொழுது (அதனை உனக்குக்) கொடுத்தேன் ;
அரசனே! நீ மீண்டு வந்து பொன்முடி தரிப்பாய்’ என்று சொல்லி, (‘வேண்டினான்’
என அடுத்த செய்யுளோடு முடியும்.)

கு:- இராமன் எவ்வளவு மறுத்தாலும் உண்மையில் அவனே கருவிலே
திருவுடைய மன்னவன் என்ற பரதனின் திடமான கொள்கை, அவன் கூறிய ‘மன்ன’
என்ற சொல்லால் நன்கு புலனாகிறது. (113)

மலங்கி வையகம் வருந்தி வைகநீ
யுலங்கொ டோளுனக் குறவ செய்தியோ
கலங்கு றாவணங் காத்தி போந்தெனாப்
பொலங்கு லாவுதாள் பூண்டு வேண்டினான்.

‘மலங்கி வையகம் வருந்தி வைக, நீ,
உலகம் கொள் தோள் உனக்கு, உறுவ செய்தியோ,
கலங்குறா வணம் காத்தி போந்து’ எனாப்
பொலம் குலாவு தாள் பூண்டு, வேண்டினான்.

பொ:- ‘உலகம் முழுவதும் மனங்கலங்கி வருத்தமுற்று நிற்க, கற்றுணையொத்த
தோள்களையுடைய நீ உனக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்வாயோ? (உலகம்)
கலக்கமடையாதபடி மீண்டு வந்த பாதுகாப்பாய்’ என்றும் சொல்லி (இராமனுடைய)
அழகு விளங்கும் திருவடிகளைத் தாங்கி நின்று வேண்டினான் (பரதன்)

கு:- உலகம் - திரண்டகல். தோள் உனக்கு - தோள்களையுடைய உனக்கு.
(114)

பரதனை அரசாளும்படி இராமன் ஆணையிடுதல்

பசைந்த சிந்தைநீ பரிவின் வையமென்
வசஞ்செய் தாலது முறைமை யோவசைக்
கசைந்த வெந்தையா ரருள வன்றுநா
னிசைந்த வாண்டெலா மின்றொ டேறுமோ.

‘பசைந்த சிந்தை நீ பரிவின் வையம் என்
வசம் செய்தால், அது முறைமையோ? வசைக்கு
அசைந்த எந்தையார் அருள, அன்று, நான்,
இசைந்த ஆண்டு எலாம் இன்றொடு ஏறுமோ?’

பொ:- (என்னிடம்) அன்புகொண்ட மனத்தையுடைய நீ (உன்) விருப்பத்தின்படி
உலகத்தை எனக்கு உரிமைப்படுத்திவிட்டால், அது ஒழுங்காகுமோ? (ஆகாது).
பழிக்கு அஞ்சிய நம் தந்தையார் (வரம்) அளிக்க (அதன்படி) அப்பொழுது நான்
ஒப்புக் கொண்ட ஆண்டுகளெல்லாம் இற்றை நாளோடு முடிவடைந்து விடுமோ?

கு:- பசைந்த சிந்தை நீ - அன்பு மிக்க மனமுடைய நீ. பரிவின் - அன்பினால்
அசைந்த - நடுங்கிய. நீ இன்று அரசை எனக்கு உரிமைப்படுத்தி விட்டால் நான்
புரிய வேண்டிய பதினான்கு ஆண்டு வனவாசம் இன்றோடு முற்றுப் பெற்றுவிடாது
, என்று இராமன் கூறினான். (115)

வாய்மை யென்னும்
தன்றி வையகந்
தூய்மை யென்றுமொன்
றுண்மை சொல்லுமோ
தீமை தானதிற்
றீர்த லன்றியே
யாய்மெய் யாகவே
றறைய லாவதே.

‘வாய்மை என்னும் ஈது அன்றி, வையகம்
தூய்மை என்றும் ஒன்று உண்மை சொல்லுமோ?
தீமை தான் அதில் தீர்தல் ; அன்றியே,
ஆய், மெய்யாக, வேறு அறையல் ஆவதே?’

பொ:- 'வாய்மை என்னும் ஈதன்றித் தூய்மையுடையதாக வேறு ஒன்றும் உளது என்று உலகத்துப் பெரியோர் கூறுவார்களோ ? (கூறார்) ; அந்த வாய்மையினின்றும் தவறுதல் தீமையேயாகும் ; அதுவல்லாமல் வேறு சொல்லவும் முடியுமா? (இதனை) உண்மையாக ஆராய்ந்து பார்.'

கு:- "புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை, வாய்மையாற் காணப்படும்" (364) எனவும், "தூய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்றது, வா அய்மை வேண்ட வரும்" (298) எனவும் வந்துள்ள திருக்குறள்களின் கருத்து முதலிரண்டுகளிற் பயின்று வந்தமை காணத்தகும்.

(116)

எந்தை யேவ்வாண் டேழொ டேழெனா
வந்த காலநான்வனத்துள் வைகநீ
தந்த பாரகந் தன்மை மெய்ம்மையா
லந்த நாளெலா மாளென் னாணையால்.

'எந்தை ஏவ, ஆண்டு ஏழொடு ஏழ் எனா
வந்த காலம்நான் வனத்துள் வைக, நீ.
தந்த பாரகம் தன்னை, மெய்ம்மையால்
அந்த நாள் எலாம் ஆள், என் ஆணை, ஆல்.'

பொ:- 'எமது தந்தை கட்டளையிட்டபடி ஏழுடன் ஏழு கூடி வந்த பதினான்கு ஆண்டுக் காலமும் நான் காட்டில் வாழ்ந்துவர, அந்தக் காலம் முழுதும் (தந்தை) அளித்த நாட்டை (அவர்) உண்மை தவறாதபடி நீ ஆண்டு வருவாயாக ; (இது) என் கட்டளை.'

கு:- தந்த பாரகம் என்பதை, தந்தை தந்த பாரகம் எனக் கொள்க, 'தந்தை ஆணைப்படி நான் காட்டில் உறையவேண்டியுள்ளதால். நீ என் ஆணைப்படி நாட்டை ஆண்டு வரக் கடவாய்' என்றான் என்க. ஆல், அசை (117)

மன்னவ னிருக்க வேயு
மணியணி மகுடஞ் சூடு
கென்யா னினைந்த தன்னா
னையது மறுக்க வஞ்சி
யன்னது நினைந்து நீயென்
னாணையை மறுக்க வாமோ
சொன்னது செய்தி யைய
துயருழந் தயர லென்றான்.

'மன்னவன் இருக்கவேயும்,
 " மணி அணி மகுடம் சூடுக"
 என்ன, யான் இணைந்தது, அண்ணன்
 ஏயது மறுக்க அஞ்சி;
 அன்னது நினைந்து நீ என்
 ஆணையை மறுக்கலாமோ?
 சொன்னது செய்தி, ஐய!
 துயர் உழந்து அயரல்' என்றான்.

பொ:- ' (தசரத சக்கரவர்த்தி) உயிரோடிருக்கும் பொழுதே ' மணிகள் பதித்த
 அழகிய கிரீடத்தைத் தரிப்பாய் ' என்று சொல்லவும், நான் அதற்கு உடன்பட்டது
 (எதனால் எனில்) அத்தந்தையின் கட்டளையை மறுத்தற்கு அஞ்சியேயாகும் ;
 (அரசாள வேண்டும் என்ற விருப்பதாலன்று, அவ்விதம் நான் உடன்பட்ட) அதனை
 நீ (பெரிதாக) நினைத்துக் கொண்டு நீ (இப்பொழுது) என் கட்டளையை
 மறுக்கலாமோ ? நான் சொன்னபடியே செய்வாயாக ; ஐய! துன்பத்தில் வருந்தித்
 தளராதே ' என்று கூறினான்.

கு:- ' நான் எவ்வாறு நம் தந்தையின் ஆணையை மாறாது மகுடம் சூட
 இசைந்தேனோ, அதுபோல், நீயும் என்சொல் மாறாது அரசாள வேண்டும் ' என்று
 இராமன் சொன்னதாகவும் இப்பாடலில் கருத்து தொனிப்பதைக் காணலாம். (118)

வசிட்டன் கூறத் தொடங்குதல்

ஒள்ளியோ னினைய வெல்லா
 முரைத்தலு முரைக்க லுற்ற
 பள்ளநீர் வெள்ள மன்ன
 பரதனை விலக்கிப் பண்டு
 தெள்ளிய குலத்தோர் செய்கை
 சிக்கறச் சிந்தை நோக்கி
 வள்ளியோய் கேட்டி யென்னா
 வசிட்டமா முனிவன் சொன்னான்.

ஒள்ளியோன் இனைய எல்லாம்
 உரைத்தலும், உரைக்கல் உற்ற
 பள்ள நீர் வெள்ளம் அன்ன
 பரதனை விலக்கிப் பண்டு

தெள்ளிய குலத்தோர் செய்கை
 சிக்கு அறச் சிந்தை நோக்கி,
 'வள்ளியோய்! கேட்டி என்னா,
 வசிட்ட மா முனிவன் சொன்னான்.

பொ:- அறிவுடையோனான இராமன் இவை போன்றவற்றை யெல்லாம் கூறியவுடனே, (அவற்றுக்கு) மறுமொழி கூறப் பள்ளத்திற் பாயும் வெள்ளப்புனல் போல் விரையலுற்ற பரதனை தடுத்து, (இராமனுடைய) தெளிந்த (குற்றமில்லாத) குலத்தில் வந்த முன்னோர்களின் செயல்களைக் கசடற மனத்திலே தெரியப் பார்த்து, (இராமனை நோக்கி) 'வண்மைக் குணமுடையவனே! (நான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக' என்று பெரிய வசிட்ட முனிவன் கூறலுற்றான்.

கு:- முன்னரும், பாலகாண்டம், குலமுறை கிளத்து படலத்தில், " தெள்ளிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும், பள்ளமெனுந் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை " என்று பரதன் கூறப்பட்டுள்ளான். (119)

வசிட்டன் இராமன் ஆளுதலே முறை எனல்

*கிளரகன் புனலுணின் றரியொர் கேழலா
 யினைளயெனுந் திருவினை யேந்தி னானரோ
 வுளைவரும் பெருமைபோ ரெயிற்றி னுட்புரை
 வளரிளம் பிறையிடை மறுவிற் தோன்றவே.*

'கிளர் அகன் புனலுள் நின்று, அரி, ஓர் கேழல் ஆய், இளை எனும் திருவினை ஏந்தினான் அரோ உளைவு அரும் பெருமை ஓர் எயிற்றின் உள் புரை வளர் இளம் பிறையிடை மறுவின் தோன்றவே.'

பொ:- (ஆதியில்) திருமால் ஒப்பற்றதொரு பன்றி வடிவமெடுத்து அழிதலில்லாத பெருமையையுடைய ஒரு கோர்ப்பல்லின் உள்ளிடத்தில், வளரும் இளம்பிறைச் சந்திரனிடத்துக் களங்கம் போலக் காணப்படும்படி பொங்குகிற பரந்த கடலினின்றும் இளை என்னும் பெயருடைய திருப் போன்ற பூமாதேவியைத் தூக்கினான்.

கு:- வராகமூர்த்தியின் எயிற்றுக்குப் பிறையையும், பூமிக்கு அப்பிறையிலுள்ள களங்கத்தையும் உவமை கூறியவாறு. " நிறக்குஞ்செழுஞ் சுடர்க் கோடுமிப் பாரு நிசாமுகத்துச், சிறக்கும் பிளையுங் களங்கமும் போலு மெனிச் சிறுகண், மறக்குஞ்

சரஞ்செற்ற மாயோ னரங்கள் வராகமதாய்ப், பிறக்கும் பிறப்பின் பெருமையெவ்
வாறினிப் பேசுவதே - "(28) என்ற திருவரங்கத்து மாலைச் செய்யுளிலும் இவ்வவமை
எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. உளைதல் - அழிதல் ; " உளையா வலியொல்க "
(தேவாரம், 570 , 8) (120)

ஆதி வமைதியி னிறுதி யைம்பெரும்
பூதமும் வெளியொழித் தெவையும் புக்கபி
னாதனல் வகன்புன னல்கி நண்ணருஞ்
சோதியாந் தன்மையிற் றுயிறன் மேயினான்.

ஆதிய அமைதியின் இறுதி, ஐம்பெரும்
பூதமும் வெளி ஒழித்து எவையும் புக்கபின்
நாதன் அவ் அகன் புனல் நல்கி, நண்ணரும்
சோதி ஆம் தன்மையின் துயிறல் மேயினான்.

பொ:- ' முன் நடந்த அக்கல்ப காலத்தின் முடிவிலே ஐந்து பெரும் பூதங்களும்
வெளிவருந் தன்மையை நீக்கி எல்லாத் தத்துவங்களும் (இறைவன் வடிவத்துள்ளே)
புகுந்தபின், தலைவனான திருமால் பரந்த நீரைப் படைத்துப் (பிறர்க்கும்)
பொருந்துதற்கரிய ஒளியருவான தன்மையோடு அறிதுயில் செய்தலைப்
பொருந்தினான்.'

கு:- வெளி ஒழித்து என்பதற்கு, பருநிலை நீங்கி நுண்ணிலை யெய்தி யென்றும்
கொள்ளலாம்.

ஏற்றலித் தன்மையி னமரர்க் கின்னமு
தூற்றுடைக் கடல்வண னுந்தி யுந்திய
நூற்றிதழ்க் கமலத்தி னொய்தின் யாவையுந்
தோற்றுவித் துதவிட முதல்வன் றோன்றினான்.

ஏற்ற இத்தன்மையின், அமரர்க்கு இன் அமுது
ஊற்றுடைக் கடல்வணன் உந்தி உந்திய
நூற்று இதழ்க் கமலத்தின், நொய்தின் யாவையும்
தோற்றுவித்து உதவிட, முதல்வன் தோன்றினான்.'

பொ:- ' (இங்ஙனம் துயிலுதலை) ஏற்றுக் கொண்ட இந்தத்தன்மையையுடைய
தேவர்களுக்கு இனிய அமிர்தத்தைச் சொரிதலையுடைய கடல்போலும் கரிய

நிறத்தையுடைய திருமாலினது கொப்பூழ் தோற்றுவித்த நூறு இதழ்களையுடைய தாமரை மலரினின்று (படைப்பிற்கு) முதல்வனாகிய பிரமன் வெளிப்பட்டான். ’

கு:- ‘சேற்று வளர் தாமரை பயந்த வொண்கேழ், நூற்றித முலரி னிரைகண்டன்ன’ (புறம் - 27) என்பதாலும், நூறு இதழ்களையுடைய தாமரை மலர் உண்டென்பது தெரியவரும். (122)

அன்றவ னுலகினை யளிக்க வாகிய
துன்றனிக் குலமுத லுள்ள வேந்தர்க
ளின்றள வினுமுறை யிகந்து ளாரிலை
யொன்றுள துரையின முணரக் கேட்டியால்.

‘அன்று அவன் உலகினை அளிக்க, ஆகியது
உள் தனிக் குலம் முதல்; உள்ள வேந்தர்கள்
இன்று அளவினும் முறை இகந்துளார் இலை;
ஒன்று உளது உரை இனம், உணரக் கேட்டியால்.’

பொ:- ‘அக்காலத்தில் அப்பிரமன் உலகத்தைப் படைக்க, உன்னுடைய ஒப்பற்ற(சூரிய) குலம் முதலில் உண்டாயிற்று; (அக் குலத்தில்) உள்ள அரசர்களுள் முறைமை தவறினவர்கள் இன்றுவரையிலும் இல்லை; இன்னமும் சொல்ல வேண்டுவது ஒன்று உள்ளது; தெரியக் கேட்பாய்.’

கு:- முறை இகந்துளார் என்றது. மூத்தவனிடுக்க இளையவன் முடிசூடுதல்.

‘ஆதிமா லமல னாபிகமலத் தயனுதித்
தயன் மரிசீயெனு மண்ணலை யளித்த பரிசுங்
காதல் கூர்தரு மரிசிமக னாகி வளருங்
காசிபன் கதிரருக்கனை யளித்த பரிசும்’

எனக் கலிங்கத்துப் பரணியும் சூரிய குலத்தோற்றத்தைக் காட்டுகின்றது. (123)

இதவிய லியற்றிய குரவர் யாரினு
மதவியல் களிற்றினாய் மறுவில் விஞ்சைகள்
பதவிய விருமையும் பயக்கப் பண்பினா
லுதவிய வொருவனே யுயரு மென்பரால்.

‘இத இயல் இயற்றிய குரவர் யாரினும்
மத இயல் களிற்றினாய் ! " மறு இல் விஞ்சைகள்
பதவிய இருமையும் பயக்கப் பண்பினால்
உதவிய ஒருவனே உயரும் " என்பரால்.”

பொ:- வலிய ஆண்யானை போன்றவனே! நன்மையான செயல்களைச் செய்த
பெரியோர்கள் (ஐங்குரவர்கள்) யாரையும் விட, " குற்றமில்லாத கல்விகளைப்
பதவியாகவுள்ள இம்மை மறுமை யென்னும் இரண்டின்பங்களையும் விளைக்குமாறு
அன்போடு கற்பித்துக் கொடுத்த ஆசிரியன் ஒருத்தனே உயர்ந்தவன் " என்று
(நூலோர்) கூறுவர் .

கு:- ‘அரச னுவாத்தியான் றாய்தந்தை தம்முன், நிகரில் குரவரிவர்
(ஆசாரக்கோவை - 17) என்பதால் ஐங்குரவரை அறியலாம்.. " எழுத்தறிவித்தவ
னிறைவ னாகும் " என்பதையும் நோக்குக. " தொழிற்குரிய தேவரும்,
குரவரையெனப் பெரிது கோடியால். " " அந்த நற்பெருங் குரவராரெனச், சிந்தை
தேர்வுறத் தெரிய நோக்கினால். தந்தை தாயர் " என்று முன் இராமன்
கூறினவற்றை மறந்து வசிட்டன் இவ்வாறு கூறினான் என்க. மத என்னும்
உரிச்சொல் வலிமை யென்னும் பொருட்டு. " மதவே மடனும் வலியு மாகும். "
(தொல், சொல் - 377) (124)

*என்றலால் யானுனை யெடுத்து விஞ்சைக
ளொன்றலா தனபல வுதவிற் றுண்மையா
லன்றெனா தின்றென தாணை யையநீ
நன்றுபோந் தளியுனக் குரிய நாடென்றான்.*

‘ என்றலால் யான் உனை எடுத்து விஞ்சைகள்
ஒன்று அலாதன பல உதவிற்று உண்மையால்,
அன்று.எனாது , இன்று எனதுஆணை, ஐய! நீ
நன்று போற் அளி, உனக்கு உரிய நாடு ’ என்றான்.

பொ:- ‘ என்று (நூலோர்) கூறுதலால், ஐயனே ! என்னைத் தேர்ந்துகொண்டு
ஒன்றல்லாதனவாகிய பலவிச்சை (கல்வி) களையும் உனக்குக் கற்பித்தது மெய்
ஆதலால், இப்பொழுது என் கட்டளையை அல்லவென்று மறக்காமல் நீ உனக்கு
உரிய நாட்டினை நன்றாக வந்து காக்கக் கடவை ’ என்று சொன்னான்.

கு:- என்றலால் என்றது முந்திய பாடலிற் கூறப்பட்டதனை . எடுத்து என்பதற்குக்

குழந்தை முதலே எடுத்து வளர்த்து என்றும், பாராட்டி என்றும் பொருள் கூறலாம். விஞ்சை - கல்வி ; அது பல துறைப்பட்டிருந்தவின் பன்மையிற் கூறினார். (125)

இராமன் வசிட்டனை மறுத்து வினாவதல்

கூறிய முனிவனைக் குளிர்ந்த தாமரை
சீறிய கைகளாற் றொழுது செங்கணா
னாறிய சிந்தனை யறிஞ் சொன்றுரை
கூறுவ துளதெனக் கூறன் மேயினான்.

‘கூறிய முனிவனைக் குளிர்ந்த தாமரை
சீறிய கைகளால் தொழுது, செங்கணான்,
‘ஆறிய சிந்தனை அறிஞ் ஒன்று உரை
கூறுவது உளது’ எனக் கூறல் மேயினான்.

பொ:- (முந்திய பாடல்களிற் கண்டவாறு) சொன்ன வசிட்ட முனிவனைச் சிவந்த கண்களையுடைய இராமன், குளிர்ச்சி பொருந்திய செந்தாமரை மலர்களைப் பகையென்று சினந்த கைகளால் அஞ்சலித்து ‘அடங்கியமனத்தையுடைய அறிவிற் சிறந்தவனே ! (நான்) சொல்ல வேண்டுவது ஒன்று உளது ’ என்று சொல்லி (அதனைச்) சொல்லத் தொடங்கினான்.

கு:- சீறிய என்றது வென்ற என்றபடி. குளிர்ந்த தாமரையை இராமன் கைகள் ஒத்திருந்ததை, அக்கைகள் தாமரையைச் சீறின என்று கவிஞர் நயம்படக் கூறினார் ; அதனால் ஆறிய மனத்தனாகிய வசிட்டனையும் இராமன் சிறிது சீறியே பேசலுற்றான் என்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டியுள்ளார் என்க. (குரவின் மொழியை மீறியே இங்கு இராமன் பேசுகின்றான் என்பதையும் நினைவிற் கொள்ளுதல் வேண்டும். செந்தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன் ஆதலின், இராமனுக்கச் செங்கணான் என்றே ஒரு பெயர் உண்டு. ஆயினும் இவ்விடத்தில் அவன் அப்பெயரால் சுட்டப்பட்டது, அவன் கொண்ட சீற்றத்தால் கண்கள் கூடச் சிறிது சிவந்தனவோ என்னும்படியிருந்தது என்றவாறு.

ஐயபாலி முனிவன் நாத்திக வாதத்தைக் கூறி இராமனை இசையச் சொன்னான் என்றும், அதற்கு இராமன் அம் முனியை முனிந்து கொண்டான் என்றும், அப்பொழுது வசிட்டர் இராமன் முனிவை ஆற்றுவித்து அரசாளும்படி வேண்டினார் என்றும் வான்மீகத்திற் கூறப்படுகிறது. (126)

சான்றவ ராகதன் குரவ ராகதாய்
 போன்றவ ராகபொற் புதல்வ ராகதான்
 றேன்றரு மவருளான் சிறுவ செய்வெனென்
 றேன்றபி னவ்வரை மறுக்கு மீட்டதோ.

‘சான்றவர் ஆக, தன் குரவர் ஆக, தாய்
 போன்றவர் ஆக, பொன் புதல்வர் ஆக தான்,
 தேன் தரு மலர் உளான் சிறுவ! செய்வென் என்று
 ஏன்றபின், அவ் உரை மறுக்கும் ஈட்டதோ?’

பொ:- ‘தேன்பிலிற்றும் தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற பிரமனது மகனே! சால்புடைப்
 பெரியோரேயாகட்டும், தனது ஆசிரியரே யாகட்டும், தாய்போன்றவரேயாகட்டும்,
 பொன்போன்ற புதல்வரே யாகட்டும், (ஒன்றைச்) செய்வென் என்று ஏற்றுக்
 கொண்டபிறகு, அந்தச் சொல் தடுக்கத் தக்க தன்மையுடையதோ?’

கு:- சான்றவர் - எல்லா நற்குணங்களும் நிறைந்தபெரியோர். பொற்புதல்வர்
 - பொன்னைப்போன்ற புதல்வர். பொன்போற் புதல்வர் " (புறம் - 9) . பொற்புதல்வர்
 என்பதைப் ‘பொய்ப்புதல்வர்’ எனப் பிழைபட எழுதியும். பின்னர் அதனை
 ‘மெய்ப்புதல்வர்’ எனத் திருத்தியும் வெவ்வேறு பாடங்கொண்ட சுவடிகளும் உள.
 வசிட்டர் அறத்திற்குப் புறம்பாகப் பேசினார் எனக் கொண்டு, பிரமனுக்குச் சிறுவன்
 என்று கூறுமுகத்தான், அவரும் சிறுமை முற்றிலும் நீங்கினபாடில்லை எனக்
 குறித்தவாறாம். (127)

தாய்ப்பணித் துவந்தன
 தந்தை செய்கென
 வேயவெப் பொருள்களு
 மிறைஞ்சி மேற்கொளாத்
 தீயவப் புலையினிற்
 செய்கை தேர்கிலா
 நாயெனத் திரிவது
 நல்ல தல்லதோ.

‘தாய் பணித்து உவந்தன, தந்தை செய்கென
 ஏய, எப்பொருள்களும் இறைஞ்சி மேற்கொளாத்
 தீய அப் புலையனின், செய்கைதேர்கிலா
 நாய் எனத் திரிவது நல்லது அல்லதோ?’

பொ:- ' தாய் மகிழ்ந்து கட்டளையிட்டவையும், தந்தை செய்வாய் என்று ஏவியவையுமாகிய எந்தக் காரியங்களையும் வணங்கித் தலைமேற் கொள்ளாத கொடிய அந்தப் புலையனைக் காட்டிலும், செய்யத் தக்கவற்றை அறியாத நாயாக எங்கும் அலைவது நல்லதன்றோ ?'

கு:- இன்னவை செய்யத்தக்கவை யென்றும், இன்னவை செய்யத் தகாதவை யென்றும் ஆய்ந்துணரத் தக்க மாணுடப் பிறப்பில் வந்தவன், அன்னையும் தந்தையும் முன்னறி தெய்வம் எனக் கொண்டு அன்னார் ஏவலை வழிபட்டு மேற்கொள்ள வேண்டும் ; அல்லது நாயினுடைய சிறந்த குணமாகிய நன்றியறிதல் என்னும் உணர்வோடாவது பெற்றோர் ஆணையின்படி நடக்க வேண்டும் ; அங்ஙனமும் செய்யானாகில் அவன் நாயினும் இழிந்தோனாகிய தீய புலையனேயாவான் என்று இராமன் கூறினன் என்க. (128)

*முன்னுறப் பணித்தவர்மொழியை யானென
சென்னியிற் கொண்டது செய்யவே நென்றதன்
பின்னுறப் பணித்தனை பெருமை யோயெனக்
கென்னினிச் செய்வகை யுரைசெ யீங்கென்றான்.*

'முன் உறப் பணித்தவர்மொழியை யான் என
சென்னியில் கொண்டு, " அது செய்வென் " என்றதன்
மின் உறப் பணித்தனை, பெருமையோய் ! எனக்கு
என் இனிச் செய்வகை ? உரை செய் ஈங்கு ' என்றான்.

பொ:- 'பெருமை வாய்ந்தவனே ! முற்படக் கட்டளையிட்ட தாய் தந்தையரது சொல்லை யான் என் தலைமேற்கொண்டு " அதைச் செய்வேன் " என்று உடன்பட்ட பின்னாக (நீ வேறு) கட்டளையிட்டாய் : இப்பொழுது எனக்குச் செய்யத்தக்கது யாது? இங்கு நீ சொல்லியருள்க ' என்று (வசிட்டனை நோக்கி இராமன்) கூறினான் .

கு:- 'தாய் தந்தையர் கட்டளையை நான் முதலில் ஏற்றுக் கொண்டேன். அதன் பின்னாகக் குருவாகிய நீ வேறு கட்டளையிடுகின்றாய். நான் எதைச் செய்வது என்று நீதான் சொல்லவேண்டும் ' என்று கேட்குமுகத்தான் தாய்தந்தையர் கட்டளையின் மறுக்கமுடியாதமுதன்மையை இராமன் வலியுறுத்தினன் என்க.

(129)

பரதன் தானும் காடுறைவதாகக் கூறல்

முனிவனு முரைப்பதோர் முறைமை கண்டில
மினியென விருந்தன னிளைய மைந்தனு
மனையதே லாள்பவ ராள்நாடுநான்
பனிபடர் காடுடன் படர்தன் மெய்யென்றான்.

முனிவனும் ' உரைப்பது ஓர் முறைமை கண்டிலம்
இனி ' என இருந்தனன் ; இளைய மைந்தனும்
' அனையதேல் ஆள்பவர் ஆள்நாடு ; நான்
பனி படர் காடு உடன் படர்தல் மெய் ' என்றான்.

பொ:- (இராமன் அவ்வாறு கூறவும்) வசிட்டனும் ' இனிக் கூறுவதாகியதொரு
முறைமையை யறிந்திலம் ' என்று எண்ணி வாளா இருந்தனன். (அதையறிந்த)
தம்பியாகிய பரதனும், ' அப்படியானால் நாட்டையாள்பவர்கள் ஆளட்டும் ; நான்
குளிர்ச்சி நீங்கிய காட்டில் இராமனுடன் செல்லுதல் உண்மை ' என்று கூறினான்.

கு:- பனி - குளிர்ச்சி, படர்தல் - ஓடுதல்; செல்லுதல் : நீங்குதல் (130)

இமையவர் விசும்பில் நின்று பரதன் நாடாள வேண்டும் எனல்

அவ்வழி யிமையவ ரறிந்து கூடினா
ரிவ்வழி யிராமனை யிவன்கொண் டேகுமேற்
செவ்வழித் தன்றுநஞ் செயலென் றெண்ணினார்
கவ்வையர் விசும்பிடைக் கழறன் மேயினார்.

அவ்வழி இமையவர் அறிந்து கூடினார்,
' இவ்வழி இராமனை இவன் கொண்டு ஏகுமேல்,
செவ்வழித்து அன்று நம் செயல் ' என்று எண்ணினார்.
கவ்வையர், விசும்படைக் கழறல் மேயினார்.

பொ:- அவ் வேளையில் தேவர்கள் (இங்கு நடந்த யாவையும்) உணர்ந்து ஒன்று
கூடி இப்பொழுது இராமனைப் பரதன் (அயோத்திக்கு) அழைத்துக் கொண்டு
செல்வானாகில் (அரக்கரையொழித்தலாகிய) நமது செய்கை நல்ல வழியில்
நிறைவேறாது ' என்று எண்ணியவர்களாய், ஆரவாரம் செய்து வானிடையிலே
நின்று சொல்லத்தொடங்கினார்கள்.

ஏத்தரும் பெருங்குணத் திராம னிவ்வழி
போத்தருந் தாதைசொற் புரக்கும் பூட்சியா
னாத்தவாண் டேழினா டேழு மந்நிலங்
காத்தலுன் கடனிலை கடமை யென்றனர்.

ஏத்தரும் பெருங்குணத்து இராமன் இவ்வழி
போத்து அரும் தாதை சொல் புரக்கும் பூட்சியான்
ஆத்த ஆண்டு ஏழினோடு ஏழும் அந்நிலம்
காத்தல் உன் கடன் ; இவை கடமை ' என்றனர்.

பொ:- 'புகழ்வதற்கு அருமையான சிறந்த குணங்களையுடைய இராமன் இவ்விடத்தில் மனக்குற்றமில்லாத தந்தையின் சொல்லைப் பாதுகாக்கும் உரிமையையுடையவனாகின்றான் ; (தந்தையால்) நியமிக்கப்பட்ட அந்தப் பதினான்கு ஆண்டளவும் அவ்விடத்து இராச்சியத்தை ஆளுதல் உனது முறைமை ; இவ்விரண்டும் (இருவராலும் தவறாது ஆற்றுதற்குரிய) கடமைகளாம் ' என்று கூறினார்கள் (தேவர்கள்)

கு:- பொத்து - மனக்குற்றம் ; அதுபோத்தென்றானது விகாரம் ; " போத்தறாப் புல்லறிவினார் " (நாலடியார் - 351) . ஆத்த : யாத்த - நியமித்த . அரும் - இல்லாத ; அருமை இன்மைமேற்று. வான் மீகத்தில் வேறுவிதமாகக் கூறப்படுகிறது. இராமன் இணங்காதது கண்டு பரதன் பன்னசாலை வாயிலின் முன் தருப்பையை விரித்து அதன் மீதிருந்து உண்ணாவிரம் இருக்கப் போவதாகக் கூறி, சுமந்திரனைத் தருப்பைப் புல்லைப் பரப்பச் சொன்னதாகவும், சுமந்திரன் தயங்கி நின்றதாகவும், அது கண்டு பரதனே தருப்பையை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டதாகவும், அப்பொழுது இராமன் பரதனைத் தடுத்து, அவ்வாறு நோன்பு கொள்ளுதல் பிராமணருக்கே உரியது என்றும் ஏனையயோர் அவ்விதம் படுத்து ஆணையிட்டுத் தடுக்க உரிமையற்றோர் எனவும் கூறி வேண்டியதாகவும், அப்பொழுது பரதன் அங்கிருந்தோரை இராமனிடம் பரிந்து பேசச் சொன்னதாகவும், அதற்கு அவர்கள் இராமன் விரதத்தை ஒருவராலும் தடுக்க முடியாது என்பதை வற்புறுத்தியாகவும், அவர்கள் கூறுவதை நோக்கியாவது பரதன் அரசாள இணங்க வேண்டும் என்று இராமன் கூறியதாகவும், பரதன் தானே வனவாசம் செய்வதற்குரியன் என்றதாகவும், இவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டு மயிர் சிலிர்த்த இருடிகளும், சித்தர்களும், சுந்தர்வர்களும் தோன்றி இராமன் கூறுவதே முறை என்று சொல்லிப் போனதாகவும் வான்மீகி பாடியுள்ளார். (132)

பதினான்காண்டும் ஆளும்படி இராமன் கட்டளையிடுதல்.

வானவ ருரைத்தலு மறுக்கற்பாலதன்
றியானுனை யிரந்தனெ னினியென் னாணையா
லானதோ ரமைதியி னளித்தி பாரெனாத்
தானவன் றுணைமலர்த் தடக்கை பற்றினான்.

வானவர் உரைத்தலும், மறுக்கற்பாலது அன்று;
யான் உனை இரந்தனென், இனி என் ஆணையால்
ஆனது ஓர் அமைதியின் அளித்த பார் எனா,
தான் அவன் துணை மலர்த் தடக்கை பற்றினான்.

பொ:- (இவ்வாறு) தேவர்கள் கூறியவுடனே (இராமன் பரதனை நோக்கி இத்தேவர் கட்டளை) மறுத்தற்குரியதன்று; நான் உன்னை வேண்டிக் கொண்டேன்; இப்பொழுது என் கட்டளைப்படி (பதினான்காண்டான) நியமிக்கப்பட்ட ஒருகாலவரையறையளவும் (நீ) பூமியை அரசாள்வாயாக என்று சொல்லி இராமன் பரதனுடைய தாமரைமலர் போன்ற இரண்டு பெரிய கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டான்.

கு:- கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு வேண்டுதல் மறுத்தலாகாது என்னும் பொருட்டு.(133)

பதினான்காண்டில்திரும்பாவிடில் பரதன் சாவேன் எனல்.

ஆமெனி லேழிரண் டாண்டி லையநீ
நாமநீர் நெடுநகர் நண்ணி நானிலங்
கோமுறை புரிகிலை யென்னிற் கூரெரிச்
சாமிது சரதநின் னாணை சாற்றினேன்.

ஆம் எனில், ஏழ் இரண்டு ஆண்டில், ஐய! நீ
நாம நீர் நெடு நகர் நண்ணி நானிலம்
கோ முறை புரிகிலை என்னின், கூர் எரிச்
சாம், இது சரதம்! நின் ஆணை சாற்றினேன்!

பொ:- அப்படியானால், ஐயனே / பதினான்கு ஆண்டுகள் கழிந்தவுடன் (பகைவர்கள்) அஞ்சுதற்குரிய அகழி நீர் சூழ்ந்த பெரிய அயோத்தி நகரினை நீ அடைந்து பூமியை அரசாளாவிடில், மிக்க தீயில் விழுந்து இறப்பேன். இது நிச்சயம்!

உன்மேல் ஆணையிட்டு உரைத்தேன்! (என்று பரதன் கூறினான்)

கு:- பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஒரு நாள் தாழ்த்தலும் கூடாது என்பது பரதன் கருத்து. இவை வெற்றுவரையல்ல வென்பது பின் யுத்த காண்டம், மீட்சிப் படலத்தில் பதினான்காமாண்டெல்லை கழிகையில் பரதன் தீ வளர்த்து விழுத் தொடங்கியதால் அறியலாம் (134)

இராமன் இசைதல்.

என்பது சொல்லிய பரதன் யாதுமோர்
துன்பில னவனது துணியை நோக்கினா
னன்பின னுருகின னன்ன தாகென்றான்
றன்புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான்.

என்பது சொல்லிய பரதன், யாதும் ஓர்
துன்பிலனவனது துணியை நோக்கினான்;
அன்பினன், உருகினன், அன்னது ஆக என்றான்
தன்புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான்.

பொ:- பரதனும் வேறு செய்யக்கடவ தொன்றுமில்லாமையால், (இராமனைப் பிரிந்து சென்று அரசாளுதல்) மிகக் கடினம் என்று கலங்கித் திகைத்தவனாய் உன் திருவடி நிலையை அன்போடு கொடுத்தருள்வாய் என்று வேண்டுகலும், எல்லா வுலக இன்பங்களையும் கொடுத்தருள்வனவான இரண்டு திருவடி நிலையையும் (இராமன்) கொடுத்தருளினான்.

கு:- சுவாமீ! பொன்னாலலங்கரிக்கப் பெற்ற பாதுகைகளில் திருவடிகளால் ஏறியருள்வீராக; ஏனெனில், இவைகள் எல்லாவுலகத்தில் யோக நலத்தையும் நடத்த வல்லவை என்று பரதன் பாதுகைகளை முன் வைத்தலும், இராமன் பாதுகைகளில் ஏறி இறங்கி அவற்றைப் பரதனுக்கு அளித்தான் என்று வான்மீகத்தில் கூறப்படுகிறது. (136)

பரதன் மரவடிகளைத் தலைமேற் கொண்டு செல்லுதல்

அடித்தல மிரண்டையு
மழுத கண்ணினான்
முடித்தல மிவையென
முறையிற் சூடனான்
படித்தலத் திறைஞ்சினன்
பரதன் போயினான்
பொடித்தல மிலங்குறு
பொலங்கொண் மேனியான்.

அடித்தலம் இரண்டையும் அழுத கண்ணினான்,
முடித்தலம் இவை என முறையின் சூடனான்;
படித்தலத்து இறைஞ்சினன், பரதன் போயினான்,
பொடித்தலம் இலங்குறு பொலம் கொள் மேனியான்.

பொ:- அழுத கண்களையுடையவனும் புழுதி (படிந்து) விளங்குகிற அழகு கொண்ட திருமேனியையுடையவனுமாகிய பரதன், அத்திருவடிநிலை இரண்டினையும் கிரீடங்கள் இவையேயென்று முறைமைப்படி தலைமேற்கொண்டவனாய், தரையில் விழுந்து வணங்கி மீண்டு சென்றான்.

கு:- பாதுகைகளைத் தலைமேற் கொண்ட வண்ணம் கீழே விழுந்து இராமனை வணங்கியெழுந்து பரதன் மீண்டு சென்றான் என்றவாறு. (137)

பரதனுடன் வந்த யாவரும் திரும்புதல்

ஈன்றவர் முதலிய வெண்ணில் சுற்றமுஞ்
சான்றவர் குழுவொடு தவத்து லோர்களும்
வான்றரு சேனையு மற்றுஞ் சுற்றுற
மூன்றுநூல் கிடந்ததோண் முனியும் போயினான்.

ஈன்றவர் முதலிய எண் இல் சுற்றமும்,
சான்றவர் குழுவொடு தவத்துலோர்களும்,
வான் தரு சேனையும், மற்றும் சுற்றுற,
மூன்று நூல் கிடந்த தோள் முனியும் போயினான்.

பொ:- பெற்ற தாய்மார் முதலான அளவில்லாத உறவினர்களும், பெரியோர் கூட்டமும், தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்களும், பெருமையுடைய சேனையும், மற்றுமுள்ளோர்களும் சூழ்ந்து செல்ல, முப்புரிநூல் தங்கிய தோளையுடைய வசிட்ட முனியும் உடன் மீண்டு.சென்றான்.

கு:- மற்றும் என்றத, ஏனை அரசர் முதலியோரை (138)

பண்டை நூ ரெரிபரத் துவனும் போயினான்
மண்டுநீர் நெடுநகர் மாந்தர் போயினார்
விண்டுறை தேவரும் விலகிப் போயினார்
கொண்டறன் னாணையாற் குகனும் போயினான்.

பண்டை நூல் தெரி பரத்துவனும் போயினான்;
மண்டு நீர் நெடு நகர் மாந்தர் போயினார்;
விண்டு உறை தேவரும் விலகிப் போயினார்;
கொண்டல்தன் ஆணையால் குகனும் போயினான்.

பொ:- பழமையான வேத சாத்திரங்களை அறிந்த பரத்துவாச முனிவனும் (தன் இருப்பிடம்) சென்றான்; மிக்க அகழி நீர் சூழ்ந்த பெரிய அயோத்தி நகரத்து மக்களும் திரும்பிச் சென்றார்கள்; வானில் வந்து கூடிய தேவர்களும் (அவ்விடம் விட்டு) நீங்கிச் சென்றார்கள்; காளமேகம் போன்ற இராமனது கட்டளையால் குகனும் சென்றான்.

கு:- இறுதியில் குகனைக் கூறியது, அவன் இராமனைப் பிரிய மனமில்லாது பின் தங்கி, இராமனின் வற்புறுத்தலின் பின் சென்றான் என்றவாறு (139)

நந்தியம் பதியிடை, நாதன் பாதுகம்
செந் தனிக் கோல் முறை செலுத்தச் சிந்தையான்
இந்தியங்களை அவித்து இருத்தல் மேயினான்,
அந்தியும் பகலும் நீர் அறாத கண்ணினான்.

பொ:- நந்திக்கிராமம் என்னும் இடத்திலே, தலைவனான இராமனுடைய திருவடிநிலைஒப்பற்ற செங்கோலை முறைப்படி செலுத்த, (பரதன்) இரவும் பகலும் நீர்ப்பெருக்கு இடையறாத கண்களையுடையவனாய், மனத்தினால் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கித் தங்கியிருத்தலைப் பொருந்தினான்.

கு: நந்திக் கிராமம் என்பது அயோத்தி நகருக்கு அருகிலுள்ளதோர் ஊர். (141)
 பொ:- பரதன் இராமனுடைய திருவடிநிலை இரண்டையும் தலைமேற் சுமந்து
 கொண்டு, பசுமையான நீர் வந்து ஏற்றுகிற கங்கையின் கரையைத் தாண்டி
 முற்பட்டு, மலர் சிந்துகிற மணமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த அயோத்தி நகரத்தினுட்
 செல்லாதவனாய், சொல்லப்பட்ட இரவில் மிகவும் தூர்கமொழிந்து (நு இருத்தன்
 மேயினான் என அடுத்த கவியோடு முடியும்.)

கு:- இதுவும் அடுத்துவரும் செய்யுளும் ஒரு தொடர். (140)

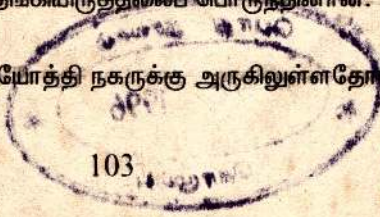
இராமன் பாதுகை அரசாளப் பரதன் தொழுதிருத்தல்

நந்தியம் பதியிடை
 நாதன் பாதுகஞ்
 செந்தனிக் கோன்முறை
 செலுத்தச் சிந்தையா
 னிந்தியங் களையவித்
 திருத்தன் மேயினா
 னந்தியும் பகலுந்
 ரறாத கண்ணினான்.

நந்தியம் பதியிடை, நாதன் பாதுகம்
 செந் தனிக் கோல் முறை செலுத்தச் சிந்தையான்
 இந்தியங்களை அவித்து இருத்தல் மேயினான்,
 அந்தியும் பகலும் நீர் அறாத கண்ணினான்.

பொ:- நந்திக்கிராமம் என்னும் இடத்திலே, தலைவனான இராமனுடைய
 திருவடிநிலைஒப்பற்ற செங்கோலை முறைப்படி செலுத்த, (பரதன்) இரவும் பகலும்
 நீர்ப்பெருக்கு இடையறாத கண்களையுடையவனாய், மனத்தினால்
 ஐம்பொறிகளையும் அடக்கித் தங்கியிருத்தலைப் பொருந்தினான்.

கு: நந்திக் கிராமம் என்பது அயோத்தி நகருக்கு அருகிலுள்ளதோர் ஊர். (141)

இராமனும் இலக்குவனும் சீதையும் தெற்கே செல்லுதல்.

குன்றினி லிருந்தன னென்னுங் கொள்கையா
னின்றவர் நலிவரா நேயத் தாலெனாத்
தன்றுணைத் தமபியுந் தானுந் தையலுந்
தென்றிசை மநெறியினைச் சேறன் மேயினான்.

குன்றினில் இருந்தனன் என்னும் கொள்கையால்
நின்றவர் நலிவரால் நேயத்தால் எனாத்
தன் துணைத் தம்பியும், தானும், தையலும்,
தென் திசை நெறியினைச் சேறல் மேயினான்.

பொ:சித்திர கூடமலையிலுள்ளான் என்ற எண்ணத்தால் (அயோத்தி நகரத்தில்)
உள்ளவர்கள் அன்பின் காரணமாக (அடிக்கடி வந்து) வருத்துவர் என்று எண்ணி
இராமன், தனக்குத் துணையான தம்பி இலக்குவனோடும், சீதையோடும், தெற்குத்
திக்கை நோக்கிய வழியில் நடத்தலைப் பொருந்தினான். (142)

சித்திரகூட மலையிலுள்ளான் என்ற எண்ணத்தால் (அயோத்திநகரத்தில்)
உள்ளவர்கள் அன்பின் காரணமாக (அடிக்கடிவந்து) வருத்துவர் என்று எண்ணி
இராமன் தனக்குத் துணையான தம்பி இலக்குவனோடும், சீதையோடும் தெற்குத்
திக்கை நோக்கி வழியில் நடத்தலைப் பொருந்தினான்.

திருவடிசூட்டு படலம் முற்றிற்று.
அயோத்தியா காண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

Dr. G. S. ...
...

விரைவில் வெளிவரவுள்ளன !!!

செய்யுள் தொகுப்பு

ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு

உரை நடைத் தொகுப்பு

சிறுகதைத் தொகுப்பு

விலை ரூபா 90/=